Șerpii din Arakesh

Karazan

Cartea Întâi

V. M. Jones

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga, Emil Paraschivoiu
Tehnoredactare computerizată: Andreea Dobreci, Cristina Aprodu

V.M. JONES
THE SERPENTS OF ARAKESH
(Book one of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2003
Illustrations copyright © Christopher Downes, 2003
First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2003. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

București, 2007
ISBN 978-973-128-077-6

Format: 16/54x84, Coli tipo: 20
Tiparul executat la: S.C. TIPARG S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, V.M.
Karazan: Șerpii din Arakesh / V.M. Jones ; trad.: de Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-077-6

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-31=135.1

V. M. JONES

SERPII DIN ARAKESH

Cartea Întâi

Traducere de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Prolog

Uneori, lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Ei păreau un vagabond, un culturist, un director de bancă şi o femeie de afaceri, adunaţi în jurul unei mese lungi şi lăcuite. La un capăt al mesei se afla o tablă albă şi, în faţa fiecăruia dintre ei, erau câte o bomboniera mică plină cu dropsuri mentolate şi un pahar de cristal cu apă rece şi gheaţă. Laptopurile bâzâiau, aproape acoperind fâşâitul mai slab al instalaţiei de aer condiţionat.

Dintre cei patru, ai fi zis că Veronica Usherwood era gazda. Lângă scaunul ei era aşezată discret o servietă din piele de struţ. Femeia avea o tunsoare impecabilă, un minunat păr drept, strălucitor ca penele de graur. Tenul ei fără cusur era pus în valoare de sugestia bujorilor din fardul discret de pe pomeţi,

iar genele negre contrastau cu sclipirea rece a ochilor ei albastru-deschis. Purta un costum cu o croială foarte elegantă, părea calmă, stilată şi stăpână pe situaţie... deşi poate puţin cam distantă.

Quentin Quested părea un vagabond care se nimerise acolo din greşeală. Pantalonii reiaţi erau prea largi; pe un genunchi avea chiar o pată care aducea suspect de mult a sos, dar nu prea puteai fi sigur, pantalonii fiind maro şi plini de păr de pisică. De sub vesta cam veche i se vedea cămaşa prost încheiată; chipul osos avea veşnica lui expresie: un amestec de mirare şi curiozitate copilărească. Greu de crezut că vedea mare lucru prin lentilele murdare ale ochelarilor; încă şi mai greu ai fi crezut că dincolo de faţa aceea ciolănoasă şi pistruiată era cea mai strălucită minte din lume.

Dacă ar fi trebuit să ghiceşti care dintre cei patru prezenţi în cameră era cel mai bogat om de pe planetă, probabil că el ar fi fost ultimul la care te-ai fi gândit.

Mai degrabă ai fi pariat pe Withers, contabilul, în care vedeai coloanele şi cifrele bine calculate şi balanţele de plăţi sigure.

Shaw era ceea ce părea: o gardă de corp, chel-cheluţ şi impunător ca un taur. Chelia netedă se continua cu o faţă lată şi masivă, dar, dincolo de mimica surprinzător de imobilă, el era permanent în stare de alertă, măturând neîncetat cu privirea-i pătrunzătoare toată camera, până la cel mai mic detaliu.

În faţa fiecăruia dintre ei se afla câte un laptop, toate fiind conectate într-o reţea, astfel încât oricine

lua cuvântul — Withers, acum — să le permită tuturor celorlalţi să vadă acelaşi lucru pe ecranele calculatoarelor lor.

— Aşadar, zise Withers cu vocea lui seacă şi incoloră, putem vedea clar că profitul pentru *În căutarea Pocalului de Aur* deja l-a depăşit pe cel pentru *Explorarea Temniţelor*.

Apoi bău puţină apă din paharul de lângă cot şi-şi şterse buzele cu o batistă albă şi curată înainte de a continua:

— Mai departe, sunt sigur că vi se va părea interesant graficul comparativ al vânzărilor de la toată seria Explorări.

Trei dintre cele patru ecrane afişau un grafic tridimensional, pe care se intersectau neregulat cinci linii de culori diferite, toate urcând foarte abrupt. Pe ecranul lui Quentin Quested, un om cu pelerină se căţăra pe o stâncă abruptă, având la mâini şi la picioare un fel de ventuze.

— Asta-i foarte bine, Withers, interveni pe neaşteptate Veronica Usherwood, dar noi suntem aici pentru altceva. Am convocat această şedinţă ca să stabilim dacă noua noastră strategie de promovare pentru *În căutarea Pocalului de Aur* a avut succes.

În aceeaşi clipă, unul dintre degetele ei frumos îngrijite a şi apăsat pe o tastă. După o scurtă competiţie între comenzile contradictorii, graficul lui Withers a dispărut, în locul lui ivindu-se pagina de start a site-ului Explorări. Într-o lumină crepusculară,

se vedea un peisaj de o frumuseţe stranie şi sălbatică. Deasupra unui şir de munţi, în depărtare, se profilau două luni, una argintie, cealaltă aurie, suspendate pe cerul liliachiu. Deasupra lor strălucea o singură stea. În văzduh plutea o ceaţă parcă abia înfiripată şi pentru o clipă ai fi zis că aerul proaspăt şi umed al dimineţii de acolo trecuse cumva dincoace de ecrane, în atmosfera apăsătoare din încăpere, aducând cu el făgăduinţa unei zile noi, gata să înceapă, şi a unui univers îndepărtat care te aştepta să-l explorezi.

Un moment de tăcere...

Apoi Veronica Usherwood apăsă pe butonul mouse-ului când cursorul ajunse deasupra stelei care licărea. Instantaneu, pe ecran apăru imaginea viu colorată a unui calculator, pe fundalul sclipitor al prafului stelar. Conturul delicat al unei sprâncene i s-a ridicat uşor, în timp ce citea rapid textul:

Cumpără-ţi ACUM propriul joc În căutarea Pocalului de Aur *şi poţi deveni fericitul câştigător...*

– al unui calculator Nautilus de ultimă generaţie...

– al softului complet pentru Colecţionarul setului de jocuri Explorări...

– al şansei unice de a participa pentru două zile la un atelier de gaming cu însuşi Quentin Quested... şi de a testa chiar tu ultima lui inovaţie ultrasecretă din tehnologia jocurilor pe calculator!

— În timpul lunii în care a avut loc promoţia vânzările au crescut cu 233,3 procente, zise Withers.

Shaw gemu şi se întinse puţin să se dezmorţească. Apoi luă un drops mentolat din bomboniera din faţa lui, îl aruncă în gură cu o mişcare scurtă şi începu să-l ronţăie zgomotos, ceea ce o făcu pe Veronica să tresară.

— Dacă *„procent"* înseamnă dintr-o sută, atuncea cum po' să ai *două* sute de procente şi ce-i aia „procent" pân' la urmă?

Withers se aplecă deasupra mesei, rezemându-şi coatele şi unindu-şi degetele mâinilor, formând parcă scheletul unui cort.

— Permiteţi-mi să vă lămuresc eu, domnule Shaw...

— Ba nici să nu te gândeşti, Withers, îşi ieşi din fire miss Usherwood. Şedinţa asta trebuia să se termine la trei şi jumătate şi deja s-a făcut şi douăzeci şi cinci. Deci am stabilit că, în privinţa vânzărilor, concursul a fost un succes. Dar încă nu am discutat cealaltă problemă, cea mai *importantă*, de fapt.

— Adică... să găsim copiii care treb'e pentru toată chestia?

— Mulţumesc, Shaw. *Exact* la asta mă refeream.

Toţi tresăriră când dinspre calculatorul lui Quentin Quested izbucni un hohot de vrăjitoare. Cu un zâmbet în chip de scuză, Quested îl opri, apăsând grăbit pe o tastă.

Miss Usherwood oftă.

— Discutam despre înscrierea la concurs, repetă ea răbdătoare.

— A, da, zise Q, frecându-şi nasul. Foarte interesant, miss Usherwood.

Withers scoase un rulou de hârtie şi inspectă rapid documentul până la sfârşit.

— Azi, la două şi jumătate, anunţă el, aveam 29.654 de candidaţi. Dacă doriţi, vă pot arăta distribuţia lor după sex, vârstă şi zonă geografică...

— Nu e nevoie, mulţumim, Withers. Cred că am stabilit deja că vor fi foarte mulţi copii dintre care Q să poată alege. Şi nu uitaţi, mai avem încă o lună pentru înscrieri. Q, ai mai avansat la programul pentru selectarea finaliştilor?

Q tasta frenetic, degetele abia i se mai distingeau şi părea că nu mai aude nimic.

Veronica îşi dădu ochii peste cap şi oftă, se ridică graţios şi se pregăti să-şi ia servieta. Withers îşi opri şi el calculatorul.

Shaw împinse scaunul şi se ridică stângaci.

— Io to' zic că-i o goană după cai verzi pe pereţi, mormăi el. To' respectu', da' pur şi simplu pare o chestie imposibilă.

Spre surpriza tuturor, Quentin ridică privirea, rămânând pentru o clipă cu mâinile în aer, deasupra tastaturii. Îndărătul lentilelor murdare, privirea lui intensă radia, iar Veronica se întrebă dacă nu cumva el îi ascultase atent tot timpul.

— A, nu, Shaw, zise calm Q, zâmbind bonom, nu e deloc goană după cai verzi pe pereţi. O să meargă, o să vezi. *Trebuie să meargă.*

O autobiografie

— Din acest moment, puteţi începe. Dar ţin să vă reamintesc — în special ţie, Adam Equinox — că vreau să fie linişte cât lucraţi şi mai vreau să-mi predaţi nişte texte *lizibile* şi bine concepute.

I-am dat vânt scaunului să revină cu toate patru picioarele pe podea. A scos un zgomot înfundat, iar domnişoara McCracken m-a fulgerat cu privirea, iritată. Nu i-am dat atenţie.

În jurul meu, copiii scotoceau prin penare după creioane şi-şi răsfoiau repezit caietele să ajungă la exerciţiul respectiv. În banca de lângă mine, Nicole mâzgălea grăbit şi părea să fi ajuns deja la jumătatea paginii.

Afară, dincolo de terenul de joacă, era strada. Un autobuz tocmai oprea în staţie. A trecut ceva vreme

până şi-a făcut apariţia în cadrul uşii lui o bătrânică micuţă, cu un baston şi cu multe sacoşe. Mă uitam cum se legăna anevoios în capul scării şi aproape că-i auzeam gândul: „Da, şi mai departe *cum* fac?" Foarte concentrată, şi-a mutat bastonul în mâna cealaltă, unde erau toate sacoşele. Cu încetineala unui cameleon care se întinde să apuce o crenguţă, mâna ei se îndrepta spre bara scărilor.

— *Adam!*

Domnişoara McCracken era chiar în faţa băncii mele, privindu-mă furioasă. Stătea cu mâinile încrucişate pe piept şi buzele ţuguiate, cu aerul ăla al ei care-mi anunţa o plimbare până la biroul Directoarei.

Am oftat, mi-am deschis pupitrul şi am început să scormonesc după cartea de engleză. N-ar trebui să fie greu de găsit — desenasem un labirint grozav pe copertă. Mda, uite c-am dat de ea. I-am dat un brânci clapetei de la pupitru, să se închidă. Nicole a ridicat privirea, încruntată, apoi a întors repede foaia şi a continuat să scrie. De undeva, din apropiere, s-a auzit cum cineva ambala o motocicletă şi apoi a plecat în trombă. Păcat că nu-l puteam vedea. Ce frumos trebuie să fie să-ţi bată vântul în faţă; şi toată viteza, şi puterea... şi libertatea de a pleca pur şi simplu oriunde ai chef.

M-am uitat din nou la domnişoara McCracken. Se întorsese la catedră, dar mă urmărea cu coada ochiului; o şi vedeam scoţând fum pe urechi. Am luat în silă pixul. Avea o picătură de pastă uscată şi am şters-o în colţul de sus al paginii înainte de a începe.

„Hai, Adam, la treabă!" Întâi şi-ntâi, m-am uitat din nou la tablă ca să-mi amintesc ce temă aveam de făcut.

„Autobiografia mea", scrisese domnişoara McCracken, iar dedesubt: *„numele, descrierea fizică, istoricul familiei, locul naşterii, data naşterii, părinţii, fraţii şi surorile, cele mai vechi amintiri, preferinţe, hobby-uri, prieteni de la şcoală, ambiţii pentru viitor."*

Am scris şi eu în capul paginii *„Autobiografia mea"*. N-am subliniat titlul cum făcuse domnişoara McCracken la tablă; am mers mai departe şi l-am scris cu litere mişto, cu cerculeţe. Când am isprăvit, am dat scaunul pe spate ca să-mi admir opera. Mişto de tot. Rozând capătul pixului, am început să mă holbez la pagina goală, apoi la tavan.

M-am încumetat să arunc o privire spre stradă. Nu mai era nici urmă de autobuz. Mai trăgeam totuşi speranţă să o văd pe băbuţă abia venind pe drum, dar dispăruse şi ea.

Mi-am silit gândurile să revină asupra foii goale de hârtie. Să-mi fac autoportretul. Asta chiar că-i *greu*. Ce-ar fi să încep cu părul şi să continui de sus în jos? Oftez. Părul meu — o claie murdară şi încâlcită cu care nu mă mai lupt de ani de zile, de când mi-am dat seama că n-o să strălucească-n veci ca al altor copii, oricât l-aş peria. Sprâncene pe măsură, negre şi dese, de parcă le-ar fi trasat cineva hotărât cu o pensulă groasă, înmuiată în tuş. Pielea feţei, care capătă o nuanţă aurie iarna şi brună de cum mă vede soarele mai mult de două minute. Ochii ăştia ciudaţi, aşa

deschişi la culoare şi luminoşi de parcă n-ar fi ai mei. M-am mai gândit şi la picioarele lungi, la braţele destul de puternice, la umerii laţi şi la înălţimea mea, din cauza căreia mulţi cred că-s cu vreo doi ani mai mare. Mi-am dat părul de pe frunte cu dosul palmei şi am început să mă scarpin în cap, gânditor.

Apoi, tare anevoie, am început să scriu.

Mă chiamă Adam Equinox. Am doişpe ani. Sunt destul de mare şi voinic. Am păru castaniu nchis şi faţa cam to brunetă. Am ochii ~~grii~~ ~~gri~~ albastru-deschis.

Am mai citit o dată. Până acum merge bine. Mi-am mai aruncat privirea spre tablă să văd ce mai e dup-aia, şi am tras de mine să continui.

M-am născut — am ezitat o clipă şi iar m-am uitat la tavan să-mi vină inspiraţia — *în Iuguoslavia. Tata are un circ foarte cunoscut numit Equinox. El e şi îmblânzitorul de lei la circ. Mama sare la trapez. Când eram eu mic mergeam prin toată Eropa. Am învăţat să am grijă de elefanţi de când aveam duar 4 ani. Nuaptea dormeam de obicei în cuşcă cu leiii. Nici nu era nevoe să fac bae că leii mă lingeau ei.*

Am pus pixul jos, m-am aşezat cu falca pe cot şi m-am uitat la ce scrisesem. Dar nu citeam. Îmi închipuiam cum veneau leii cu limbile lor aspre şi mă lingeau şi mă spălau, iar eu le simţeam respiraţia puternică şi fierbinte pe faţă. Vedeam cum se întorc şi elefanţii spre mine, încet şi greoi, când veneam devreme, în zori, să îi îngrijesc, cum picioarele lor imense se mişcau aproape fără niciun zgomot prin stratul gros de paie cu miros dulceag.

Într-un alt ungher al minţii mele o vedeam şi pe mama, o siluetă subţirică, împodobită cu paiete argintii, sărind agilă ca o pasăre la trapezul care era sus, sus, de neatins ca stelele.

La întoarcerea de la şcoală, împreună cu mai mulţi băieţi, mergeam tăcut, ca de obicei. Timpul liber de acasă — ce poantă bună!

Băieţii dispăreau unul câte unul îndărătul portiţelor care duceau spre grădini mici şi îngrijite, intrând fără să mai bată la uşi în casele lăsate descuiate când se apropia ora trei.

Până în capul străzii rămăsesem singur. Noi stăteam la capăt. Aleea îngustă şi cam năpădită de bălării abia dacă se vedea şerpuind printre copacii deşi. Pentru un moment, gândul că ar fi pe acolo o văgăună interzisă cu peşteri tainice m-a atras ca un magnet. Dar ajunsesem şi-aşa destul de târziu, n-am mai îndrăznit să risc şi mai mult. Fără nicio tragere de inimă, m-am împins în poarta albă de lemn şi apoi am auzit-o cum s-a trântit în urma mea. M-am şters pe picioare la intrare şi simţeam cum pietricele foarte mici din pantofi mi se ascundeau printre degete. Abia târându-mi ghiozdanul, am început să urc pe treptele de ciment vopsite cu roşu, apoi am ajuns pe culoar, mi-am zvârlit pantofii şi mi-am pus geanta în cuier, la locul ei. Mi-am scos castronul pentru prânz, am trecut prin sala de mese şi l-am pus la bucătărie

pe tejghea, unde mai erau şi altele. Ca de obicei, am fost printre ultimii care au ajuns la masă.

M-am uitat la ceasul din hol. Era trei jumate — încă juma' de oră până la ceai şi dup-aia temele.

Căsoiul ăla mare avea un aer părăsit, simţeai pur şi simplu că toată lumea e pe-afară, în spate. *„În timpul săptămânii, de la trei la patru, program de joacă sub supraveghere, dacă vremea e bună."*

În mai puţin de cinci minute, eram şi eu afară şi dădeam cu şutul în mingea care se lovea de peretele magaziei, când am auzit obişnuita voce monotonă:

Eu sunt Adam Equinox,
Stupid ca un sac de box,
Abia scriu, abia citesc,
La orice mă poticnesc.

Nu m-am uitat cine e. Nici nu era nevoie. Ştiam foarte bine cine e şi nu voiam să-i mai şi văd moaca de îngeraş, cu buclişoare aurii şi obrăjori pietroşi şi rozalii.

Geoffrey Dempsey.

O piatră mă izbeşte în ceafă. Azi Geoffrey nu se lăsa ignorat. Tot behăia. Şi behăia. Şi behăia. Am tras mai tare cu şutul în minge, nădăjduind că zgomotul ei va acoperi lălăiala care nu se mai oprea.

Şi vine şi a doua piatră. Dar ascuţită.

Am simţit cum mi se încleştează pumnii, am mai tras un şut în minge şi m-am întors furios. Geoffrey a

sărit imediat din calea mea, şi-i citeam pe faţă răutatea satisfăcută.

A chicotit, ţopăind de pe un picior pe celălalt, gata să o ia la fugă.

— Hei, Adam, m-am gândit eu că o să te saturi de cântecelul ăla vechi, aşa că ţi-am pregătit ceva nou:

Eu sunt Adam Equinox,
Din cutia de pantofi,
Abia scriu, abia citesc,
Noaptea-mi sug mereu un deşt.

Nu prea mai ştiu ce s-a întâmplat dup-aia. Nu-mi amintesc decât o ceaţă roşiatică şi un uruit în urechi. Mai ştiu că tot capul îmi vuia de un zgomot ritmic, scrâşnit, de parcă tăia cineva lemne cu fierăstrăul, şi că mai mulţi copii trăgeau de mine să-l las pe Geoffrey, căzut lat pe spate.

Faţa lui mică şi arogantă era plină de sânge şi rânjetul îi pierise de tot. Cârlionţii aurii se încurcaseră, plini de praf, iar ochii îi erau vineţi şi umflaţi. Îşi ţinea o mână pavăză deasupra capului şi scâncea stins, holbându-se la mine de parcă aş fi fost cine ştie ce fiară. Tremurând şi cu respiraţia tăiată, m-am lăsat pe genunchi lângă el, ţinându-l cu o mână de gât. Mă dureau articulaţiile degetelor.

Când ceaţa roşiatică a început să se risipească şi vederea să mi se limpezească, uitându-mă în jos am văzut doi pantofi negri cu şireturi, chiar lângă Geoffrey. Mi-am ridicat încet privirea. Am trecut de perechea de glezne şi picioarele ca două beţe în ciorapi groşi, maro. De fusta scoţiană de lână şi de bluza

albă şi scrobită. De gâtul lung şi subţire ca de cloşcă... şi-am dat de faţa Directoarei. Nu că m-ar fi surprins privirea ei, dar parcă am simţit că îngheţ.

După jumătate de oră, în loc să-mi fac temele, eram în biroul Directoarei şi stăteam pe scăunelul pe care-şi odihnea de obicei picioarele. Începuse să mă doară capul.

În fotoliul din colţul de vizavi de mica arhivă cu dosare se afla Geoffrey. Îl spălaseră şi-i dăduseră haine curate, dar tot i se vedea sângele uscat pe o nară şi avea ochii roşii şi umflaţi. Era pe la jumătatea celei de-a doua acadele, pe care o savura tacticos şi zgomotos.

Directoarea stătea chiar în faţa mea. Directoarea noastră e înţepată, dură şi rece. Are părul tuns scurt, creţ ca o perie de sârmă, iar dacă te uiţi la faţa ei zici că-i macadam. Şi e toată numai oase, de nu-ţi vine să te apropii. Până şi când eram mic şi mă lua în braţe, degetele ei mă tot împungeau şi mă ciupeau şi mă durea. Acum am crescut, dar tot mă împunge şi mă ciupeşte şi mă răneşte. Psihic.

— Spune adevărul, Adam Equinox, măcar de data asta! Recunoaşte că l-ai atacat pe Geoffrey fără să te fi provocat, cere-i scuze şi apoi poţi să cobori să-ţi faci temele.

— Nu vreau, am mai zis eu pentru a suta oară, cred.

Muşchii feţei i s-au crispat.

— Ba o să vrei, a spus ea. Geoffrey, scumpule, ştiu că te necăjeşte să-ţi aminteşti iarăşi, dar te rog să ne explici încă o dată cum s-au petrecut lucrurile *de fapt*.

Se auzi un pocnet de parcă sărise un dop dintr-o sticlă când Geoffrey şi-a scos acadeaua din gură.

— Eu treceam prin spatele magaziei, zise el cu glăsciorul alintat care ştia că-i face plăcere Directoarei. Şi l-am văzut pe Adam jucând fotbal şi l-am întrebat dacă pot să joc şi eu.

A scâncit apoi cu un sughiţ de efect şi s-a schimonosit de parcă urma iar să plângă.

— Şi el mi-a zis... m-a înjurat, doamnă, dar nu vreau să vă spun ce mi-a zis.

Directoarea se întunecase la faţă.

— Şi i-am zis că nu-i frumos să vorbească aşa. Şi dup-aia... dup-aia... m-a fugărit... şi...

— Gata, gata, ajunge, dragul meu. Adam, ştii bine că nu tolerez un asemenea limbaj, violenţa, minciuna şi obrăznicia. E ultima oară când îţi mai spun. Dacă vrei să mergi la masă în seara asta trebuie să îţi asumi răspunderea pentru ce-ai făcut şi să îi ceri scuze lui Geoffrey *în secunda asta*.

Nici măcar nu era o treabă prea grea. Clar că mi-ar fi făcut viaţa mai uşoară. Dar nu reuşeam să mă conving să apuc pe calea uşoară.

Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez aroma grasă a musacalei pe care o primeam marţea, prefăcându-se într-un miros clar, metalic, de ulei de maşină. În întunericul din spatele pleoapelor mele, un motor se trezi la viaţă, se ambală şi o autostradă nesfârşită se desfăşură până la orizont.

O dorință și o rugă

Aşadar, pentru mine, marţi seara n-a mai însemnat seara cu musaca. Ba am rămas şi nemâncat, iar în timp ce toţi ceilalţi copii se uitau la televizor, eu îmi făceam temele.

De obicei, la 8:30 mergeam la culcare. În două minute făceam duş, ne îmbrăcam în pijama, ne spălam pe dinţi, mergeam la toaletă şi apoi la culcare.

Directoarea stătea la uşa dormitorului cu mâna pe întrerupător, să ne stingă lumina.

— Culcarea şi să nu v-aud vorbind, zise ea. În ceea ce te priveşte, Adam, bine-ar fi să-ţi aduci aminte câteva rugăciuni şi, dac-aş fi în locul tău, m-aş ruga la Dumnezeu să mă facă mai cuminte, altfel cine ştie unde o să ajungi.

Şi cu asta, a stins lumina şi a plecat trântind uşa.

Geoffrey a chicotit pe înfundate, apoi s-a făcut linişte. Nimeni nu vorbea după stingere, asta era regula de fier.

M-am întors cu faţa la perete şi am rămas nemişcat. Treptat, liniştea încremenită s-a topit, se auzea respiraţia regulată a celor care dormeau şi foşnetul cearşafurilor, de cum încerca cineva să se strecoare cât mai adânc sub pătură; câte un pufnet ici şi colo, un sforăit uşor dinspre Frankie, din patul de alături.

Când am fost aproape sigur că nimeni nu mai era treaz, am întins braţul spre mânerul sertarului de lângă patul meu. L-am deschis încet, milimetru cu milimetru, doar cât să strecor mâna înăuntru şi să ajung până în fundul sertarului. În spate, în colţul din dreapta, am găsit pixul-lanternă.

Lanterna era unul dintre bunurile mele cele mai de preţ. O aveam de aproape un an, de când se organizase un fel de premiere: pentru rezultatele din timpul semestrului, primeai puncte pentru o licitaţie la şcoală. Eu obţinusem cel mai mic punctaj dintre toţi: 62, în timp ce alţi copii trecuseră bine de 200. Şi-au rămas o grămadă de lucruri tare grozave la licitaţia din ultima zi de şcoală. Pungi cu dulciuri, cartele pentru prânz la şcoală, bilete de eliberare pentru când ajungeai la colţul ruşinii — punctele mi-ar fi ajuns pentru vreo două şi încă pentru vreo două jocuri pe calculator mai mici şi ieftine. Mă uitam la toate cele împrăştiate pe catedră şi mi le doream pe

toate. Dar singurul lucru pe care-l voiam mai mult decât pe toate celelalte la un loc era lanterna.

Din fericire, a fost aproape ultimul obiect scos la licitaţie şi copiii îşi cam cheltuiseră punctele. Îmi tot spuseseră „Hai, Adam, tu când o să participi? La ce vrei să licitezi?" Iar eu mă lăsam cu scaunul pe spate şi zâmbeam. A mea era lanterna, simţeam. Şi a mea a fost, cu 50 de puncte, ba mi-au mai rămas destule cât să iau un sirop cu şerbet pe care l-am savurat în drum spre Highgate.

Lanterna era în formă de pix, asta şi părea, şi se dădea cu tot cu două baterii AA. Se cam consumaseră între timp, aşa că în ultima vreme nu o mai foloseam decât dacă aveam mare nevoie de ea. Ca acum.

Înainte s-o aprind, am mai scotocit prin sertar după celelalte lucruri pe care le voiam. Când le-am strâns pe toate, am tras bine pătura peste mine. M-am rezemat într-un cot şi mi-am făcut un fel de cort pitic, sub cearşaf. Am găsit pipăind butonul mic din capul lanternei şi am apăsat. O lumină palidă strălucea în cortul meu şi atunci m-am simţit sigur, liniştit şi confortabil.

Întâi, mi-am cufundat faţa în şalul uşor şi moale, ca puful de scaiete. Am închis ochii şi am mirosit îndelung parfumul lui aparte, discret şi parcă uşor înţepător, ca mirodeniile. L-am strâns bine lângă mine.

Apoi, am pus pe cearşaf mica mea Biblie cu coperţi maro-închis. Fiecare avea Biblia lui, dar a mea era altfel. Se deschidea singură în acelaşi loc. Tăietura din ziar era îngălbenită, sfărâmicioasă şi fără nicio îndoitură. Avea marginile mai subţiate şi păreau gata să se

rupă, iar în unele locuri cuvintele abia se mai vedeau. Asta de când eram eu mic şi aveam obiceiul să pipăi cu degetele bucata de ziar înainte să mă culc. Acum devenisem mult mai grijuliu... dar tot mai zăboveam cu mâna deasupra ei, atingând-o uşor cu buricul degetului. Apoi citeam ce zice, deşi ştiam fiecare cuvânt pe de rost.

Un bebeluş găsit într-o cutie de pantofi

Vineri s-a găsit un nou-născut în faţa Casei de copii din strada Highgate.

„Copilul pare născut cu două săptămâni înainte de termen", a spus inspectorul Neville Pope, care conduce ancheta privind identitatea copilului. „Este sănătos şi robust, deşi destul de mititel din cauza naşterii premature."

Se presupune că bebeluşul a fost lăsat pe treptele casei vineri, în zori, probabil la doar câteva ore după ce s-a născut. A fost înfăşat bine, în scutece călduroase, şi pare să fi fost şi alăptat. L-a găsit, dimineaţa, dna Mary Maddock, bucătăreasa instituţiei.

„L-am găsit pe la şase dimineaţa, când scoteam sticlele de lapte la uşă", le-a spus dna Maddock reporterilor. „Am auzit un zgomot, am crezut că e vreun pisoi, dar când am ieşit, am găsit cutia, pusă într-un colţ, pe terasă. Am adus cutia înăuntru şi aşa am dat de el, era călduţ ca o pâinică, deşi în dimineaţa aceea a fost răcoare. O să-i spunem Adam Equinox, până când va veni cineva după el. Adam pentru că e un nume bun, din Biblie, şi Equinox pentru că s-a născut de

echinocţiu, pe 22 septembrie, ziua în care soarele străluceşte exact 12 ore, iar ziua şi noaptea sunt egale."

„Sperăm să rezolvăm cât mai curând această problemă, că avem oricum destule griji", a adăugat Directoarea, domnişoara Agnes Pilcher.

„Bebeluşul are pielea smeadă, părul negru şi ochii neobişnuit de deschişi la culoare", a mai spus inspectorul Pope. „Singurele indicii ale identităţii lui sunt un şal de lână de culoarea untului, un fluier de jucărie din argint şi un inel neobişnuit, care se aflau lângă el, în cutie. În rest, nu mai avem decât cutia propriu-zisă, asemănătoare ca formă şi mărime cu o cutie de lemn pentru pantofi."

Rugăm pe oricine deţine informaţii în legătură cu bebeluşul sau cu mama lui (care ar putea să aibă nevoie de asistenţă medicală), să meargă la postul de poliţie cel mai apropiat. Până când vom descoperi mai multe despre acest caz, bebeluşul va rămâne în grija Casei de copii din Highgate.

Am întins mâna după inel şi mi l-am pus pe deget. Sclipea în lumina slabă a lanternei cu o strălucire misterioasă, argintie. Cu degetul mare i-am mângâiat suprafaţa stranie — dreaptă şi netedă la interior, iar pe dinafară mai groasă şi incrustată — şi-mi părea incomplet sau ca şi cum ar fi fost făcut să se potrivească undeva anume. Tot îmi era mult prea mare, dar îmi plăcea să-l simt greu pe deget. Pentru a mia oară, m-am întrebat dacă va ajunge vreodată să-mi vină bine... şi a cui era oare mâna care îl purtase.

Ca prin vis, am atins micul fluier de pe cearşaful jerpelit şi l-am mângâiat, zâmbind. Mai fusese încă un dar, de care nici Bucătăreasa, nici Directoarea, nici inspectorul Pope n-au ştiut nimic. Era darul de a-l asculta în gând, de a da glas fluierului, făcându-l să cânte.

Mi s-a părut mie sau lumina lanternei pălise şi mai mult în puţinele minute cât o lăsasem aprinsă? Am stins-o imediat şi am pus-o la loc, împingând-o bine până în fundul sertarului, laolaltă cu fluierul şi cu inelul, apoi am pus Biblia în partea din faţă.

Stăteam pe partea dreaptă, cu faţa la perete şi cu spatele la cameră şi mi-am aşezat mai bine şalul pufos sub obraz. Plimbându-mi degetele printre ciucuraşii de pe margine, am început să-i răsucesc, simţindu-le puful cu buza de jos. Am simţit cum mă relaxez uşor, uşor, trupul devenindu-mi greu şi amorţit, iar mintea-mi colindând aiurea. Nici nu mi-am dat seama când am băgat un deget în gură.

Am închis ochii şi am început să mă rog.

Doamne, te rog, binecuvântează-i pe mama şi pe tata,
oriunde or fi ei.
Te rog, ajută-mă să învăţ să scriu şi să citesc bine,
aşa cum fac ceilalţi copii.
Te rog, fă să existe ceva la care să fiu bun şi eu
şi fă să-mi găsesc locul undeva.
Ajută-mă, te rog, să fiu puternic.

Şi apoi, alunecând spre tărâmul viselor, mi-a mai venit un gând, pe jumătate dorinţă, pe jumătate rugă.

Doamne, fă să mi se întâmple şi mie ceva minunat. Te rog, nu lăsa să-mi petrec toată viaţa aşa.

Cameron și semnul de carte

— Duncan, te rog, dă-mi manualul. Copii, în general, am fost foarte mulţumită de autobiografiile voastre.

Domnişoara McCracken era într-o dispoziţie bună. Doar aşa să mă aleg şi eu cu o notă mai bunicică. Mi-am adus aminte de autobiografia mea, ce realistă şi plină de culoare era. Fără îndoială că, de data asta, chiar era o compunere pe cinste! Aşa că, în loc să mi se înmoaie picioarele, cum se întâmpla de obicei când primeam lucrările, acum aproape că mă încerca nerăbdarea.

Dar n-am lăsat să se vadă ce simt. Caietul de notiţe mi-a aterizat pe bancă, răsucit cu cotorul spre mine şi

nu m-am grăbit să îl pun cum trebuie. Am zăbovit o clipă, apoi l-am întors, într-o doară. În colţ, chiar la ieşirea din labirint, domnişoara McCracken scrisese cu roşu: *Nu-ţi mai desfigura caietul de notiţe!*

Bine, lasă. Din ce în ce mai nerăbdător, l-am deschis şi am dat paginile, una câte una. Uite-o aici: Autobiografie. Şi chiar lângă scrisul meu meşterit, cu cerculeţe, domnişoara McCracken adăugase: *Era de ajuns dacă subliniai, Adam.*

Nici nu ştiu de când îmi răsărise un zâmbet în colţul buzelor, ştiu doar cum s-a topit până şi umbra lui când am ajuns la comentariul de la sfârşit.

Cerinţa exerciţiului era să prezentaţi datele reale, nu ce vă trece vouă prin cap. Şi uite că iar scrii prostii. Nesatisfăcător. Trebuie să avem o discuţie.

Parcă mi-ar fi dat cineva un pumn în stomac. Am rămas umilit şi amărât. Simţeam că m-am înroşit la faţă şi urechile au început să-mi ţiuie de parcă aş fi primit o palmă puternică.

Domnişoara McCracken tocmai se proţăpise în faţa clasei, turuind mieroasă, ca de obicei.

— Nicole a luat nota maximă, pentru eseul ei emoţionant, foarte bine structurat şi lung de cinci pagini. Nu dau prea des minus 10, aşa că te felicit, Nicole. Mai încolo, o să te rog să-l citeşti cu voce tare, să-l audă toată clasa. Acum aş vrea să vă uitaţi fiecare la comentariile primite şi să vă recitiţi autobiografia în lumina observaţiilor mele.

Apoi zâmbetul i-a pierit de pe faţă şi a redevenit înţepată.

— Adam Equinox, vino la catedră să discutăm. Să aduci şi caietul.

Cu nasul în jos şi târşindu-mi picioarele, m-am dus la catedră. În mâna dreaptă bălăngăneam fără chef caietul. Ce bleg am fost să mă simt mândru de povestea mea! Pe ce lume mă credeam, ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia până acum.

Domnişoara McCracken s-a uitat la mine şi a oftat.

— Adam, cred că până şi tu-ţi dai seama că aşa ceva are un nivel mult prea slab, nu?

Şi-a dus arătătorul la gură şi cu degetul umed, a răsfoit zgomotos paginile până a ajuns la autobiografie.

— Uită-te şi tu. O aiureală. Uite ce ortografie, asta dacă poţi să descifrezi scrisul... Ce Dumnezeu, mai pune şi tu mâna pe un dicţionar! Şi n-are decât şapte rânduri. Nici măcar nu-ţi dai silinţa. N-ai pic de mândrie, n-ai ambiţie să fii şi tu mai bun. Nu...

— Totuşi, am mormăit eu, n-aveţi niciun drept să spuneţi că munca mea e-o porcărie.

— *Ce-ai spus*?!

— Nu aveţi dreptul să spuneţi că munca mea nu face doi bani. Între copii se poate să mai zică unul aşa, dar profesorii ar trebui să se poarte altfel!

Ridicasem vocea şi acum aproape că strigam. Eram tare furios. Era prea nedrept!

Domnişoara McCracken se îngălbenise la faţă şi se foi stingherită în spatele catedrei.

— Adam, eu n-am spus că munca ta...

— Ba aţi spus! am strigat eu. Uitaţi-vă! şi i-am arătat acuzator cu degetul cuvântul vinovat. Uitaţi-vă

aici, chiar aici. *Şi uite că iar scrii prostii.* Şi-aţi mai spus că nici măcar nu-mi dau silinţa. De unde ştiţi dumneavoastră dacă eu îmi dau silinţa sau nu? Nu vă pasă deloc nici de mine, nici de munca mea, o porcărie. Nu vă pasă decât să daţi note mari şi steluţe de aur celor care scriu câte cinci pagini!

Acum chiar că zbieram. Şi mă simţeam mai bine! Mi-am luat caietul de notiţe şi i l-am vârât sub nas. A tresărit de parcă aş fi vrut s-o muşc.

— Ştiţi cât îmi pasă mie de dumneavoastră şi de pixul dumneavoastră cu roşu? am întrebat-o, apucând caietul cu amândouă mâinile. Uite-atâta!

Şi-am tras de caiet de s-a rupt în două. Asta chiar că mi-a făcut plăcere! Le-am dat drumul celor două bucăţi de caiet să cadă pe catedră.

S-a lăsat liniştea, o linişte lungă şi apăsătoare.

Simţeam fiecare pereche de ochi care mă fixa, dar nu m-am uitat la ei. Şi eu, şi dra McCracken ne uitam la zdrenţele caietului, rămase pe catedră. Deodată, nu m-am mai simţit aşa bine. Am ridicat încet privirea la domnişoara McCracken. Era albă ca varul, doar pe obraji şi pe nas îi rămăseseră nişte pete roşii de parcă ar fi luat nişte palme. M-am îngrozit când am văzut că avea lacrimi în ochi. Şi, ce era mai rău, părea... aproape speriată.

Am stat aşa, cu bărbia-n piept, prost ca un sac de box, cum îmi zisese Geoffrey. Şi, fără să-mi mai zică nimeni nimic, m-am târât spre biroul Directoarei, în spatele domnişoarei McCracken.

La prânz am stat şi mi-am lipit caietul cu scotch şi mi-am copiat eseul, verificând, cu dicţionarul, cum se scrie fiecare cuvânt în parte. Mi-a luat o oră, toată pauza. Problema cu dicţionarele e că trebuie să ştii deja cum se scrie un cuvânt ca să poţi să-l cauţi.

Dar, de data asta, nu-mi mai păsa. Nu mai voiam decât să fiu singur. Mă simţeam tare obosit şi necăjit şi mă durea burta. N-am mâncat nici sendviciul cu unt de arahide şi nici mărul pe care mi le pregătise Bucătăreasa special pentru prânz, deşi eram lihnit, fiindcă nici seara nu mâncasem.

După prânz venea ora de lectură individuală. Trebuia să citim fiecare, în linişte. Mie-mi place să citesc, chiar dacă merge mai încet decât la ceilalţi. Şi sunt mereu cuvinte pe care nu le înţeleg, dar trec peste ele şi-n mintea mea apar imagini, ca-ntr-un film. De multe ori îmi închipui cum s-ar termina povestea dac-aş scrie-o eu. Uneori, noaptea, chiar visez că citesc şi cuvintele zboară lin, unul după altul. În vis, inventez eu restul cărţii şi citesc totul fără nicio greşeală.

Azi tocmai ajunsesem la jumătatea unei cărţi de aventuri despre un avion care face un accident şi se prăbuşeşte în mijlocul unei jungle. Am găsit unde rămăsesem, m-am lăsat cu scaunul pe spate şi am început să citesc.

Lângă mine, imediat după Nicole, Cameron Harrow căuta şi el prin carte să vadă unde rămăsese.

M-am uitat cu coada ochiului, să văd ce citeşte, dar nu vedeam decât că el are o carte mult mai groasă şi scrisul era mic şi mai înghesuit. Avea pe bancă, alături de carte, şi un semn de carte. O vedere colorată, cu poze şi cu ceva scris pe ea. Am lungit gâtul spre ea.

— Psst, Cameron! am şoptit. Cu ce e?

— *Adam*, interveni domnişoara McCracken cam la capătul răbdării.

Cameron mi-a aruncat o privire şi a clătinat din cap. Ne-am întors fiecare la lectura lui, uitându-ne fix în carte.

Îmi plăcea Cameron ăsta, chiar dacă era cam tocilar. Era plin de bani, sau cel puţin părinţii lui erau. Îl aduceau la şcoală cu o maşină sport argintie, şi de ziua lui mergeau la Laser Strike cu invitaţii. Aşa am auzit, nu c-aş fi fost eu invitat vreodată. Dar nu făcea prea mare caz de asta şi, cu toate că se arăta rece şi păstra distanţa faţă de mine, nu fusese niciodată răutăcios precum ceilalţi copii.

Tocmai când începusem să mă las furat de povestea pe care o citeam, am simţit cum cineva îmi strecoară ceva în bancă. Am clipit mirat şi m-am uitat din nou. Era semnul de carte al lui Cameron. I-am aruncat o privire pe furiş. A zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. I-am făcut şi eu cu ochiul. Am pus vederea între paginile cărţii mele şi m-am făcut că citesc de zor, dar eu mă uitam la vederea colorată.

Era de fapt un talon de înscriere la o tombolă cu jocuri pe calculator. Genul de chestii gratuite pe care

le primeşti când faci cumpărăturile — ca un prim pas către câştig sau cam aşa ceva. *„COMPLETEAZĂ ACEST TALON ŞI POŢI FI FERICITUL CÂŞTIGĂTOR!"* scria cu litere de-o şchioapă în partea de sus a vederii.

Dar era mai mult decât un talon de tombolă. Era şi o competiţie. M-am încruntat, încercând să înţeleg despre ce e vorba. Dacă ai fi cumpărat un joc, *În căutarea Pocalului de Aur*, atunci puteai să te înscrii la competiţie. Trebuia doar să completezi talonul şi să-l trimiţi. Ei plătiseră deja expedierea vederii, aşa că nici de timbru nu aveai nevoie. Premiul consta în şansa unică de a ajunge unul dintre cei cinci care mergeau la un *„atelier de gaming"* — ce-o mai fi fost şi asta? — împreună cu tipul care inventase jocul. În plus, primeai şi un calculator de ultimă generaţie!

„COMPETIŢIA ESTE VALABILĂ NUMAI ÎN CAZUL ACHIZIŢIONĂRII JOCULUI ÎN PERIOADA MAI-IUNIE", mai scria pe vedere. *„TERMENUL LIMITĂ PENTRU ÎNSCRIERI: 30 IUNIE."*

Eram pe 27.

Oare Cameron voia să participe? Eu în locul lui aş fi vrut — e grozav să mergi la un atelier de *gaming*, orice o fi însemnând asta, numai să scapi din Highgate o vreme, să scapi de Geoffrey şi de Directoare. Dar Cameron şi cei ca el n-au problemele mele. Şi probabil că el oricum are acasă un calculator de ultimă generaţie.

Când ne strângeam lucrurile să mergem acasă, m-am dus şi i-am dat vederea înapoi.

— Pare o chestie grozavă! zic. Despre ce-i vorba, mai precis?

— Păi, sigur ai auzit de jocurile din seria Explorări.

— Nu chiar, am recunoscut eu.

— *N-ai auzit de ele?!*

A stat pe gânduri cred că un minut şi puteai să vezi cum se legau lucrurile în mintea lui: păi, da, Adam Equinox n-are cum să aibă jocuri pe calculator la casa de copii. Cameron s-a înroşit la faţă.

— Da, păi, în fine, a încercat el să treacă repede de momentul ăla, e o serie de jocuri foarte reuşite, chestii interactive, gen aventuri, într-o lume virtuală numită Karazan.

Mi-a aruncat o privire prin lentilele groase ale ochelarilor, să vadă dacă-l urmăresc. Am dat din cap, da, mai auzisem eu copii vorbind despre aşa ceva. Toţi din clasă păreau să aibă calculator acasă şi le plăceau tare mult jocurile astea. Normal, nu? Cre' că-i ca şi cum ai avea o altă lume ascunsă în fundul curţii. Ce n-aş da să am şi eu...

— În fine, continuă Cameron cu explicaţiile, tipul care a creat seria Explorări e cel mai grozav din toată istoria universului în materie de jocuri pe calculator. Îl cheamă Quentin Quested — e un adevărat geniu, dar un tip foarte singuratic. Trăieşte într-o vilă mare, departe de lume, ascuns de toţi şi de toate şi are cea mai mare arhivă de jocuri pe calculator din lume.

În timp ce vorbea, a luat vederea, a pus-o la loc în carte şi cartea în geantă.

— Câştigătorii concursului o să se ducă la el acasă două zile şi o să facă teste pentru cel mai nou joc pe care l-a inventat tipul ăsta, şi o să primească şi un calculator pe gratis. Scrie şi pe site-ul lui. Pare o chestie mişto, mai spuse el, punându-şi geanta pe umăr. Dar bănuiesc că nu-s şanse prea mari să ajungi printre câştigători, că practic o să se înscrie toţi, din toată lumea. Şi eu, chiar dacă aş câştiga, n-aş putea să mă duc în zilele alea la el acasă, că plec cu ai mei undeva, zise el ridicând din umeri şi zâmbind strâmb. Dar măcar talonul ăsta de înscriere e mişto ca semn de carte.

— Adică tu n-o să te-nscrii?

— A, nu, zise el, împingându-şi scaunul sub masă.

Şi apoi i-a venit ideea.

— Hei, n-o vrei tu?

Imediat a luat cartea din geantă, a scos vederea şi mi-a întins-o.

— Baftă! mi-a urat el zâmbind. Dar să ştii că o să fie mulţi.

În timp ce mergea spre uşă, îl auzeam mormăind:

— Pagina 208, pagina 208...

Culcușul de frunze

După ore m-am întors la Highgate, am lăsat într-un colţ geanta şi castronelul pentru prânz şi m-am dus în ascunzătoarea mea secretă. Cel mai rău lucru într-un loc ca Highgate e că se găseşte tot timpul careva să te urmărească. În general, nu prea are importanţă, te obişnuieşti şi gata, mai ales dacă o duci aşa de când te ştii.

Dar uneori e tare enervant. De exemplu, când iei o notă proastă de tot pe o temă pentru acasă şi, cum te suceşti un pic, găseşti pe câte unul care să-ţi privească peste umăr şi să pufnească dispreţuitor. Sau când ai nevoie de puţină linişte, ca să te gândeşti la ale tale şi să fii singur. Sau când ai o chestie mai personală de rezolvat. Ca mine acum.

Ascunzătoarea mea n-o ştia nimeni. Adică locul meu şi numai al meu de ani de zile. Cea mai mare spaimă a mea era că ar putea să-l descopere careva şi să mi-l ia sau să mă pârască la Directoare.

Era undeva, pe lângă un perete lateral al casei, în mijlocul unor tufe. Ca să ajungi acolo trebuia să te afunzi adânc, printre nişte tufe vechi de in, unde croisem cu greu, de-a lungul anilor, un fel de tunel. Tunelul şerpuia prin frunzişul des, printre trunchiurile mari de copac, şi deodată ajungeai la capăt, chiar lângă peretele de cărămidă al casei; în rest, era îngropat între tufe din toate părţile. Cu timpul, sălaşul acesta se mărise, ca şi tunelul şi, la drept vorbind, ca şi mine. Acum ajunsese suficient de larg cât să pot sta lipit de perete şi să mă lăfăi cu picioarele întinse în orice parte. Puteam şi să mă întind pe jos cât eram de lung, dacă strângeam numai puţin picioarele.

Ce să mai vorbim, era nemaipomenit. Când stăteam acolo, mă simţeam în sfârşit singur în adăpostul meu neştiut de nimeni: culcuşul de frunze. Mirosea a pământ şi a umezeală, şi la mine ajungea doar o lumină slabă şi verzuie, ca în junglă. Era mereu răcoare, chiar şi în miezul verii, doar iarna era îngheţat.

De câte ori nu mă gândisem să îmi mut lucruşoarele mele de preţ din noptieră aici, în ascunzătoare, să fie mai în siguranţă. Dar mă temeam că o să le strice ploaia şi, oricum, noaptea aveam nevoie să le ştiu aproape. Şi cum mă furişam eu prin tunelul din frunziş, mi-am adus aminte că mi-a rămas în buzunar un

măr de la prânz. Şi atunci am simţit cum mă trăsneşte o foame... Chiar dacă se mai înmuiase pe ici, pe colo, iar coaja mai avea un fel de pistrui negri, mărul era parfumat şi-mi plăcea mirosul lui. Iar când eram în ascunzătoare, toate aveau un gust şi mai bun. L-am mâncat pe tot, chiar şi căsuţele pentru seminţe şi am împrăştiat seminţele prin tufe.

Gata, la treabă. Am scos din buzunar vederea şi pixul. De data asta eram hotărât să scriu cât pot eu de curat şi fără nicio greşeală. N-ar trebui să fie aşa de greu, n-aveam decât de completat nişte chestii simple: numele, adresa şi numărul de telefon.

Am dat la o parte nişte frunze veştejite şi nişte crenguţe, curăţând o palmă de loc, am aşezat cu grijă vederea şi am început să o completez.

Totul părea destul de simplu, până am ajuns la ultimul rând: *„Vă rugăm să explicaţi, pe scurt (în cel mult 20 de cuvinte), de ce credeţi că meritaţi şansa acestei experienţe unice".*

Am început să rod capătul pixului şi n-aveam nicio idee. Adică ce trebuia să spun? Exista un răspuns magic care-ţi dădea şanse mai mari să fii ales? Şi, până la urmă, chiar aşa, *de ce* credeam eu că meritam să câştig? Ştiam că avea dreptate Cameron: aproape că n-aveam nicio şansă. Cu toate astea... am scris repezit: *„Cineva toto să câştige — puate chiar eu, de ce nu?"*

Am auzit, deasupra mea, cum se deschide fereastra — era de la biroul Directoarei — şi apoi chiar vocea ei, spunându-i probabil Bucătăresei:

— Da, chiar te rog să-mi aduci o ceaşcă de cafea, mersi.

Faptul că ascunzătoarea mea se afla chiar sub geamul biroului putea fi o problemă, mai cu seamă când era deschis. Trebuia să fiu foarte atent să nu fac niciun zgomot. Dar mai aveam şi de câştigat. Aşa aflam unele lucruri înaintea celorlalţi şi uneori mai auzeam şi lucruri pe care sigur Directoarea noastră le considera „ultrasecrete". Dar dacă mă prindeau vreodată, eram pierdut — ne făcuse capul calendar tot spunându-ne ce grav e să tragi cu urechea. Numai că eu nu trăgeam cu urechea, cum ar veni, ci făceam spionaj. La Highgate, cu cât ştiai mai multe, cu atât erai mai în siguranţă.

M-am strecurat afară prin tunel, m-am dus mai departe de tufe şi m-am scuturat de praf. Auzeam cum de partea cealaltă a casei, pe gazon, copiii strigau şi râdeau. Probabil că mai erau vreo zece minute până la ceaiul de după-amiază, deci aveam destul timp să fug ca să pun vederea în cutia poştală. Dar asta însemna să alerg până acolo şi dacă mă prindeau dădeam de bucluc.

Am ajuns la cutia poştală cu respiraţia tăiată. Am scos vederea din buzunar şi m-am mai uitat o dată la ea. Oare cum e persoana care o s-o citească la destinaţie? Îmi şi închipuiam o mână îngrijită, cu unghiile făcute, cum ţine vederea... şi cum cealaltă mână aşteaptă cu un pix roşu, ca al domnişoarei McCracken, gata să tragă un X mare şi roşu pe deasupra.

Deodată vederea mi s-a părut scrisă cam neîngrijit şi am văzut şi colţul care se îndoise în buzunar. Şi cum mă uitam eu aşa, mi s-au înmuiat picioarele la gândul că se scria *chear*, nu *chiar*.

Deja era prea târziu să mai fac ceva, iar cu ştersături şi mâzgăliturі o s-arate şi mai rău decât cu o greşeală mică, pe care oricum nimeni n-o observă. I-am dat drumul repede prin fanta cutiei şi m-am întors la Highgate.

O scrisoare

Norocul meu că, o săptămână mai târziu, chiar când Directoarea se uita prin corespondenţă, eu stăteam în ascunzătoarea mea de afară. Noroc chior a fost că Bucătăreasa era acolo, în birou, şi tocmai şedeau la o ceaşcă de ceai înainte să înceapă pregătitul mesei de seară. Că dacă Directoarea nu-i spunea Bucătăresei de scrisoare, eu nici că mai aflam. Sau poate aş fi aflat prea târziu.

Deci într-o joi după-amiază — joia era ziua când ne dădeau cârnaţi şi piure — era cald şi stătea să plouă, aşa că deschiseseră geamul de la birou.

La început nu mi-a păsat prea mult de vocile care se intersectau pe deasupra capului meu, ca atunci când laşi televizorul deschis în timp ce-ţi vezi de

treabă. Şi eu asta şi făceam, îmi vedeam de căluţul pe care îl ciopleam dintr-o bucată mare de lemn, cu un cuţit special, împrumutat de la atelierul şcolii.

Nu ştiu dacă mi-a atras atenţia că mi-am auzit numele sau chiar schimbarea din tonul Directoarei, dar am sărit în picioare ca muşcat de şarpe.

— Ce-i asta?!... O scrisoare *pentru Adam Equinox*!

— Zău, doamna directoare? Chiar nu văd cine să-i scrie lui.

Draga de Bucătăreasă, e simpatică. Ea-i de partea mea de obicei, dar nu-şi permite s-o arate prea des, că are nevoie de slujba asta. *Dânsa*, aşa-i spune ea Directoarei, e mereu pe aproape. Şi tot draga de Bucătăreasă mi-a păstrat articolul decupat din ziar de când eram eu mic-mic şi tot ea îmi mai pune uneori pe ascuns biscuiţi şi mere în geantă, când Directoarea nu-i prin preajmă.

Parc-o şi vedeam rânjind pe Directoare când a zis:

— Las' că aflăm noi ce şi cum.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Mi-o şi închipuiam pe Directoare tăind plicul — adică scrisoarea mea! — cu cuţitaşul ei metalic pentru scrisori. Şi n-aveam nicio îndoială de la cine şi despre ce era scrisoarea. De la Quentin Quested — musai de la el!

Şi am simţit un fior de bucurie. Chiar se putea să fiu dintre cei aleşi? Păi altfel de ce mi-ar mai fi scris? Nădăjduiam din tot sufletul că o să citească scrisoarea cu voce tare, măcar să aud şi eu ce spune.

— *Mda.*

— Ce zice, doamna Directoare? Cine îi scrie până la urmă lui Adam al nostru?

Şi vocea tăioasă îi răspunde:

— Se pare că şmecherul sus-pomenit s-a înscris la un concurs şi, ce-i mai interesant, a fost ales şi printre finalişti. Zice aici să se ducă nu ştiu unde, când s-o face ultima selecţie a câştigătorilor.

— Asta chiar că-i drăguţ! Ce bine de băieţelul ăsta, că are şansa să mai vadă şi altă lume, mă gândesc, zise Bucătăreasa încurajator.

— A, dar nici nu-mi trece prin cap să-l las să plece, tu ce zici?! Păi cum crezi tu că a pus el mâna pe formularul de înscriere la un asemenea concurs? Îţi spun eu cum: *l-a furat*. Iar eu n-am de gând să mai şi răsplătesc asemenea apucături. Nici vorbă, Adam nu pleacă nicăieri, cel mult o să facă o plimbare până la mine în birou, să primească ce i se cuvine cu adevărat.

Eram buimăcit. M-a luat ameţeala şi simţeam că mi se face rău. Adică eram ales finalist... şi nu mi se dădea voie să plec!

— Pe de altă parte...

Am ciulit urechile, cu o umbră de speranţă că Directoarea o să se răzgândească. Nu c-aş mai fi văzut vreodată la ea să se răzgândească, dar, cum zicea şi Bucătăreasa, toate au un început.

— ...ar fi păcat să nu profităm de şansa asta. În fond, e şi un calculator la mijloc, dacă ne jucăm bine cartea. Mă întreb... dacă n-ar fi mai potrivit să-l

lăsăm pe Geoffrey să meargă. Oricum el are mai multe şanse decât Adam la orice fel de selecţie.

— Dar, doamnă...

— Niciun „dar", izbucni. Tu n-ai treabă pe la bucătărie? Oricum e timpul să-i chem pe copii înăuntru, să-şi facă temele. Da, mai zise ea şi niciodată n-am simţit mai tare c-o urăsc, cred că este o şansă numai bună pentru Geoffrey.

Nu ştiu cât am stat ghemuit sub fereastră, nemişcat, împietrit. Nu cred să fi fost prea mult totuşi. Aşa zăpăcit şi moale ca o cârpă cum eram, tot ştiam că dacă Directoarea îi chema pe copii înăuntru, în câteva minute şi-ar fi dat seama că nu sunt la apel. Asta-mi mai lipsea, să umble toţi după mine.

Încet, mi-am revenit, dar nu-mi venea să cred că se întâmplase cu adevărat. Era şansa mea, singura, nemaipomenita şi miraculoasa şansă pentru care mă rugasem atâta, iar acum Directoarea voia să i-o ofere cui, lui *Geoffrey*?!

Deodată, ca şi cum apăsase cineva pe un întrerupător, o idee apăru în mintea mea — un plan atât de desluşit şi de amănunţit, că am clipit ca orbit. L-am derulat şi apoi l-am luat de la capăt, punct cu punct. Oare o să meargă?

De un lucru eram sigur: n-aveam nimic de pierdut.

M-am întors cu faţa la perete şi am scos capul prin tufele de deasupra, ridicându-mă uşor, până am

ajuns la nivelul pervazului. M-am uitat întâi în birou prin geamul deschis. Nu era nimeni înăuntru, iar uşa rămăsese închisă. În mijloc, pe măsuţa rotundă, erau două farfurioare cu ceşti de ceai, iar lângă ele un teanc de scrisori.

Mi-am făcut vânt şi-am urcat pe pervaz şi într-o clipă eram înăuntru. M-am năpustit spre masă şi, cu mâinile tremurânde, am scotocit printre plicuri să dau de cel care-mi era destinat.

Mi-a căzut imediat în mână — scria pe el „Domnului Adam Equinox" —, un plic frumos, cu logoul Explorări pe care îl văzusem şi pe talonul de înscriere.

Am aranjat la loc celelalte scrisori. Am sărit pe geam afară cât ai zice peşte şi m-am pitit iar în ascunzişul meu, ţinând în mâini scrisoarea nepreţuită. Am pus-o cu grijă într-un colţ, pe pământ, şi am acoperit-o cu multe frunze uscate. M-am rugat să nu plouă.

M-am strecurat iarăşi prin tunel şi am zbughit-o pe gazon spre casă, iar inima-mi bătea tare, de parcă aş fi alergat un milion de kilometri.

Se înţelege că toate aveau un preţ. Directoarei nu i-a trebuit mult să descopere că scrisoarea dispăruse şi nu-i greu de ghicit cine era primul suspect.

S-a căutat prin toate dormitoarele. Au tras de cearşafuri, au dat saltelele la o parte, ne-au scotocit bine prin ghiozdane, apoi au întors pe dos şi camera de joacă şi camera unde ne făceam temele.

Pe mine m-a perpelit bine vreo două ore în birou, şi-n cele din urmă am primit cea mai grea pedeapsă pe care mi-a fost dat s-o văd până atunci: o lună fără desert şi fără uitat la televizor, plus o bătaie cu cureaua, să fie. Nici că-mi păsa. Singurul meu gând era să nu-şi dea seama Directoarea că în ziua respectivă, când a dispărut scrisoarea, geamul biroului era deschis, să înceapă să lege lucrurile cap la cap şi, până la urmă, să-mi descopere ascunzătoarea. Aşteptam încordat, aproape fără speranţă, dar uite că nu s-a întâmplat.

Ceva s-a întâmplat totuşi: Directoarea a găsit numărul de telefon al companiei Explorări. Le-a zis că am vărsat de vânt, deci n-o să pot veni, şi i-a întrebat dacă nu poate să-l trimită pe Geoffrey în locul meu. Chiar ea mi-a povestit când eu stăteam pe scăunelul pitic de la ea din birou şi tot încerca să scoată de la mine că eu am furat scrisoarea.

Cum poţi să furi ceva ce-i al tău?

Abia de la Bucătăreasă am aflat după aceea că i-au răspuns că nu primesc pe altcineva, că nimeni nu poate veni în locul cuiva ales. Mai ales că Directoarea recunoscuse că scrisoarea a dispărut în circumstanţe misterioase, cum a zis Bucătăreasa.

Abia după cele două zile cât a durat nebunia am reuşit să ajung din nou în ascunzătoarea mea. Două zile întregi până să am iarăşi scrisoarea în mână şi să văd, în sfârşit, ce zicea:

Dragă Adam,

Felicitări, ai câştigat!

Nu, nu e nicio farsă! Dintre cei 40.000 de participanţi, tu ai fost ales să devii finalist în Concursul Explorări — Şansa Vieţii.

Numai cinci din cei 10 finalişti vor câştiga premiul cel mare, adică două zile alături de geniul programării, Quentin Quested, şi un calculator Nautilus numai al tău. Dar chiar şi ceilalţi cinci, care nu vor fi marii câştigători, vor primi toată seria de jocuri de aventuri Explorări, inclusiv toate jocurile premiate.

Iată ce trebuie să faci ca să profiţi de această şansă incredibilă!

Pur şi simplu trebuie să vii cu un părinte sau tutore la reşedinţa lui Quentin Quested (pe verso ai harta şi indicaţiile cum să ajungi) între 16 şi 18 după-amiaza, sâmbătă, pe 13 iulie.

Aici te aşteaptă o petrecere de bun venit şi vei petrece noaptea la reşedinţa de lux Quested Court.

Ultima selecţie va avea loc în ziua următoare, iar cei cinci câştigători vor fi anunţaţi seara, la masa festivă organizată în cinstea lor.

Ceilalţi cinci vor primi premii de consolare şi se vor întoarce acasă.

Marii câştigători le vor spune la revedere însoţitorilor lor şi vor rămâne încă două zile la Quested Court, unde vor lua parte la o serie de activităţi legate de un joc pe calculator ultrasecret, şi atunci vor vedea culmea jocurilor de aventuri şi mai mult decât atât.

Cele două zile de atelier se vor încheia marţi, la ora 18.

Te felicităm încă o dată pentru că ai ajuns finalist în concurs! Abia aşteptăm să te cunoaştem personal. Nu ezita să iei legătura direct cu noi dacă vrei să întrebi ceva sau dacă vrei să discutăm mai pe larg despre cele de mai sus.

Tovarăşii tăi în lumea fantastică a jocurilor de aventuri,

Quentin Quested şi echipa de la Explorări.

Cred că am citit-o de vreo douăzeci de ori. Eram copleşit. N-aveam idee ce însemnau toate astea. Adică, mai exact, ce presupunea selecţia finală? Nu puteam decât să sper că nu erau teste, ca la şcoală. Şi dacă ajungeam şi printre ultimii cinci? Oare cum o fi să-ţi petreci ziua şi în altă parte decât la Highgate sau la şcoală? Totul mi se părea colosal şi mă şi speria puţin, dar, fără îndoială, ceva aşa grozav nu mi se mai întâmplase de când mă ştiam.

Până una alta, un lucru era sigur: pe 13 iulie voi fi acolo, la Quested Court. Orice ar fi, şi dacă fac autostopul, şi dacă merg pitit într-un marfar, şi dacă merg pe jos până acolo, tot ajung eu.

Şi nimeni, nici măcar Directoarea, n-o să-mi stea în cale.

Misiunea mea secretă

Până la urmă, i-am spus şi lui Cameron.

N-aveam de ales, oricum suceam problema pe toate părţile, clar că aveam nevoie de ajutorul cuiva. Iar el era singurul în care simţeam că pot avea încredere, în afară de draga de Bucătăreasă, dar nu voiam să-i fac necazuri.

Eram la ora de sport. Tocmai fuseserăm eliminaţi de la săritura în înălţime (eu nu-s bun la înălţime, iar Cameron e genul care dă cu stângul în dreptul la orice exerciţii fizice). M-am apropiat de el:

— Hei, Cameron, am şoptit eu încet de tot.

A sărit ca ars şi m-a privit speriat prin lentilele groase. Lui Cameron îi place să stea în dreapta profesorilor şi, după cum se uita, nu părea prea sigur că eu îmi merit locul de aceeaşi parte. Am zâmbit prieteneşte şi am venit mai aproape:

— Mai ştii vederea aia pe care mi-ai dat-o tu?

— Da, ce-i cu ea? m-a întrebat pe un ton prudent.

— Am completat formularul, am trimis-o şi ce să vezi?

Deodată m-am sfiit să mai spun şi altcuiva despre noutăţile grozave din viaţa mea. De parcă spunându-le s-ar fi risipit ca un nor de fum; o copilărie, bineînţeles.

— Zi, făcu el interesat şi deja nu se mai dădea la o parte, ci chiar mă asculta atent.

— Uite, am murmurat uitându-mă să mă asigur că nu mai aude şi altcineva, am primit o scrisoare care zice că am fost ales între cei zece finalişti.

L-am dat gata! A întors capul aşa brusc, c-ar fi putut să-şi scrântească gâtul.

— *Ce meseriaş!* strigă el.

— *Ssst...*

— Iartă-mă, zise în şoaptă. Păi, Adam, asta e grozav de tot, sper că nu mă păcăleşti.

Vedea şi singur pe faţa mea că nu era păcăleală. Am zâmbit.

— *Ce meseriaş!* repetă.

Nu mă aşteptam ca vestea mea să fie primită cu atâta entuziasm. De fapt, adevărul e că îmi dădea târcoale teama că ar putea încerca să ceară el premiul acum. Numai că el chiar părea că se bucură pentru mine. Iar asta mi l-a făcut şi mai simpatic.

— Şi e meseriaş, nu? Numai că...

Şi apoi l-am pus la curent cu problemele cu Directoarea, fără să intru prea mult în detalii, şi i-am spus

şi cum am pus mâna pe scrisoarea mea. Nu eram sigur că o să fie de acord cu ce-am făcut, fiind el aşa copil model, dar n-a zis decât:

— Ai şterpelit-o? Meseriaş meseriaş!

— Da, zic eu cu ochii pe proful de sport. Şi mă duc, aşa m-am hotărât. Numai că trebuie să văd şi cum să fac să ajung acolo fără să miroasă ceva Directoarea. M-am uitat pe harta din scrisoare şi e vorba de vreo 400 de km. Până la urmă, aş putea face autostopul...

— Stai, m-a întrerupt el, hai să nu mai vorbim acum că se uită domnul Thomas cam ciudat. Vrei să mergem mâine la mine după ore? Dacă o să aduci scrisoarea, putem să facem noi un plan. Chestia e grozavă de tot şi trebuie neapărat să mergi! Şi încă ceva — acum chiar că-l luase valul — putem să jucăm la mine *În căutarea Pocalului de Aur* şi aşa o să-ţi faci şi tu o idee despre joc înainte de-a ajunge acolo. Crezi că-ţi dau voie să vii?

Prea încântată n-a fost Directoarea, dar nici n-a avut loc de întors când tatăl lui Cameron a sunat-o să mă invite. Aşa că nu m-am ales decât cu faţa ei acrită — parcă mâncase o lămâie cu coajă cu tot — când mi-a spus că pot să plec.

Cât despre după-amiaza petrecută la Cameron, nu pot să zic decât atât: *meseriaşă*!

Mai întâi şi mai întâi, nu ştiu de când anume, dar Cameron nu s-a mai uitat la mine de parcă aş fi putut

să-l muşc. Pentru prima oară de când mă ştiu, am simţit şi eu că poate — poate, zic — eram şi eu prieten cu cineva.

A venit tatăl lui la şcoală şi ne-a luat cu maşina aia sport, argintie. Avea şi CD-player înăuntru şi tot felul de melodii după care se dau în vânt copiii de vârsta noastră, nu chestii de-alea vechi şi nasoale. Am dat tare şi am deschis şi geamurile automat. Tatăl lui Cameron s-a strâmbat un pic şi a zis ceva de genul că bine că n-avem mult de mers. Altminteri era un tip simpatic, nici pe departe cum mi-aş fi imaginat eu că sunt oamenii bogaţi.

Iar ce-am văzut la ei acasă numai la televizor mai vezi. Mi-am scos pantofii la uşă — aveau nişte covoraşe gălbui şi pufoase —, dar Cameron a râs, şi-a aruncat geanta în hol şi s-a dus direct la bucătărie.

Am dat o raită prin cămară şi am luat gogoşi şi nişte nectarine imense — etichetele lor mici şi colorate ziceau că sunt tocmai din California — şi biscuiţi crocanţi cu ciocolată. Nu-mi venea să cred că avem voie să luăm ce vrem noi.

— Dar tatăl tău n-o să se supere?

Cameron a izbucnit în râs:

— Păi nu de-aia sunt puse aici?!

Era clar că se amuză copios.

A adus şi o pungă cu boabe de porumb şi le-a pus în cuptorul cu microunde; a scos floricelele şi le-a presărat nişte sare deasupra, totul era gata, ca printr-o vrajă. Am pus din toate pe câte o tăviţă, Cameron

a luat şi două cutii de cola din frigider şi am mers în dormitor la el.

Acolo, s-a lăsat să cadă pe un scaun de la birou şi mi-a făcut semn să mă aşez pe cel din faţa calculatorului.

— Hai, treci tu la volan.

Zis şi făcut.

— Bun, întâi facem treabă şi apoi vine şi distracţia.

Ne-a luat o oră să punem la punct un plan de care să fim mulţumiţi amândoi. După cum a zis şi el, în viaţă nu prinzi de două ori o şansă ca asta şi ţi-ar părea tare rău să dai greş aiurea. E uimitor ce simplu s-au rezolvat toate datorită Internetului. Îmi făcusem atâtea griji la gândul că trebuie să caut orarul autobuzelor şi mersul trenurilor, când colo, îţi scriai la tastatură întrebarea, apăsai pe o tastă şi gata, primeai răspunsul.

Am pus la punct fiecare detaliu al „misiunii mele secrete", cum îi spunea Cameron, ne-am asigurat că fiecare lucru se leagă bine de celelalte şi toate o să meargă ca unse. După calculele noastre, eu urma să ajung în staţia Winterton pe la cinci după-amiază în sâmbăta respectivă.

Şi după ce am fost satisfăcuţi de munca noastră i-am zis:

— Acum n-ar fi rău să le copiez. Ai o foaie şi un creion?

Şi gândul că va trebui să scriu nu prea-mi surâdea. Eram sigur că din secunda în care Cameron o să vadă ce prost şi urât scriu, o să-şi aducă aminte că-s codaşul

clasei. Şi n-o să mai fie aşa drăguţ cu mine şi gata cu vizita, înapoi la Highgate.

— E, lasă că e şi-o soluţie pentru leneşi, zise Cameron şi apăsă pe un buton de la imprimantă, după care pagina a ieşit scrisă frumos şi curat cât ai bate din palme.

Am împăturit foaia cu grijă şi am pus-o în buzunar, dar în clipa aia am simţit că leşin. Ca un om care se plimbă fără griji, cu mâinile în buzunare, şi deodată pământu-i fuge de sub picioare şi cade şi tot cade la nesfârşit. Mă întorceam la realitate, ce să-i faci?

Cameron trăncănea înainte, dar cred că a simţit el ceva, că s-a oprit şi s-a uitat fix la mine:

— Ce-ai păţit?

I-am evitat privirea. Mă simţeam umil, nefericit şi fără nicio speranţă.

— Nimic, am mormăit eu.

— Ceva tot e. Hai, Adam, ce-ai amuţit aşa?

— Vezi, eu... eu...

— Tu ce? Orice-ar fi, rezolvăm noi repede, că ne aşteaptă şi un *Pocal de Aur* şi e deja patru jumate!

Dar toate gândurile parcă mi se făcuseră ghem... înfăşurate în jurul orgoliului, cred. Anevoie, am tras de firul ghemului.

— N-o să meargă.

— Cum adică n-o să meargă? sări el imediat. Sigur c-o să meargă, doar am muncit o oră întreagă să ne asigurăm că o să meargă ca pe roate.

— N-ai cum să înţelegi, am zis eu deznădăjduit.

Cum ar fi putut să mă înţeleagă, tocmai el? Cu aşa o casă, şi calculator, şi maşină, şi bunătăţi — toată viaţa lui era aşa de diferită de a mea încât ai fi putut spune că trăim în lumi diferite. El n-avea cum să înţeleagă problemele cu care mă luptam eu. Normal că *n-avea* cum. Şi-atunci cum să-mi treacă prin minte că am putea să *ajungem* vreodată prieteni?

Cameron s-a uitat la mine prin lentilele lui groase şi mi-a zis, pe un ton serios:

— De ce să nu înţeleg?

Aşa că mi-am vărsat năduful:

— Păi noi am uitat complet de bani. Toate astea costă, şi autobuzele, şi trenul, şi tot.

Cameron mă privea neclintit:

— Şi?

— Şi eu n-am *niciun* ban.

Mi-era ciudă că nu m-am gândit la asta dinainte şi... şi acum mi-era ruşine să o recunosc în faţa lui.

S-a uitat la mine de parcă i-aş fi tras o palmă peste ochi. Am văzut cum se înroşeşte şi aproape că i s-au aburit şi ochelarii. S-a uitat în jos. Şi lui îi e ruşine, m-am gândit eu atunci. I-e ruşine că m-a invitat la el acasă.

— Îmi pare rău, zise el aşa de încet, că făceam eforturi să-mi dau seama ce spune. Nici nu mi-a trecut prin cap. Bineînţeles că n-ai banii tăi, spuse clipind timid, cum făcea el. Nu ştiu dacă... Nu vreau să te supăr cumva.

A făcut o pauză şi a tras aer în piept.

— Dar eu am o grămadă de bani. Pot să-ţi dau eu, cu împrumut sau cum vrei tu, să ai bani să plăteşti biletele de tren şi toate celelalte şi să mai ai şi de rezervă. Pentru mine e-o nimica toată. Mă laşi să te împrumut? Ca un sprijin pentru misiunea ta secretă?

M-am gândit... o fracţiune de secundă, cred. Ştiu prea bine când am de ales şi când nu.

— Păi, ce să zic, mulţumesc! Dar e un împrumut, da? Îţi dau banii înapoi când o să am şi eu. Numai că..., i-am zis apoi zâmbind cam strâmb, nu-ţi pune nădejdea-n ei prea curând, da?

— Bine, a spus el şi mi-a întins mâna.

Am dat mâna.

— Atunci am bătut palma, zise el.

— Am bătut palma.

Iar eu îmi auzeam inima bătând: *un prieten.* Şi asta-mi răsuna în minte şi era cel mai frumos cuvânt din lume.

Directoarea contraatacă

Fiind sfârşit de semestru, a plouat cu extemporale, au fost şi probele la sport, uite-aşa au trecut zilele următoare. Nici nu mi-am dat seama cum s-a făcut vineri. Era ultima zi de şcoală şi mă pregăteam pentru călătoria de a doua zi. Încă nu-mi venea să cred că o să plec, probabil ăsta fusese unul dintre motivele pentru care i-am spus şi lui Cameron secretul meu. Dacă n-am fi numărat împreună orele, poate că aş fi rămas cu senzaţia că totul a fost doar o închipuire.

Domnişoara McCracken ne-a dat fiecăruia plicurile cu evaluarea pe tot semestrul şi ne-a ţinut nelipsitul discurs despre cum trebuie noi să le ducem părinţilor — *sau tutorilor*, moment în care mă privea fix, cu subînţeles. Că evaluările nu sunt pentru noi, sunt pentru ei, aşa că să nu cumva să le deschidem.

Noi, copiii, am dat jos de pe pereţii clasei şi desenele, şi celelalte opere de la atelier, şi fiecare îşi lua acasă ce făcuse el. Cameron şi le-a înfăşurat cu grijă şi a rugat-o pe domnişoara McCracken să îi dea un elastic să le lege.

Eu mi le-am mototolit şi le-am îndesat direct în coşul de gunoi.

— *Adam*! a sărit Cameron. De ce le arunci?

De parcă nu le-ar fi aruncat oricum cine apuca să le vadă şi numai pentru o fracţiune de secundă. Erau nişte aiureli, nici măcar domnişoara McCracken nu-şi ascundea părerea că asta sunt: nu le punea decât prin colţuri sau prin spatele vreunui ghiveci cu flori.

— Eu nu păstrez jafuri din astea, i-am răspuns. N-am loc pentru aşa ceva.

În sfârşit, s-a auzit clopoţelul. Cum mergeam noi spre uşă, Cameron mi-a dat un ghiont în spate.

— Hei, Adam, baftă! zise el şi-mi strecură în mână o hârtiuţă. Ai aici adresa mea de e-mail. Dacă ai ocazia să-mi dai un semn, scrie-mi şi mie când ajungi. Sau îmi povesteşti când începe iar şcoala, dar să nu cumva să uiţi vreun amănunt!

Cameron mergea cu ai lui într-o croazieră cu vaporul şi se întorcea abia cu două zile înainte de sfârşitul vacanţei.

Rămas iarăşi singur pe drum, după ce, unul câte unul, ceilalţi copii au intrat în curţile lor, urcam fără chef dealul şi am început să scotocesc prin rucsac după plicul cu evaluarea. L-am deschis. Nu că mi-ar

fi păsat cine ştie ce de ea, dar experienţa mă învăţase că e mai bine să aflu dinainte ce scria acolo.

Primul titlu era *„Limbă şi comunicare"*. Am încetinit pasul şi am făcut ochii mici să văd mai bine scrisul domnişoarei McCracken. N-avea un scris prea frumos pentru cineva care se plângea mereu de scrisul altora: *„Adam are un vocabular destul de bogat, deşi, din păcate, nu-l foloseşte adecvat"*. Hm?! *„Competenţa lui de comunicare orală nu se reflectă în scris, unde are în continuare rezultate slabe. În acest semestru nu s-a constatat nicio îmbunătăţire la ortografie şi la redactare de text."*

Am oftat. Nu suna prea bine.

„La citire, Adam rămâne necooperant, nu atinge nivelul de fluenţă specific vârstei lui. Aproape orice îi distrage atenţia, ceea ce îi afectează adesea lectura individuală."

Am băgat cam furios evaluarea la loc în plic şi l-am pus în buzunar.

„Azi s-a terminat şcoala", mi-am spus. *„Nu te mai gândi la astea, gândeşte-te la ce te aşteaptă mâine. Pe la ora asta o să fii la vreo 400 de kilometri de şcoală. Şi de domnişoara McCracken. Şi de Directoare şi de protejatul ei, Geoffrey."*

Cât am stat la masă mi-a dat târcoale gândul ăsta liniştitor: *„Mâine, pe vremea asta, o să fiu departe de locul ăsta"*. De obicei, abia aşteptam friptura de vineri, cu ouă şi cartofi prăjiţi, dar uite că azi stomacul meu chiorăia, iar eu abia înghiţeam. Cu toate astea, am

mâncat tot, eram conştient că am nevoie de energie pentru a doua zi dimineaţa.

Plănuisem s-o şterg imediat după micul dejun, fiindcă autobuzul meu pleca la 9:30. Mergeam cu autobuzul ăsta până la gară, unde trebuia să prind trenul de 10:30. Apoi schimbam la Cranmer, mai stăteam puţin în gară, luam alt tren şi după-amiază eram deja la Winterton. De acolo până la Quested Court părea o nimica toată.

M-a readus în prezent vocea Directoarei:

— Copii, vă rog, faceţi linişte puţin! Cei care urmează să fie luaţi acasă în vacanţă trebuie să-şi termine de făcut bagajele şi să-şi aştepte tutorii în sala de joacă. Cei care sunt de serviciu la spălat vase, să meargă la bucătărie. Iar ceilalţi să îşi ducă tăvile, ca de obicei.

Apoi m-a fixat cu privirea ca un laser.

— Adam Equinox, te aştept la mine în birou!

M-am dezumflat de tot. Acum ce mai era? Nu putea să fie de la evaluare, nu era nimic nou faţă de aşteptări şi oricum Directoarea nu făcea mare caz de evaluările astea.

Am luat-o agale pe coridorul care ducea la biroul ei, întorcând pe faţă şi pe dos toate detaliile din ultimele zile, tot ce făcusem şi tot ce nu făcusem; am ajuns şi am aşteptat la uşă. O auzeam cum tocăne cadenţat în urma mea. Când a ajuns, a deschis uşa, a intrat maiestuos înăuntru şi s-a aşezat la birou. Am făcut şi eu câţiva paşi, după ea. Avea scaune şi de partea astălaltă a biroului, dar nu eram aşa bleg să-mi

închipui că pot să m-aşez. Scaunele erau pentru musafiri; eu trebuia să rămân în picioare.

Directoarea a tras de sertarul de sus şi a scos un plic. Cred că mi-a stat inima o secundă, am crezut că era scrisoarea de la Quentin Quested... Dar când a aruncat-o pe masă am văzut că era evaluarea de la şcoală.

— Am avut plăcerea să citesc evaluarea ta pe semestrul ăsta, zise ea. O să fii, bineînţeles, surprins când o să afli şi tu, că doar n-aveai de unde să ştii.

M-am înroşit. Până şi eu, de unde eram, puteam să văd colţul unde rupsesem plicul.

— Sunt foarte dezamăgită. Ia ascultă ce spune profesoara ta, în încheiere: *„Adam e un elev care nu face niciun efort să obţină rezultate mai bune şi n-are orgoliul să fie mai bun la nicio disciplină şcolară. Relaţiile lui cu ceilalţi sunt proaste şi exercită o influenţă negativă asupra copiilor de vârsta lui. Deranjează orele, e indisciplinat, nepoliticos şi nu are deloc simţul responsabilităţii. Adam trebuie să înveţe să fie mai muncitor şi să capete mai mult respect de sine".*

Simţeam cum îmi ardeau obrajii. Era o minciună! Nici vorbă de aşa ceva! Oricât aş fi zis eu că nu-mi pasă, mă necăjea să aflu că domnişoara McCracken credea că nu mai era nimic de făcut cu mine.

Dar asta nu era tot.

— Este inacceptabil, Adam, a spus Directoarea cu o răceală nemaipomenită. Comportamentul tău şi rezultatele proaste la învăţătură se răsfrâng asupra imaginii instituţiei noastre, şi, deci, asupra mea. Nu

am de ales, trebuie să te pedepsesc după o evaluare aşa de ruşinoasă. Am reflectat îndelung asupra măsurilor pe care se cuvine să le iau în condiţiile acestea.

Eu aşteptam.

Directoarea m-a privit ca o pasăre de pradă şi a rânjit:

— Am hotărât că nu ai voie să mai ieşi din dormitor până mâine, la prânz. Aşa vei avea un răgaz să meditezi la cum îţi poţi îmbunătăţi atitudinea şi comportamentul.

Ochii îi străluceau înfiorător. Şi atunci m-a fulgerat gândul că aici nu era vorba doar de evaluarea de la şcoală. La mijloc era scrisoarea de la Quentin Quested.

Ce prost am fost să-mi închipui că Directoarea putea să uite. Acum vedeam că n-a uitat nimic. Nu era sigură că eu fusesem cel care a luat scrisoarea din birou, dar, *pentru orice eventualitate*, avea să mă ţină închis, ca pe un prizonier, până când ar fi fost prea târziu să-mi mai reuşească orice stratagemă.

Noaptea am adormit plângând. Nu mi se mai întâmplase de când eram mic şi eu credeam că, între timp, mi-am creat un zid de protecţie şi niciodată n-o să mai fiu atât de trist. Dar m-am înşelat. Îmi astupam gura cu şalul ca să nu mă audă nimeni. Şi mai ales Geoffrey.

Când m-am trezit, ploua. Mă durea capul, aveam mintea pustie şi ochii umflaţi ca un boxer bătut.

M-am întors cu faţa la perete, să nu mă vadă cineva aşa. După o vreme, a apărut Directoarea, o ştiam după zgomotul tocurilor. S-a apropiat de patul meu şi cred că a stat acolo un minut, fără să zică nimic. Am rămas întors cu spatele, fără să-i dau atenţie.

— Ne-am îmbufnat, deci, zise ea. Foarte bine, n-ai decât să stai aici când alţii iau micul dejun, dacă aşa vrei tu. Şi cum probabil tot aşa o să fii şi la prânz, poate mai bine lipseşti şi atunci.

Şi, ţocănind, s-a dus spre uşă. Am auzit cum a trântit uşa şi a încuiat-o. Ar fi fost minunat să plâng acum, când eram singur, dar nici lacrimi nu mai aveam.

Toată dimineaţa m-am sucit întrebându-mă cât o fi ceasul şi imaginându-mi trenul plecând la 10:30 spre Cranmer, fără mine. Am mai suflat în fluier. Şi m-am mai gândit.

Când Directoarea a venit din nou, după prânz, m-am arătat cât de jigărit şi chinuit puteam eu. Şi probabil că spectacolul a fost reuşit, căci a dat din cap satisfăcută şi a zis:

— Hai, îmbrăcarea şi treci în camera de joacă. Azi nu se iese afară fiindcă plouă, dar ai voie să citeşti o carte, dacă stai cu spatele la televizor. Şi, Adam..., mai zise ea din vârful buzelor subţiate ciudat într-un zâmbet vag, să *nu* încerci niciodată să afli de ce sunt eu în stare.

Aşa-i Directoarea, îi place să aibă o ieşire maiestuoasă, cu vreo replică isteaţă. A făcut o piruetă şi tocurile s-au depărtat hotărât, luând-o spre birou.

Din secunda în care a închis uşa, am şi sărit din pat şi-am înşfăcat rucsacul. Aveam toate bagajele făcute, eram îmbrăcat de drum şi-mi pusesem şi haina de ploaie peste hanorac. M-am furişat pe uşa întredeschisă de la dormitorul nostru, am traversat repejor holul, trecând şi prin faţa biroului ei. Care avea uşa închisă. Am ajuns în faţa camerei de joacă şi am trecut de ea cu inima în dinţi. Apoi, ţintă la uşa din faţă, am deschis-o puţin, rugându-mă să nu scârţâie. Şi m-am strecurat afară.

De câte ori, în mintea mea, nu traversasem grădina s-ajung la poartă, strecurându-mă printre copaci şi tufe, ca un spion. Dar acum că uşa s-a închis în urmă, am şters-o ca un atlet la Jocurile Olimpice, de săreau pietricelele în urma mea şi nici nu vedeam mare lucru din cauza ploii care-mi bătea în faţă. Alergam spre poarta mare şi albă, spre libertate.

Houdini

Şi nu m-am oprit din alergat până la staţia de autobuz, deşi inima-mi bătea să-mi sară din piept, iar geanta mă tot lovea în spate.

Din fericire, mai tot drúmul meu era la vale; nimeni prin preajmă. Mă tot uitam în urmă în timp ce alergam — mă bântuia imaginea Directoarei care-ar fi putut să răsară de cine ştie unde şi să înceapă să mă fluiere ca un poliţist.

Nici n-am ajuns bine în staţie, când autobuzul tocmai frâna şi m-a împroşcat cu apă, de mi-am simţit brusc pantofii leoarcă şi pantalonii uzi până la genunchi. Am mai aruncat o privire în urmă, pe deal, m-am urcat şi am băgat mâna în fundul buzunarului, după banii pe care mi-i împrumutase Cameron.

— Da' de cine fugi aşa?

Mi-a zvâcnit inima. M-am uitat înspăimântat la şofer, dar el zâmbea nepăsător.

— Cât pe ce să-l pierzi, aşa-i? Doar răţoilor le place o vreme ca asta! Unde mergi, flăcăule?

— La gară, vă rog, am mormăit.

Am lipăit până-n capătul autobuzului şi m-am trântit frânt de oboseală într-un scaun de lângă geam. Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate să-mi trag sufletul şi să scap de leşinul de la stomac. Era de vină şi foamea, că nu mai mâncasem nimic de seara.

Încet, încet, am început să-mi revin. Era tare drăguţ cu autobuzul. Aveam lumină înăuntru, iar geamurile se aburiseră. Am şters bine până am făcut un ochi de geam să mă uit afară. E plăcut să te uiţi cum măresc pasul oamenii pe străzi, prin ploaie, în timp ce tu treci bine mersi cu autobuzul, unde-i cald şi uscat.

Dacă era după mine, parcă nu m-aş mai fi dat jos. Habar n-aveam încotro s-o apuc. Pierdusem singura legătură spre Winterton. La Highgate m-aştepta din prag scandalul, n-aveam loc de întors. Oare puteam să ajung la Winterton cu autostopul? Sau să dorm în gară şi să iau acelaşi tren mâine-dimineaţă?

Am scormonit în geantă după foaia pe care mi-o printase Cameron, să văd la cât zicea acolo că ar fi trebuit să ajung ca să prind cursele bune. Da, uite, le ratasem pe toate la mustaţă şi numai din cauza Directoarei.

E, acum nu mai aveam ce face. Am împăturit frumos foaia şi am pus-o la loc, în geantă. Nu prea mai avea rost s-o ţin, dar nici nu voiam să o arunc.

Aşa că m-am făcut comod, am pus picioarele pe scaunul din faţă, am făcut un ochi de geam şi mai mare şi am început să mă uit iar cum toate treceau pe lângă noi, şi noi pe lângă toate.

Mi-a părut rău când am ajuns la gară. Fiind ultima staţie, puţini câţi mai erau în autobuz, toţi au coborât. Şoferul a oprit motorul şi a scos un ziar. Se mai vedeau şi alte autobuze în parcare, iar mai încolo era o altă parcare, pentru maşini, pe jumătate plină. Într-un capăt al parcării se zărea clădirea gării şi pe o parte scria *„Casa de bilete"*. În spatele ei străluceau umede liniile de tren, în care se reflectau luminile roşii din gară. În capătul celălalt se afla o şosea, o autostradă, probabil, la cât de mare era, cu încă un nivel care făcea o curbă şi dintr-acolo vuia traficul.

Dar ceva ce mi-a atras atenţia de parcă ar fi dat din mâini şi din picioare şi-ar fi urlat: *„Aicea sunt!"* — un bistrou de pe margine, unde lumina neoanelor zicea: *„Deschis"*. M-am uitat mai bine şi-am văzut că mai jos scria *„Gustări calde"*. Nici n-ar mai fi fost nevoie să citesc, mirosul care răzbătea dincoace de pietrişul ud ar fi fost de-ajuns.

Costiţă afumată.

Deşi toropit, picioarele mă duceau singure la bistrou. Parcă eram purtat pe sus, nici nu mă mai puteam opri.

În cinci minute eram la masă, hainele mi se zvântau şi-n faţă aveam ditamai meniul *Truckdriver's Special*. Doi cârnaţi prăjiţi, de-ţi lăsa gura apă când te uitai la ei. Pâine prăjită cu sirop de arţar. Două jumătăţi de roşii la cuptor. Două ouă ochiuri, cu bule crocante pe margine şi gălbenuşurile moi şi apetisante. Şi ditamai costiţa afumată, cu vălurele de muşchi şi grăsime rumenită. Chelneriţa s-a uitat un pic la mine când mi-a pus şi costiţa afumată, a zâmbit, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a mai pus două bucăţele mai mici de costiţă.

— Să-ţi meargă bine, zice.

Chiar aveam nevoie să-mi meargă bine, dar acum nu prea-mi păsa de asta. Am sorbit cu poftă din cana cu ciocolată caldă şi m-am pus pe mâncat.

Cred că imediat după aceea n-aş fi observat nici dacă trecea un camion prin mijlocul localului, ba nici măcar dacă apărea din senin Directoarea şi-mi zornăia nişte cătuşe sub nas.

A fost cel mai copios mic dejun din viaţa mea, nici n-aş fi crezut că aşa ceva se poate chema tot mic dejun! Mi-a trecut prin minte să o-ntreb pe chelneriţă dacă pot să vin să stau aici — să spăl podelele, de

exemplu — şi să mănânc un *Truckdriver's Special* dimineaţa, la prânz şi seara, în fiecare zi.

Dar treptat m-am mai încălzit şi mi-a venit mintea la cap şi mi-am dat seama că altceva îmi doream eu cel mai mult. Cel mai mult îmi doream să ajung la Quested Court.

Am şters cu un dumicat de pâine şi ultimele urme de gălbenuş şi l-am înghiţit cu poftă.

La casă, chelneriţa îl servea pe un bărbat lângă care era o fetiţă subţirică şi înăltuţă, cam de vârsta mea, şi care avea părul prins în codiţe împletite. Şi-au luat tăviţele şi veneau spre mine printre mese, căutând una liberă. Când au ajuns în dreptul meu, m-am uitat pe furiş să văd ce şi-au luat de mâncare. Fetiţa avea o megabrioşă şi o cola, iar bărbatul nu-şi luase decât o cafea. Îmi părea rău pentru ei, nici nu ştiau ce ratau.

Abia când au început să vorbească mi-am dat seama că s-au aşezat chiar la masa din spatele meu. Probabil că nu făceau decât să continue o discuţie din maşină, genul de vorbărie de care sunt plictisiţi şi cei care vorbesc.

— Dar *tot* nu-nţeleg de ce au anulat-o, a zis ea.

Vorbea afectat, c-o voce piţigăiată.

— Au anulat-o şi gata, făcu el obosit. Ploaia asta nu cred c-o să se oprească prea curând şi chiar dacă s-ar opri, pământul n-are cum să se usuce la noapte. Adică pentru sărituri tot ar fi fost riscant.

— Dar Houdini e-ntr-o formă mai bună ca oricând, tati, se tângui ea. Ştiu *sigur* c-ar fi câştigat. Iar

acum trebuie s-aşteptăm câteva *săptămâni* până la următoarea cursă.

— Ştiu, draga mea, zise tatăl, amărât. E doar una dintre acele amânări chinuitoare.

— Am bătut şi atâta drum degeaba, se văită fata. Şi-acum avem de făcut tot drumul ăsta lung înapoi. Şi-i aşa de plicticos...

— Ei, mai avem cartea audio, zise el încercând s-o învioreze.

Eu zâmbeam. Omul ăsta tare se mai chinuia să-i intre-n voie. În locul lui, îi spuneam să-şi ţină gura şi gata... sau o închideam în spate, unde era calul.

— Cât facem până acasă?

— Păi sunt vreo trei ore până la Cranmer şi încă o oră jumate până la Winterton... ă... deci vreo patru ore jumate, poate şi cinci, cu vremea asta.

Când am auzit, numele acelea mi-au răsărit în faţa ochilor de parcă erau luminate cu beculeţe, ca firma de la bistrou.

Cranmer. Şi *Winterton*!

N-am mai stat pe gânduri, am plecat uşurel de la masă şi m-am îndreptat spre uşă. Am văzut o toaletă aproape de intrare şi-am făcut o escală şi-acolo, dar cât am putut de repede. Cât putea să le ia să bea o cafea şi să mănânce o brioşă?

Am ieşit pe uşile de sticlă şi am mai rămas lângă perete, să nu mă plouă cât arunc o privire prin parcare. Cele câteva camioane stăteau mai toate într-o parte, iar maşinile, foarte multe, erau în partea dinspre gară. Şi-abia atunci am zărit-o, aproape ascunsă

după o caravană, o camionetă mare şi cenuşie cu o remorcă pentru transportat cai.

Am alergat până acolo, m-am uitat repede dacă mă vede careva şi am încercat să trag de portiera mică din lateral. M-aşteptam să fie încuiată, dar s-a deschis imediat şi m-am strecurat înăuntru.

M-a întâmpinat mirosul de fân şi, forfotind puţin de venirea mea neaşteptată, calul. Am orbecăit puţin până m-am obişnuit. Dar calul se vedea oricum, era alb şi strălucea în întuneric ca o fantomă. Oricum nu se putea să nu-l observ. M-a împins blând cu botul, să-l bag şi pe el în seamă.

I-am luat capul în palme şi i-am şoptit repejor:

— Măi prietene, Houdini dragă, să nu mă dai de gol, da?

A fornăit uşor. Avea nările rozalii şi moi şi îl simţeam cum se atinge de mâneca mea.

L-am mângâiat pe grumaz. Aşa trebuia să fie catifeaua, mă gândeam, doar că el e cald şi viu. Era tare frumos. Să fi avut eu aşa cal, nu m-aş mai fi plâns de nimic.

Începusem să disting formele în întuneric. În spatele calului erau tot felul de chestii: două găleţi, o şa şi o păturică pentru şa, şi încă una de rezervă, mai încolo. M-am ghemuit sub grumazul calului şi am tras şi păturica pe mine, lăsând doar un culoar prin care să respir. Se simţea un miros de praf şi mă temeam să nu-mi vină să strănut.

Deodată s-au auzit voci de afară.

— Scumpi, n-ar fi rău să te uiţi ce mai face Houdini, poate mai vrea nişte fân.

— Las', *tăticu'*, are ce-i trebuie. Dă-mi drumul înăuntru, că-s udă *leoarcă*!

Portierele s-au trântit aproape în acelaşi timp şi imediat s-a auzit motorul. După o smucitură scurtă, a început şi remorca să se mişte.

Am plecat!

Eram în culmea bucuriei, m-am învelit mai bine cu păturica şi m-am ghemuit într-o grămăjoară de fân.

Houdini s-a aplecat puţin şi, încetişor, m-a împins uşor cu botul. M-am uitat la el şi i-am făcut cu ochiul şi ştiu că nu se vedea prea bine, dar cred că şi el mi-a făcut cu ochiul.

Quested Court

În remorcă era călduţ şi întuneric, eu mă culcuşisem bine în fân, învelit cu pătura. Eram sătul şi mă simţeam în siguranţă, dar, mai ales, simţeam iarăşi că sunt pe drumul cel bun. Astfel, mai cu legănatul remorcii, mai cu fâşâitul monoton al roţilor pe asfalt, am aţipit.

Nu-mi mai amintesc decât o zgâlţâitură, când i-au dat drumul rampei de la remorcă la pământ. Şi Houdini s-a speriat, a ridicat botul şi a ciulit urechile în timp ce dădea din copitele din faţă, ca într-un pas de dans.

În secunda aceea mi-am şi tras pătura pe cap şi n-am lăsat decât o ridicătură prin care să văd cât de cât ce se întâmplă. Şi-acum ce mă fac? Planul meu

fusese să mă strecor pe portiera laterală imediat ce ajungeam.

Se întunecase bine.

Am auzit-o pe fetiţă tropăind pe rampă şi apoi l-a împins tare pe Houdini:

— Hai, *prostule*, dă-te!

El s-a mişcat puţin, aproape curtenitor, făcându-i loc să treacă.

— Şi-adică de ce, mă rog, nu poţi să rămâi aici până mâine-dimineaţă? l-a întrebat ţâfnoasă.

Ce-i drept, şi mie mi-ar fi convenit să rămână, m-ar fi scos din buclucul de acum.

— Ţţţ, ai făcut şi caca, animal scârbos ce eşti! Dacă vede tati, o să vrea să curăţ eu după tine. Hai odată, ieşi afară!

L-a dezlegat, l-a luat de căpăstru şi i-a mai dat un ghiont în piept. Calul a început să coboare pe rampă cu spatele, încetişor şi crispat. Îmi dădeam seama că nu prea-i place, avea urechile date pe spate şi se tot uita după mine să vadă: eu ce fac? Cobora cu grijă, încet de tot.

— Da' mişcă-te! strigă fetiţa.

Probabil că urma să-l ducă în grajdul lui, să-l închidă acolo şi, cel mult, să-i dea o mână de fân şi nişte apă înainte de a se întoarce la remorcă. Erau şanse să mă fac nevăzut până revenea. Aşteptam încordat, ascuns sub pătură, gata s-o rup la fugă.

În sfârşit, coborâră. Au luat-o într-o parte şi-am auzit copitele calului îndepărtându-se, în timp ce

vedeam crupa lui albă cum se topea în noapte. Am înşfăcat geanta şi am mers tiptil până la rampă. Deodată, dintr-o parte, a apărut fetiţa, vorbind întruna, probabil cu taică-său. Am îngheţat.

— E, du-l în grajd şi închide acolo. Mâine vine Rogan şi are el grijă de restul.

Urcase deja în remorcă, la doar un metru de mine; atunci a ridicat privirea şi m-a văzut cum înţepenisem acolo ca o stană de piatră. S-a holbat de uimire şi a rămas cu gura căscată. A ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să-şi acopere faţa şi a dat să urle ca din gură de şarpe.

Eram pregătit s-o zbughesc în clipa în care mă vedea, dar când a apărut aşa, albă ca şi crupa lui Houdini, şi-a înlemnit de groază, n-am putut să mă abţin. Am ridicat mâinile ca pe nişte gheare, m-am strâmbat şi, apropiindu-mă, am mârâit fioros:

— Mrrrr!

Şi-uite aşa s-a dat şi la o parte. S-a-nvârtit în loc şi s-a repezit drept în grămada de balegă. A alunecat de i-au fugit tălpile de sub ea, şi-am auzit-o pleoscăind muşuroi chiar în mijlocul grămezii.

Şi dus am fost. Şi cum alergam mai mult de-a buşilea spre autostradă, am auzit cum a strigat careva în urmă:

— *Hei!!!*

Şi-am apucat-o la dreapta şi am început să alerg pe asfalt, în noapte, şi eram tot un zâmbet şi un chiot de bucurie.

Goana nebună de la început s-a transformat treptat într-o alergare uşoară. Doar râsul meu se auzea. Mă simţeam în al nouălea cer. Ploua destul de tare şi eu habar n-aveam încotro merg, dar în clipele acelea nici că-mi păsa.

Cred că alergam de vreo douăzeci de minute, când am zărit prima bornă. Am trecut strada şi m-am dus până lângă ea, răscolind prin geantă după lanternă şi scrisoare. Mai întâi am aprins lanterna şi am orientat cercul de lumină spre borna kilometrică, să văd ce zice. *Winterton, 5.* Era desenată şi o săgeată la stânga. *Hamley, 45.* Am întors lumina spre scrisoare, întorcând-o pe partea cu harta. Cred că am stat acolo un minut până mi-am dat seama exact unde mă aflu. Quested Court era la marginea oraşelului Winterton, la 6 km, dacă o luam pe drumul spre Hamley. Nu trebuia decât să merg puţin pe o stradă laterală şi gata! Nu-mi venea să cred ce noroc aveam.

Am stins lanterna şi am pus bine scrisoarea în geantă înainte să se rupă de tot; apoi am luat-o voinicește spre Hamley, prin perdeaua de ploaie.

Nu ştiu cât timp a trecut; după mine, vreo câteva ore. Harta zicea că-s şase kilometri, dar anevoie, pe jos, prin ploaie, nici nu-mi dădeam seama cât mersesem.

Când am socotit eu că mă apropii, am început să mă uit mai atent la casele pe lângă care treceam. Majoritatea nici nu se vedeau de fapt, vedeam doar poarta — de cele mai multe ori, închisă — sau stâlpul porţii, unde era scris numele de familie sau numele fermei. Din când în când mai străluceau lumini din spatele copacilor sau mai trecea vâjâind câte o maşină. Altfel aş fi putut crede c-am rămas singurul om viu de pe Pământ.

După aceea, o bună bucată de drum nu mai avea nimic de-o parte şi de cealaltă: nici ferme, nici case. Doar un gard viu, înalt şi întunecat, care ai fi zis că mergea odată cu mine; pe partea cealaltă a drumului părea să fie o pădure întinsă. Începusem să mă tem că trecusem deja pe lângă punctul-cheie al hărţii fără să-mi dau seama. Şi atunci am zărit în faţă o poartă cu doi stâlpi masivi, cu câte o bilă deasupra, tot din piatră. Am alergat prin bălţi spre ea, cu nădejdea că am ajuns, în sfârşit, la capătul călătoriei. Şi aveam toate motivele să mă bucur, căci pe plăcuţa de piatră de pe stâlpul din stânga scria clar: „Quested Court". Stâlpii care flancau porţile de fier forjat spuneau limpede că nu era vorba de nicio păcăleală. Iar dincolo de ei şerpuia o alee pietruită, străjuită de copaci.

Porţile erau închise, se vedea după lanţul gros de oţel şi lacătul solid. Fără să-mi fac prea mari speranţe, am întins mâna şi l-am încercat — încuiat!

Pe una dintre porţi era un anunţ. Tot ploua şi mi-am mijit ochii, să văd ce scrie. „Nu intraţi. Câine rău."

Brusc mi-am dat seama că tremuram. De atâta ploaie, de frig, de oboseală. Pantofii mă roseseră, iar din tratația cu *Truckdriver's Special* nu rămăsese decât o amintire ștearsă. Un fir de apă rece ca gheața mi se scurgea pe ceafă. *„Ei, hai, Adam"*, părea că-mi zice, *„dacă stai aici și-ți plângi de milă, o să-ți fie și mai frig."*

I-am făcut vânt genții peste gard, am apucat cu amândouă mâinile grilajul de metal și am început să mă cațăr.

Abia după o bucată bună de mers am zărit casa și era mai grozavă decât orice mi-aș fi imaginat eu. Când am trecut și de ultima cotitură a aleii, mi-a răsărit în față, în toată splendoarea ei — mai degrabă un castel decât o casă, iar în față avea parcate vreo 12 mașini scumpe.

Ferestrele de la parter erau inundate de lumină, iar cele de la celelalte etaje păreau niște șiruri de pătrate luminate blând.

Am făcut un pas și... dintr-o tufă, am auzit o trosnitură și ceva m-a izbit în spate și m-a doborât la pământ, de-am ajuns cu fața în baltă. Am ridicat instinctiv mâinile să-mi acopăr capul; apoi am auzit un mârâit gutural și i-am simțit respirația caldă chiar în ceafă.

Încremenisem de frică; mi-era frică și să țip, n-aș fi mișcat niciun deget; stăteam așa, cu fața-n noroi, așteptând să mă sfâșie dulăul.

Era lângă mine. Îi simţeam botul aproape, nările reci care mă amuşinau, gâdilându-mă cu mustăţile tari pe gât. Mi-am ţinut respiraţia.

Şi a început să-mi lingă o ureche cu limba lui fierbinte şi a scâncit de parcă mi-ar fi cerut iertare că m-a speriat aşa rău. Mi-au ţâşnit lacrimile şi tot sughiţam, zgâlţâit de propriul meu plâns. Şi-am stat aşa şi-am scâncit ca un copil mic, iar câinele tot scheuna şi mă lingea pe faţă şi se căţăra pe braţele mele cu lăbuţele murdare de noroi.

Era imens, era negru şi fioros, şi-i vedeam zgarda de piele ghintuită şi colţii ascuţiţi ca de tigru. Dar avea ochii blânzi ca un cocker şi, dincolo de expresia feroce, fruntea i se încreţise şi părea stânjenit şi îngrijorat. Când în sfârşit m-am ridicat în picioare, a dat imediat din ciotul de codiţă şi a mers lipit de piciorul meu până lângă casă, ridicând ochii spre mine la fiecare trei secunde. Era aşa de mare că puteam să ţin mâna pe spatele lui fără să mă aplec deloc.

Am înaintat împreună pe aleea de pietriş, am trecut pe lângă maşini şi am ajuns în faţa uşii mari, cu arcadă. Am tras aer în piept. Câinele se uita la mine cu ochii mari şi căprui, cu limba scoasă, parcă mi-ar fi zâmbit încurajator. Am ridicat potcoava grea şi am lăsat-o să bată tare în uşă o dată, de două ori, de trei ori.

Şi-am pus iar mâna pe spatele prietenului meu şi am aşteptat.

Un oaspete neașteptat

Uşa s-a deschis încet şi eu clipeam pentru a mă obişnui cu lumina puternică din spatele ei. În faţă mi-a apărut, înconjurat de o lumină strălucitoare, un om imens. Eram aşa de buimăcit încât, pentru o clipă, am crezut că e un uriaş.

— Măi să fie! zice uriaşul. Ce-avem noi aici? De unde vii, tinere? De fapt, las-acum, hai, că-i frig afară. Iar *tu* — făcu el aplecându-se către câine şi-l scărpină după o ureche —, halal câine de pază, fricos bătrân ce eşti!

Şi-am simţit o palmă imensă care mă împingea uşor înăuntru, pe covorul care traversa salonul cât un stadion. M-am strecurat pe uşă şi-am început să scormonesc prin geantă după scrisoare.

— Fiţi amabil, am îngăimat eu, şi-mi auzeam glasul subţire şi şovăitor, fiţi amabil, domnule Quested, mă numesc Adam Equinox şi...

În sfârşit, dădusem de scrisoare şi am ridicat-o spre el.

— Şi aceasta este scrisoarea pe care am primit-o, am zis arătându-i foaia cam umedă şi îndoită.

Uriaşul s-a uitat la mine şi nu dădea niciun semn că ar vrea să ia scrisoarea. Se scărpină în cap.

— Deci tu eşti *Adam*, da? zise el în cele din urmă. Băieţelul care făcuse vărsat de vânt? Să fii tu sănătos, eu nu sunt Q, mă cheamă Shaw.

Se învârtea toată camera cu mine. Ce era ăla un Q? Şi de ce-mi spunea omul înalt că el sigur nu e aşa ceva?

— Păi atunci n-o să poţ' să mergi la petrecere aşa bolnav, a zis el şi a deschis o uşă mare de lemn spre o încăpere laterală.

Când am intrat, mi-am dat seama că probabil e o bibliotecă. Avea rafturi de cărţi de la podea până în tavan. Într-un colţ era un birou de lemn masiv şi deasupra un calculator. În căminul de piatră uriaş ardea focul, iar de o parte şi de alta erau două fotolii confortabile de piele. Pe unul dintre ele stătea o pisică mică, bej, încârligată ca un melc. Dormea.

Am mai făcut vreo doi paşi şi m-am oprit cu răsuflarea tăiată. Din mijlocul unei rame aurii şi înflorate mă fulgera cu privirea o creatură care putea foarte bine să fi coborât direct din fantasticul Karazan. Părea pe jumătate om, pe jumătate animal sălbatic.

Cu fruntea-n pământ şi o coamă de păr ciufulit, din care ieşeau în toate părţile nişte paie lungi. Cu faţa mânjită cu dâre şi pete de noroi şi aşa de ciudată, de ziceai că s-a pregătit de război. Avea haine maronii, ca dintr-o pânză de sac ponosită. Şi cum fiinţa era aşa de murdară, era greu de spus unde se termina pânza şi unde începea pielea. Dar cea mai stranie era tocmai aura care o înconjura, un abur înfiripat în jurul ei ca-ntr-un film de groază. M-am dat înapoi buimac şi m-am frecat la ochi. Era doar o închipuire a mea, nu? Poate totul se petrecea numai într-un vis lung.

Dar creatura reflectată-n oglindă a sărit şi ea înapoi un pas şi a început să se frece la ochi.

Omul de la uşă — avea un *nume* şi s-a dovedit că era chiar Shaw — a venit cu o doamnă cu faţă de pajură şi m-au luat repede sus, pe scări, apoi pe nişte coridoare care duceau într-un dormitor cât tot dormitorul nostru de la Highgate.

— Aici o să stai tu cu Richard Osborne, un alt finalist din concurs, mi-a zis femeia.

Apoi mi-a arătat o uşă dintr-o parte a camerei:

— La baie găseşti şi săpun, şi şampon, şi prosoape. Părerea mea e să nu te grăbeşti şi să te speli bine. Între timp, o să văd cum fac rost de nişte haine curate. Pe ale tale le laşi în coşul de rufe şi o să ne ocupăm de ele mai târziu. După ce te faci prezentabil, o să-ţi facem cunoştinţă cu Q. Sunt sigură că o să aibă

el destule idei cum să se acomodeze cu sosirea ta neaşteptată.

Bănuiesc că arătam destul de zăpăcit de tot ce se întâmpla. Femeia asta îmi amintea într-un mod neplăcut de domnişoara McCracken, deşi îmi dădeam seama că face tot ce poate să fie amabilă.

— Usherwood e şeful de fapt, mi-a zis Shaw şi mi-a făcut cu ochiul. Când zice ea: „Sări", sărim toţi, chiar şi Q.

— *Miss* Usherwood ai vrut să zici, Shaw, zise ea încruntându-se puţin spre el, apoi se uită la mine distant, dând din cap.

Şi-au ieşit.

Mi-am dat jos hainele ude una câte una şi le-am lăsat într-o grămadă jilavă pe jos, în baie. Am văzut eu ceva, probabil coşul de rufe, dar era dintr-o împletitură alburie şi n-am îndrăznit să-mi pun hainele nici măcar pe aproape.

Cred c-am stat în baie vreo jumătate de oră, m-am bălăcit în apa fierbinte şi mi-am clăbucit bine părul cu o spumă care plutea prin aer ca nişte fulgi de zăpadă. Până la urmă, cam fără tragere de inimă, am ieşit şi m-am înfăşurat într-un prosop pufos şi gros, întorcându-mă în dormitor.

Acolo mă aşteptau, întinse pe unul dintre paturi, nişte haine curate: nişte jeanşi, un tricou bleumarin şi un hanorac gri. Ce grozav — toţi copiii de la şcoală purtau hanorace cu glugă când ni se dădea voie să nu venim în uniformă, dar la Highgate şi dac-aş fi cerut un hanorac, şi dac-aş fi vrut să zbor cu racheta pe

Lună, tot atâtea şanse aveam. Probabil că împrumutaseră hainele de la un alt finalist. Am luat tricoul şi m-am uitat la el să văd ce mărime e. Sub el am găsit şi nişte boxeri din satin adevărat. Erau negri şi aveau un desen cu Bart Simpson dând cuiva un şut şi scria *„Dă-mi un şut dacă ai curaj"*. Am rânjit când m-am gândit la ce-ar crede miss Usherwood despre *asta*.

Tocmai când aş fi putut zice că totul părea aproape normal, uşa a început să se deschidă un pic şi nu se vedea nimeni. Am îngheţat imediat şi mi-am strâns mai bine prosopul pe corp. Asta ce mai era?

Pe după uşă, cam la nivelul clanţei, mi s-a părut că văd un beţişor subţire. S-a mişcat un pic. Mă uitam hipnotizat. Apoi uşa s-a deschis larg şi în cadrul ei a apărut o fetiţă.

Cred că avea vreo cinci ani. Avea nişte jambiere verde-aprins şi era desculţă. Îi vedeam unghiile de la picioare, vopsite cu roşu-închis. Purta un tricouaş alb — nu foarte curat, la drept vorbind — cu floricele roz şi roşii. Era slăbuţă şi avea o feţişoară foarte serioasă, încadrată de părul auriu şi buclat, tuns scurt, acoperit cu o cască de plastic din care ieşeau două beţişoare pentru curăţat pipa, ca nişte antene de molie. Fetiţa a dat din mâna în care ţinea un băţ subţire de lemn, apoi a ţopăit în lateral vreo doi paşi şi a făcut o reverenţă în faţa mea — moment în care i-a căzut boneta cu antene, dar a sărit imediat după ea şi a pus-o repede la loc, pe cap, uitându-se dacă am prins cumva toată scena.

M-am făcut că nu.

— Eu sunt Zâna-Zânelor, Fenella Foo-Foo, se prezentă ea, maiestuos. Îmi permiteţi să vă întreb cine sunteţi?

Că doar nu era să mă intimideze un copil de cinci ani.

— Eu sunt prinţul moştenitor, Adam Equinox, i-am spus cu semeţie şi-am făcut şi eu o plecăciune. Încântat să vă cunosc.

— Bun, zise ea şi încuviinţă din cap de parcă aş fi trecut un test sau aşa ceva.

Apoi străbătu camera cu paşi mărunţi şi sări în pat.

— Eu sunt Hannah Quested, *de fapt*, recunoscu ea. Tu cine eşti, de fapt?

— Păi, eu sunt doar Adam, am spus.

A dat din nou din cap.

— Asta ştiam. Am venit să văd cum eşti.

— Serios? Şi de ce-aş fi eu aşa interesant?

— Usherwood a zis că eşti *„un mic sălbatic"*, spuse ea şi-un zâmbet şăgalnic îi lumină faţa. Adică eu n-ar fi trebuit să aud când a zis aşa de tine. Eu n-am mai cunoscut niciun sălbatic pân-acum şi-am venit să văd cum arată.

— Şi cum ţi se par?

— Cred că Shaw are dreptate. *El* a spus că probabil eşti vrăjitor, de nu te-a mâncat de viu Sabre. Oricum, îmi plac sălbaticii, zise ea şi degetele de la picioare se mişcau de parc-ar fi cântat la pian. Ţi-ai desfăcut bagajele?

— N-nu…

— Ceilalţi şi-au desfăcut bagajele. Vrei să te ajut?

— Păi nu prea am nevoie de ajutor, mersi, oricum.

Am luat geanta de jos şi am pus-o pe un colţ al patului.

— Cam asta-i tot, am zis, deschizând geanta.

Bafta mea, primul lucru care-a ieşit, gri şi urât, a fost o pereche de chiloţi, singura de schimb.

Dar ea a zâmbit imediat:

— Am văzut şi la Q din-ăştia.

— Cine e Q? am întrebat, cu toate că de-acum începusem să-mi dau seama.

— Q e Q, zise ea. Quentin Quested. Adică tata.

— Şi mama ta? a fost următoarea mea întrebare. E miss Usherwood?

A dat ochii peste cap şi a chicotit.

— Nu, bineînţeles că nu, blegule, zise ea dispreţuitor, deşi uneori mă gândesc că i-ar plăcea. Dar eu nu vreau şi nici Tiger Lily, aşa că n-o să se întâmple. Nu. Mama mea a fost căutător de aur, dar acum s-a dus. Şi lui Q nu-i pasă, că mă are pe mine. Iar eu îl am şi pe Q, şi pe bona, şi pe Withers, şi pe Tiger Lily...

Şi-am prins o ezitare pe feţişoara ei, când a adăugat:

— ...şi cred că şi pe Usherwood, şi pe Shaw.

Mă zbăteam să ţin pasul.

— Dar Withers cine e?

— A, el ţine socoteala banilor. Şi câteodată îmi mai citeşte poveşti. E simpatic.

Am scos din geantă tricoul pe care mi-l luasem de schimb. Era şi mai ud decât chiloţii ăia gri, aşa că l-am luat şi l-am pus la uscat la baie, pe caloriferul pentru prosoape.

Când m-am întors, Hannah era tot acolo şi-şi admira pedichiura.

Am scos din geantă şi şalul. Era puţin umed, dar părea OK. L-am ridicat puţin să văd cum miroase. Mirosea ca de obicei.

— Ce-i aia, păturica ta norocoasă? m-a întrebat Hannah.

— Da, cred că poţi să-i zici şi-aşa.

A dat din cap cum că e de acord.

— Mai zi-mi de ceilalţi copii, i-am cerut eu.

Mă gândeam că aşa aş putea profita de pe urma micului meu oaspete neaşteptat.

— Păi sunt unii simpatici şi unii mai puţin simpatici, zise ea. Este Genevieve, aşa o cheamă *de-adevăratelea*. Mi-ar fi plăcut să *mă* cheme de-adevăratelea Genevieve, spuse ea melancolică.

— Aşa, şi mai cine?

— Păi, mai e unul grăsan ca un purcel, cu o geantă plină de dulciuri pe care le ţine numai pentru el.

E, de ăsta nici n-avea rost s-o mai întreb ce crede.

— Şi mai e un băiat şmecheruţ şi altul înalt, cu părul ca un muşuroi şi mai e şi Richard, băiatul de la care sunt hainele astea, şi mai sunt o grămadă. Numai că, mâine, cinci dintre ei o să plece acasă, după ce dau testul.

Am simţit o zvâcnitură în stomac.

— A, da? făcui eu într-o doară. Ce fel de test?

— Testul Explorări, normal. E făcut de Q. El se pricepe la aşa ceva. Tatăl tău se pricepe să facă chestii de-astea?

— Greu de spus, am mormăit eu.

Am luat Biblia de pe fundul genţii şi-am pus-o în sertarul de lângă pat.

— Astea-s toate lucrurile tale?

— Nu, mai sunt două chestii pe care nu le-ai văzut.

Am scos la iveală fluierul. În mod normal, aş fi preferat să mor decât să i-l arăt oricui, dar Hannah părea altfel. A făcut ochii mari şi brusc a luat un aer foarte solemn.

— Ştii să cânţi la el? a şoptit.

— Păi, ce rost ar avea să-l am, dacă n-aş şti?

L-am dus la buze şi i-am cântat câteva măsuri dintr-un cântec de-al meu.

— Şi mai departe? făcu ea când m-am oprit.

Aşa că am cântat până la sfârşit.

— Tu nu eşti un sălbatic, a zis tot în şoaptă. Şi cred că nici vrăjitor nu eşti. Eu cred că *eşti* un prinţ, *de fapt*. Mă duc să-i spun şi lui Q.

Şi, dintr-o săritură, s-a dat jos din pat, a zbughit-o afară, pe hol, şi a trântit uşa în urma ei.

Q

M-am îmbrăcat şi am auzit un fel de răpăit uşor în uşă. Timid, am strigat:

— Intră.

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei era miss Usherwood. Şi abia atunci m-a izbit ce elegantă era — nu că ar fi fost îmbrăcată în ţinută de gală, dar costumul închis la culoare, fustă şi sacou, arăta ca o uniformă. A rămas ţintuită la uşă, holbându-se la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima oară. Privirea ei spunea mai mult de atât... era surprinsă, oarecum derutată, aproape... ca şi cum se aştepta să găsească acolo pe oricine altcineva decât pe prinţul moştenitor Adam Equinox în luxoasa lui toaletă de împrumut.

— E clar că te-ai spălat bine, zise ea sec. Abia te-am recunoscut. Într-un an, doi o să ofteze fetele după

tine. În sfârşit, eşti pregătit să faci cunoştinţă cu Q? Probabil că ţi-e foame, o să rezolvăm şi asta. Vino!

Am urmat-o supus. Am parcurs drumul înapoi, pe coridoare, apoi pe scara care ducea spre bibliotecă. De data asta eram mai receptiv la ce mă înconjura: covoare groase, tapetul bogat şi picturile — în general, cu femei şi bărbaţi în haine de epocă — şi tavanul cu tot felul de modele, care era atât de înalt că trebuia să dau capul pe spate ca să-l văd.

Când am ajuns în faţa bibliotecii, s-a oprit şi a făcut un semn cu capul spre uşa de vizavi:

— Acolo este recepţia. Acum e un dezastru prin toată casa, dar mâine toate o să se aşeze, după selecţie. Te rog, intră.

Mi-am ridicat puţin pantalonii şi mi-am dat bretonul din ochi. Mă simţeam deodată emoţionat. Miss Usherwood a râs scurt sau, mai bine zis, a pufnit:

— Adam, nu-ţi face griji. Q n-ar observa nici dacă ai intra în pielea goală. Nu e el atent la detalii de genul ăsta.

A deschis larg uşa şi m-a împins uşor înăuntru.

— Q, el este Adam Equinox, m-a anunţat ea şi, cu asta, a închis uşa în urma mea.

Dar acum oglinda din bibliotecă reflecta un băiat foarte diferit. Oricât de curios eram eu să-l văd pe celebrul Q, abia reuşeam să-mi iau ochii de la imaginea mea. Prea arătam grozav. Dacă n-ar fi ştiut, cine mă vedea n-ar fi ghicit în veci că sunt de la orfelinat şi port de obicei haine rămase de la copiii mai mari. Acum arătam ca un tip al cărui tată are vilă cu piscină

şi teren de tenis, şi câteva limuzine parcate în spatele casei. Nu m-am mai mirat că miss Usherwood se uitase aşa la mine. Mi-am îndreptat spatele, am ridicat fruntea şi am tras aer în piept... şi uite că nu mă mai simţeam deloc intimidat de întâlnirea cu Quentin Quested.

Am aruncat o privire prin încăpere. Am văzut-o întâi pe Hannah, care stătea într-unul din fotoliile de lângă şemineu şi ţinea în poală pisica. S-a uitat la mine cu un aer serios, măsurându-mă din cap până în picioare. Bărbatul din celălalt fotoliu s-a ridicat în picioare:

— Aşadar, tu eşti Adam Equinox, spuse el întinzând mâna.

Am dat mâna cu un gest ferm, uitându-mă drept în ochii lui, cum ne spusese Directoarea să facem când suntem prezentaţi cuiva. Dar n-am simţit că-mi răspunde cu o strângere bărbătească, la rându-i, ci doar mi-a ţinut mâna într-a lui, cumva delicat, de parcă s-ar fi putut sparge dacă-i dădea brusc drumul. Mi-a zâmbit cu o expresie de om curios şi nerăbdător să afle mai multe despre mine.

Era foarte diferit de cum mi-l imaginasem eu. Aşa de înalt şi slab, că hainele atârnau pe el ca pe o sperietoare de ciori. Purta nişte pantaloni de bumbac nu chiar noi şi nici foarte curaţi şi o cămaşă în carouri cu gulerul destul de ros şi nasturele de sus atârnând de-un fir de aţă.

Dar, ciudat, nici nu-mi păsa de hainele lui neprotocolare. Chipul lui mă fascina — era aşa de neobişnuit,

osos şi urât, dar interesant, că am ştiut imediat că n-o să-l mai uit niciodată. Îmi aducea aminte de o broască ţestoasă foarte blândă şi înţeleaptă. Avea pielea aceea albă, uşor pistruiată, pe care o vezi la oamenii roşcaţi. Deşi n-aş fi putut spune ce culoare avea părul lui după cele câteva fire parcă incolore care pluteau pe deasupra cheliei. Pe nasul acvilin stătea cam şui o pereche de ochelari fără rame şi cu lentilele tare murdare, dar din spatele lor mă priveau nişte ochi de un albastru-intens. Avea fizionomia unui om cinstit, prietenos şi cu o anumită curăţenie sufletească pe care o simţisem şi la Hannah.

M-a invitat să vin mai aproape de cămin.

— Hannah, draga mea, lasă-l pe Adam să stea acolo.

— Dar o am pe Tiger Lily în braţe!

— Păi, poate vrea Adam *s*-o ţină în braţe, asta dacă-i plac pisicile, se înţelege. Iar *tu* vino şi stai la *mine* în braţe.

— Pisica s-ar putea să nu stea la Adam, îl avertiză Hannah. Ştii ce pretenţioasă e.

M-am aşezat în fotoliul imens, care m-a primit într-o îmbrăţişare minunat de plăcută. Hannah a aşezat-o pe Tiger Lily pe genunchii mei şi au urmat câteva clipe în care pisica avea să aleagă dacă să renunţe la locul de lângă şemineu numai din principiu sau să continue să moţăie după noul aranjament. Am mângâiat-o uşor, ca s-o ajut să se hotărască.

Q stătea în faţa mea, iar Hannah s-a cuibărit în braţele lui. Tiger Lily deja torcea.

— Te place, mă anunţă Hannah oficial.

Şi-a întins gâtul să se uite şi în ochii tatălui ei când i-a spus:

— Ai văzut? Ţi-am zis eu!

Q zâmbi.

— Am auzit multe despre tine, îmi zise. Dar, în primul rând, trebuie să-ţi spun că mă bucur mult că ai putut veni.

— Noi, *noi* ne bucurăm, îl corectă Hannah.

Q o mângâie pe obrăjor.

— Acum poate ai vrea să ştii că am primit un telefon de la domnişoara... domnişoara... cum Dumnezeu o chema?

— Domnişoara Pilcher, îi sări în ajutor Hannah.

— Da, exact, domnişoara Pilcher de la...

— De la Highgate, zise iar Hannah.

— Da, de la Highgate.

M-am înmuiat tot.

— Părea supărată, zise Q.

Sigur, asta era versiunea blândă, probabil că a fost belicoasă cât cuprinde şi nu mă îndoiesc că nici nu a încercat s-o ascundă când a vorbit cu Q. De fapt, nu m-ar fi mirat dacă-l găseam după aceea cu sprâncenele pârlite, înconjurat de un moloz jalnic care cândva fusese Quested Court.

Dar Q era netulburat.

— Se pare că a fost o neînţelegere în legătură cu invitaţia mea, a continuat.

— *Ca şi* în legătură cu vărsatul de vânt, adăugă Hannah, dând ochii peste cap.

— Da, şi asta. Ca să uităm de eventualele neplăceri, am făcut o... ă... donaţie strategică pentru Highbury...

— Adică Highgate.

— Mersi, Hannah. Pentru Highgate, deci, care pare să fi liniştit apele. Cred că la întoarcerea ta toate vor fi bune şi frumoase.

Şi, prin felul în care a spus-o, a reuşit să mă facă să cred că toate ar putea fi bune, de ce nu?

— Acum, ia spune-mi, nu ţi-e foame?

— Ba da, puţin.

Şi-n clipa aceea am simţit că eram flămând, dar chiar recunoscând asta faţă de mine, mi-am dat seama că totuşi speram să nu fiu nevoit să trec pe la recepţie şi să văd grămada de necunoscuţi de acolo. Nu mă simţeam pregătit şi pentru asta.

— Ciripica, vrei să te duci tu la bucătărie şi s-o rogi pe Bona să pregătească ceva pentru Adam? Dar ceva simplu, să putem mânca aici, lângă şemineu. Şi spune-i să fie o masă *consistentă*.

— O masă *consistentă*, repetă ea. Cum ar fi un sendvici magic? E cu pâine albă şi mii de chestii. Ţi-ar plăcea, Adam? Mie-mi place la nebunie!

S-a prelins pe marginea fotoliului până a atins covorul cu picioarele, apoi s-a dus fuguţa spre uşă. S-a strecurat afară, dar imediat a băgat capul pe uşă întrebând:

— Q, care era cuvântul ăla?

— Consistent.

— Con-*sis-tent*, con-*sis-tent*, repetă ea şi dispăru iarăşi.

Şi-am rămas amândoi cu zâmbetul pe buze tot uitându-ne la uşa acum închisă.

— E un copilaş tare drăguţ, am zis eu.

— E lumina vieţii mele, răspunse simplu Q.

M-am întrebat cum o fi să fii lumina vieţii cuiva, să fii iubit atât de mult.

— Acum spune-mi, zise Q, te simţi bine la noi? Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da, mulţumesc. Am luat cu împrumut hainele acestea de la un băiat pe care îl cheamă Richard. Până se usucă ale mele.

— Bine, bine, zise Q oarecum absent. Mai important e dacă ai vreo nelămurire. Vreo întrebare?

Sigur că aveam o grămadă de întrebări. De exemplu, ce ne aştepta a doua zi? Ce presupunea testul ăla? Oare o să fie greu? O să fie şi cu ortografie? Cum sunt ceilalţi finalişti? Când o să-i cunosc? Toţi erau grozavi şi bogaţi şi deştepţi? Cât era de important că eu nu ştiam practic nimic despre calculatoare? Şi cum o să fac să mă întorc la Highgate dacă nu aveam să fiu ales? Dar dacă aş fi ales?

Am înghiţit în sec şi am deschis gura fără să am idee care dintre întrebări o să iasă prima. Şi m-am auzit spunând:

— Vederea mea a fost aleasă la noroc pentru finală?

— E interesantă întrebarea ta, Adam, zise Q. Dintre toţi finaliştii numai tu ai vrut să afli aşa ceva. Puţine lucruri în viaţă sunt la noroc şi ăsta n-a fost

dintre ele. Tot procesul de selecţie a fost bine orchestrat şi veţi vedea mai bine în ce sens pe parcursul vizitei voastre. Dat fiind numărul celor implicaţi şi factorul distanţă, criteriile din selecţia iniţială au fost mai puţin restrictive decât vor fi în ultimele faze. Dar s-au bazat pe analize serioase, asta e sigur. Da, foarte serioase.

Privirea lui strălucitoare s-a oprit asupra mea, apoi şi-a dat jos ochelarii şi i-a şters cu poalele cămăşii.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Adam, nu, n-ai fost ales la întâmplare. Meriţi să fii aici, ca şi ceilalţi nouă copii, şi modul în care vei evolua în acest proces de selecţie este predeterminat, ca şi în cazul lor. Aici singura problemă este ca primii cinci să fie identificaţi corect, nu că îi luăm la întâmplare. Chestiile de genul ăsta se petrec după o anumită formulă; numai că noi, fiind prea în mijlocul evenimentelor, vedem mai greu formula din spatele lor.

Uşa s-a deschis şi Hannah a intrat cu spatele. S-a aplecat şi a luat o tăviţă pe care o pusese pe podea, în faţa uşii.

— *Eu* i-am spus sendviciuri magice şi *Bona* a înţeles plăcintă cu brânză, făcu ea. Aşa că acum ai din amândouă. Hm, ia te uită! Sunt două sendviciuri!

— Da, sunt două, i-am spus zâmbind. Eu zic să iei tu întâi unul.

Cei zece finaliști

După toate astea, nici n-am mai pus alte întrebări. În timp ce mâncam şi o ascultam pe Hannah ciripind fericită despre cu totul altceva, cum ar fi magnetul special de pe zgarda lui Tiger Lily datorită căruia se deschidea uşa pisicii, am simţit că pleoapele mi se închid şi căscam tot mai des, mai-mai să-mi rup fălcile. Când am terminat de lins degetele şi în farfurie nu mai rămăsese nicio fărâmă de plăcintă, eram gata, ba chiar nerăbdător să o las pe Hannah să mă conducă înapoi, în camera de la etaj.

Colegul meu de cameră tot nu-şi făcuse apariţia, aşa că m-am spălat bine pe dinţi, am pus hainele deoparte şi am rămas doar în boxeri.

Cred că am adormit fără vise din secunda în care m-am prăbuşit în pat, frânt de oboseală.

Abia zgomotul draperiilor trase şi lumina strălucitoare m-au trezit. M-am ridicat, sprijinindu-mă într-un cot, mijind ochii şi ţinând pavăză cu palma cealaltă ca să mă obişnuiesc cu lumina.

— Au, scuze! se-auzi imediat o voce şi în cameră se făcu iarăşi întuneric.

Atunci am observat că lângă fereastră se afla un băiat cam de vârsta mea, blond, îndesat, îmbrăcat în tricou şi şort, care îmi zâmbea un pic stânjenit.

— E bine totuşi că-i o zi aşa însorită, zise el. Tu eşti Adam, nu? A fost tare distractiv aseară, nu ştii ce ai pierdut. După ce s-a oprit ploaia, ne-am jucat în curte de-a semnalizatul cu lanterna. A fost grozav. Şi Jamie, unul dintre băieţi, a căzut în lac.

S-a aşezat pe patul lui, la capătul celălalt, şi mă privea curios.

— E adevărat că ai venit până aici făcând autostopul? Aşa umblă vorba. Şi că..., făcu el sfios, mă rog, că n-ai venit cu părinţii.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am întins puţin.

— Da, e pe jumătate adevărat. Am venit singur. Dar n-am făcut autostopul, am adăugat eu şi am observat imediat dezamăgirea lui. M-am furişat într-o remorcă pentru cai, am zis rânjind. Asta numai până la Winterton. De acolo am venit pe jos.

— Pe bune? Ce mişto! Eu am venit cu tata, mama a rămas acasă cu frăţiorul meu mai mic. Oare cu ce să ne îmbrăcăm azi? Adică dacă facem — nu? — teste şi

chestii de-astea înăuntru sau dacă o să fie afară. Tu ce crezi? Pantaloni scurţi sau blugi?

— Habar n-am. Eu n-am decât ce mi-ai împrumutat tu, celelalte haine tot nu mi s-au uscat.

M-am dus fuguţa în tălpile goale până la baie să văd ce mai face grămada jilavă de haine, gândindu-mă să le ating puţin cu degetele de la picioare. Poate, cine ştie, s-or fi uscat şi le puteam îmbrăca. Nu mi-a venit să cred când le-am găsit călcate şi împăturite, puse frumos deasupra coşului de rufe. Parcă le atinsese o baghetă magică.

Ne-am îmbrăcat şi am coborât la masă, în camera unde Richard zicea că se adună toată lumea pentru micul dejun. Aveam un gol în stomac, de teamă. Din câte înţelesesem de la Richard, ceilalţi se ştiau de-acum bine între ei. Eram bucuros că mai merg cu cineva. Probabil că Richard şi-a dat seama ce e-n sufletul meu şi, în timp ce coboram pe scări, m-a încurajat cu un zâmbet şi mi-a spus în şoaptă:

— Să vezi când o să afle ceilalţi cum ai ajuns *de fapt* până aici!

În sala unde luam masa era cald şi lumină şi... o groază de lume. Unii erau la bufetul de la perete şi-şi puneau singuri gustări din nişte platouri de argint imense, dar cei mai mulţi se aşezaseră deja la o masă lungă, iar acum vorbeau şi mâncau. În clipa în care am intrat, s-au oprit din vorbă şi a urmat o tăcere apăsătoare. Toţi, un mare ciorchine de feţe străine, mă priveau atent.

Miss Usherwood a răsărit pe neaşteptate din capătul celălalt al sălii, unde stăteau mai toţi oamenii mari.

— Am plăcerea să vi-l prezint pe Adam Equinox, a început ea. A venit şi el aseară şi, Adam, văd că l-ai cunoscut deja pe Richard. Vă rog, poftiţi la micul dejun!

Şi mâncare era, slavă Domnului, cât să se satur şi o armată. Într-un capăt erau platourile cu fructe: portocale, pepene, zmeură, grepfrut şi ceva despre care am aflat de la Richard că ar fi mango. Erau şi fulgi de cereale şi carafe cu lapte rece. La mijlocul mesei erau nişte vase adânci, de argint, cu şuncă prăjită, mâncare de fasole şi omletă. Iar în capătul celălalt stăteau grămadă feliile de pâine prăjită şi nişte cornuri simpatice în formă de semilună şi tot felul de prăjituri cu glazură.

La început, mi-a fost cam ruşine să iau orice voiam, cum zicea Richard că se face. Dar l-am văzut liniştit şi sigur pe el.

— Ia câte puţin din fiecare, a venit sfatul lui. Poţi oricând să mai faci o tură dacă-ţi place ceva şi mai vrei.

Cu farfuriile pline ne-am îndreptat spre două scaune libere de lângă un băiat mic şi tare gras, cu părul blond şi lins. În farfuria lui erau vreo şase prăjituri, îngrămădite una peste alta, şi tot se uita ţintă la ale noastre să vadă dacă am găsit ceva şi mai bun. Alături de el stătea o femeie — aproape sigur maică-sa — mare şi plină de „colăcei" de grăsime, îmbrăcată într-o rochie largă, roz-pastelat. Ea ciugulea dintr-o felie de pâine prăjită.

— Spune-i bun venit lui Adam, dragă, îi zise ea băiatului. Trebuie să fim politicoşi tot timpul.

— Bine-ai venit, Adam, zise puştiul cel gras, cu gura îndesată cu plăcintă.

— Fiule, prezintă-te cum se cuvine, mârâi un bărbat gras, îmbrăcat în costum — taică-său, mai mult ca sigur. Spune-le oamenilor cum te cheamă. Capul sus, privirea înainte — aşa te vreau.

Puştiul a înghiţit cu greu şi a întins mâna lipicioasă zicând:

— Pe mine mă cheamă Jamie Fitzpatrick, anunţă el supus. Încântat de cunoştinţă.

I-am strâns mâna — era lipicioasă, aşa cum şi arăta, şi transpirată. Mi-a venit să mă şterg pe cămaşă, dar m-am abţinut, m-am gândit c-ar fi nepoliticos.

Tocmai atunci s-a ridicat miss Usherwood din capul mesei.

— Vă rog, îmi puteţi acorda puţină atenţie, aş dori să vă prezint ce program vom avea azi. Părinţii sunt aşteptaţi în faţa intrării principale la 9:30, adică peste un sfert de oră. În această dimineaţă, Shaw vă va fi ghid într-un tur al grădinilor de la Quested Court. După cum ştiţi, în mod normal, nu sunt deschise publicului. Piesele de rezistenţă din turul grădinilor vor fi pajiştea cu flori sălbatice creată după modelul poienilor din Elveţia şi grădinile orientale, sud-africane şi englezeşti tradiţionale. Veţi putea vizita cu această ocazie şi grădina împrejmuită cu zid, grădina de zarzavaturi, iazul şi, bineînţeles, Luminişul Fermecat,

inspirat de peisajele din seria Karazan creată de Quentin Quested. La prânz vom face un picnic *gourmet* sub stejarii pe care îi vedeţi pe pajiştea dinspre răsărit.

Părinţii au primit descrierea cu un murmur de încântare.

— Pentru copii urmează un program mai exact. Proba cu spiritul de iniţiativă anunţată pentru azi-dimineaţă a fost amânată pentru după-amiază, pentru a se pune la punct toate detaliile.

Ce spirit de iniţiativă? Exista o asemenea probă? M-am uitat la Richard, dar am văzut că şi el părea ca luat din oală.

— În locul acestei probe, continuă miss Usherwood, dimineaţa ne vom ocupa de o parte mai formală a procesului de selecţie. O să ne întâlnim în salon, tot la 9:30, şi de acolo vom pleca împreună.

Imediat s-a ridicat mâna dolofană a lui Jamie.

— Spune, James.

— Fiţi amabilă, miss Usherwood, trebuie să luăm ceva la noi? Penar sau calculator sau ceva de genul ăsta?

— Nu, James. Ne-am ocupat noi de toate. Dacă nu mai sunt întrebări, pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Din clipa în care a ieşit din cameră au şi început murmurele, de la entuziasm până la stres.

Un băiat mai înalt şi spătos, cu părul împletit în multe codiţe — la el se gândea probabil Hannah când vorbea de muşuroiul de furnici — a început să vorbească despre proba cu spiritul de iniţiativă.

— Eu n-am emoţii la asta, zise el cu voce tare, sigur pe sine. Dacă se ţine afară, înseamnă că-i cu probe fizice; şi dacă-i aşa, la sport n-am probleme. La mine-n şcoală eu sunt campion la sprint şi rezistenţă, iar la săritura în lungime am sărit patru metri şaptezeci.

Din capătul celălalt al mesei îi răspunse o fată drăguţă, cu părul negru şi vocea piţigăiată:

— Foarte bine pentru tine, Zach. Dar *eu* sper că nu o să fie jocuri cu mingea. Sunt de toată jalea, nu nimeresc niciodată mingea la tenis de câmp.

— Dacă o să fie teste propriu-zise, ca la şcoală, sper că-s... — cum le zice? — cu variante de răspuns multiple, zise şi Richard. Că atunci poţi oricând să ghiceşti care-s răspunsurile bune.

— Mie-mi plac compunerile şi exerciţiile de creativitate, zise o fată cam ştearsă, cu părul castaniu-spălăcit şi urechile mari, care-i ieşeau dintre plete. Mă descurc şi la întrebări pe texte date şi chestii de genul ăsta. Numai să nu fie cu *viermi*...

— Credeţi că poate să fie cu skanderbeg? întrebă Richard cu o strălucire de speranţă în ochi.

Dar nimeni nu l-a luat în seamă.

— Deci ţi-e frică de viermi, Genevieve? întrebă dintr-un colţ un băiat slăbuţ la faţă şi roşcat. Ce bine era dacă ştiam de-aseară!

— E, sper totuşi că nu e cu matematică, mormăi Richard.

Mi-era din ce în ce mai simpatic băiatul ăsta.

— Hai, Richard, matematica-i aşa uşoarăăă, se grozăvi Jamie. Trebuie doar să gândeşti logic. Eu, personal,

sunt bun la toate, aşa că sper ca testele să acopere o arie cât mai largă. Deşi eu, unul, aş zice despre mine că-s mai degrabă un tip intelectual decât sportiv.

— Nu te gândi decât la atuurile tale, James, se băgă şi tatăl lui în discuţie. Dacă eşti optimist, nimic nu-ţi poate sta în cale.

Şi cu asta ne-am reamintit toţi, dacă mai era nevoie, că oamenii mari ascultau conversaţia noastră şi ne-am mai dezumflat. Mi-am împins scaunul înapoi ca să ies.

— Şi tu, Adam? întrebă deodată Genevieve. La ce te pricepi cel mai bine?

Mi-au ţiuit urechile de atâta linişte pe când scormoneam prin minte după un răspuns. Toţi se uitau la mine, iar mie parcă mi se ştersese toată memoria. La ce mă pricepeam cel mai bine? Mă pricepeam *măcar* la ceva, oricât de puţin? Am simţit cum mă înroşesc la faţă. Tăcerea se tot întindea ca un elastic gata să plesnească.

Dar dinspre uşă s-a auzit din senin o voce subţirică:

— Adam se pricepe bine *la toate*! Şi la alpinism şi la lupte şi la săritul ca broasca şi la născocit poveşti şi la navigat şi... şi la *duelat*! strigă Hannah triumfătoare, ţopăind uşor când a rostit ultimul cuvânt.

Urmă un moment de surpriză generală. Apoi toţi au început să râdă şi şi-au împins scaunele în spate să iasă de la masă şi să-şi înceapă dimineaţa care se anunţa atât de interesantă.

Tare-aş fi vrut eu să fiu cum zicea Hannah.

Testul Explorări

— Iar acum, zise Q şi ne aruncă o privire prin lentilele înceţoşate, vă rog să deschideţi fiecare calculatorul...

Ne aflam la parter, într-o cameră mare, cu aer condiţionat. Nu se vedea nimic afară. Jaluzelele de la geamurile înalte şi dreptunghiulare erau trase şi o lumină rece, fluorescentă, inunda încăperea. Q stătea în faţă, lângă o tablă albă. La capătul celălalt al tablei era ceva rotund, învelit cu o pânză de culoare închisă, din care ieşea doar suportul.

Camera aceea îmi părea familiară şi-mi dădea un sentiment neplăcut. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama cu ce semăna. Cu o sală de clasă. Dar aici băncile erau mai mari, aveau mai mult spaţiu între ele şi

fiecare avea un calculator. În faţă era încă o bancă pe care stătea un calculator — bănuiesc că pentru Q.

Lângă fiecare monitor era pus un pahar înalt cu apă şi o bomboniera cu dropsuri mentolate. M-am întrebat dacă or fi fost pregătite pentru noi şi... dacă puteam să luăm fără să cerem voie. În colţul celălalt al camerei Jamie deja desfăcuse două ambalaje şi-ntr-o clipă zvârlise bomboanele în gură. Eu stăteam mereu cu un ochi la ce făceau ceilalţi şi am întins mâna pipăind după butonul de start. Cum l-am atins, monitorul s-a aprins şi rânduri, rânduri de cuvinte albe zburau fără să reuşesc să le citesc. Ecranul a pâlpâit din nou şi a apărut un fundal albastru pe care sclipeau zece desene mici şi colorate. Unul dintre ele mi-era cunoscut: era emblema jocului *În căutarea Pocalului de Aur*, pe care o văzusem şi pe calculator la Cameron. Am tresărit bucuros: poate testul e cu jocuri pe calculator.

— Vă rog să daţi dublu clic pe iconul de sus, din stânga, zise Q.

M-am uitat repede să văd ce fac ceilalţi. Foloseau mouse-ul. Am întins mâna după mouse, şovăitor. L-am mişcat puţin. O săgetuţă s-a mişcat pe ecran în acelaşi timp. Am mişcat săgetuţa spre desenul din stânga şi am apăsat cu arătătorul pe butonul mouse-ului, cum făcusem şi la calculatorul lui Cameron.

Un fundal negru a luat locul celui albastru şi nişte punctuleţe mici sclipeau ca nişte stele. Cum mă uitam eu, pe ecran s-au format nişte cuvinte cu argintiu pe fondul negru:

„Bine ai venit, Adam!"

Ce mişto!

— Din momentul ăsta, se auzi vocea lui Q, e important ca fiecare să lucreze în ritmul lui. Nu are importanţă ce face vecinul vostru şi nu vă îngrijoraţi dacă vi se pare că aţi rămas în urmă. Nu e o cursă de maşini. Urmaţi-vă instinctul. Şi nu uitaţi că la multe întrebări nu există un singur răspuns corect. Puteţi începe oricând vreţi.

Bine, dar cum? M-am uitat iarăşi la ecran. Aha, într-un colţ, jos, era un dreptunghi mic pe care scria *„Start"*. Am dat clic pe el.

„Avem şirul: 7 3 6 5 12 7 4 9 2. Ce număr urmează?"

Mă uitam pierdut la cifre. N-aveau nicio logică. Nu găseam nicio regulă. În josul ecranului era un dreptunghi pe care scria „Treci la pagina următoare". Aşa că m-am gândit să dau o raită prin tot şi să văd dacă erau şi întrebări mai uşoare. Am dat iar clic.

„Aveţi literele: r e t u p m o. Ce literă lipseşte?"

Am oftat. Deja parcă-mi părea rău că am venit. *„Treci la pagina următoare".*

„CE _ AŢĂ

Ce literă ar trebui adăugată ca să se formeze două cuvinte?"

Mă simţeam prost, chiar prost, şi începea să mă doară şi capul. Cele două cuvinte aşteptau dispreţuitor mişcarea mea, iar cursorul a dispărut o milisecundă, parcă râdea şi el de mine. Auzeam cum în jurul meu ceilalţi copii dau clic după clic şi tastează şi m-am uitat pe furiş spre Richard. Îşi rodea o unghie

şi stătea încruntat, dar, în timp ce mă uitam la el, un zâmbet i-a luminat faţa şi a scris ceva, după care s-a rezemat de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept. *„Treci la pagina următoare".*

„copac şoarece piatră vultur furnică

Ce nu se potriveşte?"

Am dat imediat clic pe *„piatră". „Treci la pagina următoare".*

„O barcă poate duce trei oameni fără să se scufunde. Dacă Jane cântăreşte de două ori mai mult decât Simon, iar greutatea lui Simon este jumătate din a lui Rob, iar Rob este cel mai înalt, care ar fi cei doi care pot călători cu barca în acelaşi timp în siguranţă?"

Am zâmbit din colţul gurii şi am tastat răspunsul.

Din celălalt capăt al camerei, Jamie a ridicat mâna şi o flutura să-l vadă toată lumea. Q s-a dus încet până la el. Am auzit doar că-i şoptea ceva, după care răspunsul lui Jamie a răsunat în toată încăperea:

— Eu am terminat primul, nu-i aşa? A fost floare la ureche!

Q a zis din nou ceva în şoaptă.

— Dar eu vreau să-mi verific răspunsurile! Tata m-a pus să-i promit că...

Au urmat alte şoapte, apoi o tăcere îmbufnată.

„Treci la pagina următoare".

„Peste trei zile va fi miercuri. Ce zi a fost alaltăieri?"

M-am uitat spre tavan şi am numărat pe degete.

„Treci la pagina următoare".

„Răspundeţi cu DA sau NU la următoarele chestiuni:

Mi-e uşor să vorbesc despre sentimentele mele.

De multe ori acţionez sub impulsul momentului.

Dacă ceva nu se rezolvă din prima, mai încerc încă o dată.

Îmi place să rezolv probleme.

Îmi place să lucrez în echipă.

De obicei îmi dau seama cam ce cred ceilalţi.

Adesea sunt cel mai tăcut / cea mai tăcută din grupul în care mă aflu.

Cred că adevărul e mai degrabă flexibil decât absolut."

Încruntat şi preocupat să fiu cât mai cinstit, am reuşit să parcurg şi asta. La ultima am stat ceva vreme. Apoi am scris NU. *„Treci la pagina următoare".*

„De ziua ta, poţi să-ţi alegi unul dintre următoarele trei jocuri pe calculator:

a) un joc de aventuri, într-o lume imaginară.

b) un joc de strategie, cu un război.

c) un puzzle care presupune gândire logică, secvenţială şi căutarea unor reguli.

Am selectat punctul *a)*. Şi nici nu mă aşteptam ca altcineva să aleagă *altceva. „Treci la pagina următoare".*

„Dacă te-ai afla într-o situaţie dificilă, pe ce te-ai baza ca s-o scoţi la capăt?

a) Pe inteligenţă.

b) Pe puterea ta fizică.

c) Pe instinctele tale.

d) Pe cei care-ţi sunt alături.

Am ales punctul *c). „Treci la pagina următoare".*

„În timpul unui joc pe calculator în care te afli într-o lume imaginară, eşti nevoit să alegi numai unul dintre următoarele obiecte. Care ar fi acela?

a) Un lasou.

b) O pelerină.

c) Un topor.

d) O sticlă cu lichid transparent.

e) O carte.

f) Un scut."

M-am gândit puţin şi am apăsat pe *d)*. Pe ecran a apărut ca prin farmec întrebarea: *„De ce?"* Am clipit nedumerit. Am ridicat privirea, uitându-mă după Q, spre locul unde stătea în picioare mai devreme. Acum era în faţa calculatorului lui. Ca şi cum ar fi simţit că mă uit la el, a ridicat ochii, mi-a zâmbit şi mi-a făcut un semn de încurajare cu bărbia. Oare putea să fi scris el acum întrebarea care-mi răsărise pe ecran? Părea o nebunie, ştiam şi eu asta, dar gândul ăsta m-a făcut să mă simt bine. Anevoie, am început să tastez:

„Laso — explorez

Pelerina — mă ascund / mă deghisez

Toporu — lupt

Cartea — citesc

Scut — mă apăr

Lucrurile astea pot să le fac orcum şi singur.

DAR lichidul — leac, poate magic? Deci cel mai bun."

„M-u-l-ţ-u-m-e-s-c, A-d-a-m." a apărut scris pe ecran.

M-am uitat iar în faţă. Q mi-a zâmbit. *„Treci la pagina următoare".*

„În acelaşi joc, trebuie să alegi o culoare dominantă pentru hainele tale. Care ar fi aceea?"

Am chibzuit puţin. Apoi am scris cu grijă *„Maro". „Treci la pagina următoare".*

„În acelaşi joc, trebuie să alegi ce personaj vei fi. Ce ai alege dintre variantele de mai jos?

a) Un luptător.

b) Un magician.

c) Un hoţ.

d) Altceva (specificaţi ce).

Aici am stat vreo două minute să mă gândesc. Apoi am tastat încet *„d) Eu însum"*.

În momentul acela imaginea a dispărut şi-n locul ei a apărut din nou fundalul albastru de la început. Se pare că nu mai aveam cum să mă uit din nou la întrebările pe care le sărisem.

Am zâmbit viclean. Păi, poate-i mai bine aşa.

Spirit de inițiativă

— Cine mai vrea cârnaţi?

Eu mâncasem deja doi, dar, ca să fiu în ton cu Jamie, Richard şi Zach, am mai luat unul. Shaw părea că nu ţine socoteală cât mâncăm fiecare.

— Domnule Shaw, ce urmează după masa de prânz? întrebă Jamie cu gura plină.

Shaw tocmai lua şi ultimii cârnaţi de pe grătar.

— Păi, ă... Jamie, o să fie puţină distracţie. O să mai ieşiţ' şi afară, că-n casă aţ' stat destul.

Iar afară era o zi perfectă, cum se mai întâmplă să fie după ce plouă mult. Totul părea curat şi proaspăt. În curte la Quested Court — cel puţin unde era grătarul nostru — era cel mai grozav parc, cu fântână, cu iarbă ca o catifea verde şi cu nişte copaci seculari

uriaşi. Dar cel mai mult şi mai mult îmi plăcea că toţi erau amabili. Păi nici nu-mi amintesc când am mai avut un prânz care să se termine fără să urle nimeni la mine.

— Bun. Gata toţ'? Haidem. După mine.

Şi l-am urmat pe Shaw, am traversat pajiştea; am trecut de nişte gărduţuri naturale, tunse îngrijit, şi am ajuns într-o pădure de brazi. Noi mergeam în şir, sau câte doi, iar cele trei fete stăteau numai împreună. Jamie ne-a ajuns din urmă pe mine şi pe Richard şi, bondoc cum era, trebuia să mai sară din când în când ca să ţină pasul cu noi. Mai şi gâfâia uneori, poate şi pentru că nu s-ar fi oprit nici în ruptul capului din vorbit în timpul mersului.

— Mă întreb cine o să ajungă printre primii cinci, zise el. Eu, logic, mai ales că m-am descurcat şi foarte bine la test. Adică trebuie să recunosc că am făcut tot–tot. Totuşi unele întrebări, făcu el cu respiraţia tăiată, erau destul de imbecile. Adică nu prea-ţi dădeai seama ce vor de la tine. Adam, tu ce-ai scris c-ai face dac-ai fi într-o situaţie dificilă?

Am oftat. E, uite, conversaţiile astea nu-mi plăceau mie.

— Nu mai ştiu, am aburit-o eu.

Jamie m-a privit pe sub sprâncene.

— Serios? Păi eu am o memorie de scurtă durată foarte bună. Hei, staţi aşa, băieţi, unde fugiţi? Chiar e nevoie să mergeţi aşa de repede?

Mai în faţă, Shaw se oprise unde începeau copacii mai tineri, cu trunchiuri mai subţiri. Ce-o mai fi fost

şi spiritul ăsta de iniţiativă, habar n-aveam, dar se pare că ajunseserăm. Într-o porţiune liberă, fără copaci, erau vreo şase construcţii de lemn: un perete înalt din buşteni, un stâlp cu un cauciuc de la o roată alături, o plasă cu ochiuri mai mari şi mai mici, întinsă între doi stâlpi. Iar mai încolo, printre copaci, părea să ne mai aştepte şi altele.

Shaw se uita la noi, cu mâinile în buzunare, de parcă se pregătea să se amuze copios.

— Gata, copii, fiţ' atenţ'. Aici începe distracţia, aşa că n-are rost să vă frământaţ' aiurea. Întâi şi-ntâi o să vă împărţim în două echipe.

Şi, zicând asta, a scos din buzunar o hârtiuţă şi s-a uitat puţin la ea.

— Deci o să fie Kenta...

O fetiţă slăbuţă, cu pielea măslinie şi părul negru ca tăciunele a venit imediat lângă el. S-a uitat la ea, a dat din cap şi i-a zâmbit.

— Zach...

Băiatul cu codiţe s-a dus agale în spatele Kentei.

— Jamie...

Jamie a ieşit ţanţoş în faţă.

— Maria... şi Adam.

Maria era fata drăguţă cu părul negru căreia nu-i plăceau jocurile cu mingea.

— Bun, deci voi faceţ' o echipă, iar restu' echipa ailaltă. Sunt şase obstacole. Obiectivu' e să treacă de toate cât mai repede echipa din care faceţ' parte. Ajută dacă lucraţ' în echipă, asta-i to' ce po' să vă spun.

M-am uitat la Richard şi-am zâmbit, iar el mi-a făcut un semn de încurajare. Mi-ar fi plăcut să fim în aceeaşi echipă, dar aveam sentimentul că n-avea rost să întreb dacă putem face schimb.

Shaw ne-a dat nişte foi învelite în ţiple de plastic, pe care scria ordinea obstacolelor. Zach şi-a făcut loc printre noi şi a luat foaia pentru echipa noastră.

Jamie a ridicat iar mâna.

— Da, Jamie, care-i problema?

— Domnule Shaw, fiţi amabil, trebuie să ne alegem în fiecare echipă şi un lider? Sau alegeţi dumneavoastră câte unul?

— Aha, da, Jamie, vezi că ai prins jocul? Nu eu vă aleg liderul... dar poate şi asta face parte din joc... şi poate nu treb'e să vă mai spun nimic.

Faţa lătăreaţă şi blajină a lui Shaw s-a lăţit şi mai mult într-un zâmbet pe care nu-l vedeai prea des. Dar după cum îşi mişca ochi-n ţap, urmărindu-ne peste tot, am avut deodată sentimentul că Shaw înţelege mai mult decât lasă să se vadă. Că el era mai mult decât părea... şi că era el însuşi implicat în procesul de selecţie într-o măsură mai mare decât am fi putut bănui noi.

— Deci puneţi-vă şi mintea la bătaie. Lucru' în echipă, un conducător bun, s'teţ' pe drumu' ăl bun. Ca-n armată!

Zach, mai de gaşcă, n-a mai ridicat mâna, ci l-a întrebat direct:

— Aţi fost în armată? De-acolo aţi învăţat toate lucrurile astea?

— Normal c-am fost! Instructaje cu ofiţeru', formarea liderilor dintre soldaţi, corvezi... de toate. Gata, acuma număr pân' la trei. Un... doi... trei, începeţ'!

La primul obstacol a fost cam înghesuială. Echipa noastră avea exerciţiul cu stâlpul de lemn şi cauciucul. Jamie, roşu ca un rac, a dat din coate să iasă în faţă, înfipt şi hotărât să se poarte de la sine ca un şef.

— Bun, zise el, deci ce trebuie să facem?

— Scrie ceva pe stâlp, ne arătă Kenta timid.

Jamie a citit cu voce tare. Zicea că trebuie să vârâm cauciucul pe stâlp şi să-l tragem până jos, la pământ. Apoi trebuia să scoatem iar cauciucul de pe stâlp. Simplu. Numai că stâlpul era înalt de trei metri.

Zach a ieşit în faţă:

— Eu sunt destul de puternic şi mă pricep la aruncarea greutăţii, ne anunţă el. O să încerc să-l arunc până sus, ca să intre singur pe stâlp.

În copacul din spatele stâlpului am observat o cameră de filmat. Am văzut cum strălucea un beculeţ mic, roşu, şi mă întrebam dacă ne filmează. Toţi se adunaseră în jurul stâlpului, dezbătând ce şi cum. Până la urmă, Zach a luat cauciucul şi l-a aruncat cu toată puterea spre vârful stâlpului. Dar după ce s-a lovit de vârful lui, cauciucul a ricoşat şi i-a ars lui Jamie una-n umăr, de l-a pus la pământ. Jamie s-a chircit pe jos şi a început să urle. Kenta s-a aşezat în genunchi lângă el.

— Jamie, eu vreau să mă fac doctoriţă. Arată-mi, te rog, unde te doare, zise ea politicos, dar blând, cu vocea ei firavă.

Zach stătea în picioare, cu mâinile în buzunare până la coate, dar se vedea că-i părea rău de toată întâmplarea. Maria tocmai descoperise şi ea camera video şi zâmbea spre obiectiv.

M-am strecurat pe lângă Zach.

— Ce zici, Zach, am început eu şovăitor, dacă ne-am urca unul pe umerii altuia, până sus? De exemplu, tu, apoi eu, apoi una dintre fete, că-s mai uşoare. După aia Jamie ar putea să ridice cauciucul până la fata de sus şi ea-i dă drumul pe stâlp, în jos.

Am văzut cum s-a luminat la faţă.

— Păi merită să-ncercăm! Hei, strigă el bătând din palme, hai să încercăm şi chestia asta.

Şi le-a spus repede care-i planul. Mi-am aruncat tenişii şi m-am urcat pe umerii lui, iar Kenta a sărit ca o vrăbiuţă pe umerii mei.

— Eu mai fac gimnastică în timpul liber, zise ea.

Şi aveam toate motivele s-o cred la cât de lin se mişca şi cum îşi ţinea echilibrul.

Jamie s-a ridicat până la urmă de jos, s-a şters cu mâneca la nas şi i-a dat cauciucul. Într-o clipă deja stâlpul trecea prin mijlocul lui şi cauciucul o lua spre pământ, dirijat de Maria şi Jamie. Zis şi făcut. La fel l-am şi scos. Am bătut toţi palma în cerc, şi-am trecut imediat la sarcina următoare.

Obstacol după obstacol, toate păreau variaţii pe aceeaşi temă. Zach se repezea la orice noutate ca un taur hotărât să dărâme poarta, singur şi prin forţă brută, dacă se putea. Maria dădea roată mai de pe margine. Când lucrurile ieşeau cum trebuie, bătea din palme şi ţipa de bucurie. Când vedea că ne

împotmolim, cum se întâmpla destul de des, făcea mutrişoare triste în faţa camerei video. Kenta era timidă şi tăcută, dar foarte săritoare, dacă putea să pună umărul la ceva practic. Şi, bineînţeles, mai era şi Jamie: hotărât să fie lider, dar mereu în pană de idei salvatoare care să mai şi meargă.

Cum a fost cu plasa, de exemplu. Obiectivul nostru era să trecem dintr-o parte în cealaltă, târându-ne prin una dintre găuri, dar fără să atingem sârma — conectată la o alarmă care pornea automat dacă o atingeai. Şmecheria era să nu treacă doi prin acelaşi ochi de plasă. Normal că unul dintre băieţii mai voinici ar fi trebuit să treacă primul, folosind ochiurile mai mari şi mai de jos, ca apoi să le ajute şi pe fete, mai subţirele, să se strecoare prin ochiurile de la înălţime. În felul ăsta rămâneau nefolosite celelalte ochiuri de jos, prin care să vină de-a buşilea şi băieţii mai greoi, după ce restul echipei trecuse de partea cealaltă. E, uite că abia după ce-au discutat aprins zece minute şi s-au mai şi încurcat, de-au rămas unii dincoace de plasă, când toate ochiurile fuseseră folosite deja, le-a venit şi ideea asta strălucită.

Următoarea probă presupunea să trecem toţi peste un pârâu destul de lat, dar nu foarte adânc, folosindu-ne de două cauciucuri şi o scândură. Bineînţeles că întâi a fost hărmălaia sugestiilor venite din toate părţile, când fiecare striga la ceilalţi să vorbească mai încet. Deodată Kenta se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Adam, tu cum crezi că e bine să facem?

Spre mirarea mea, brusc s-a lăsat liniştea şi toţi se uitau la mine. Am roşit, am început să le explic cum socoteam eu că ar fi cel mai bine... şi cât ai zice „peşte" toţi eram pe malul celălalt.

La proba cu peretele, secretul era să stea careva sus şi să-i ajute pe ceilalţi să sară. Dar cineva suficient de puternic să-l treacă şi pe Jamie. Şi-am reuşit, că toţi ceilalţi ne opinteam de jos să-l împingem. Kenta cea subţirică a fost lăsată la urmă. A venit cu viteză şi-a sărit singură pe deasupra. Apoi mi-a zâmbit timid.

Ultima probă era cu un gard electric din două sârme împletite — dacă-l atingeai, nu te curenta, dar se auzea un bâzâit foarte puternic —, pe care trebuia să-l sărim folosindu-ne doar de o scândură. Noi am ţinut scândura ca pe un soi de pârleaz şi l-am trecut fără probleme. Kenta a rămas iarăşi ultima şi, după ce am pus scândura peste gard, ţinând-o eu în sus la un capăt, ea a urcat-o în fugă, sprintenă şi a sărit în partea cealaltă.

Cu toate că pierduserăm atâta timp pe parcurs, am avut surpriza să văd că Shaw vine spre noi şi ne felicită că am terminat primii. Foarte mândri de noi, ne-am întors să vedem cum se luptau copiii din cealaltă echipă să treacă prin stâlpul de lemn cauciucul de la roată. Richard stătea neclintit la baza „turnului" în care se urcaseră unul pe umerii celuilalt, iar sus Genevieve părea că o să cadă dintr-o clipă în alta. Până la urmă au reuşit şi am strigat şi noi să-i felicităm, după care ne-am întors la vilă pentru ceaiul de la ora 5.

La proba cu spiritul de iniţiativă, cel mai mult mi-a plăcut că ne-a făcut să ne apropiem unii de alţii, de parcă eram prieteni de când lumea. Îmi începusem ziua în mijlocul unei mulţimi de necunoscuţi, dar acum, la masă, în timp ce îmi luam nişte biscuiţi cu ciocolată şi dădeam mai departe platoul, mi-am dat seama că mă simt mai apropiat de copiii de aici decât de oricine de la Highgate sau de la mine de la şcoală. În afară de Cameron, bineînţeles. Jamie tocmai se întindea să ia şi ultimul biscuit, când uşa salonului s-a deschis şi a apărut Q.

— Salutare, tuturor, zise el. Cred că aţi petrecut o după-amiază distractivă. Din câte mi-a spus Shaw, avem aici unii oameni care găsesc imediat soluţii la probleme şi toţi v-aţi descurcat bine la probe. Bravo! Nu a mai rămas decât un test. Vă rog să vă spălaţi bine pe mâini şi apoi vă conduc eu.

Cam nedumeriţi, am trecut pe la recepţie şi apoi ne-am adunat pe hol. Atmosfera era mai relaxată decât dimineaţa, oricine ar fi observat că se legaseră unele prietenii şi nu puteam să nu mă întreb ce va urma seara, după ce se va anunţa cine a fost selectat. La gândul ăsta mi se strângea puţin inima.

M-am uitat cu coada ochiului la Richard şi am văzut că-mi zâmbeşte.

— Crezi că pentru skanderbeg e nevoie să fii spălat pe mâini?

Q ne-a dus din nou la calculatoare, unde avuseserăm primul test. Speram că nu ne aştepta încă o rundă la fel. Dar de data asta s-a dus la obiectul din

colţ, acoperit cu o pânză, şi ne-a spus să ne apropiem. Apoi a stins lumina.

Şi-n cameră s-a făcut beznă. Am auzit cum cineva a tras aer în piept, aproape ca-ntr-un suspin... Apoi toţi am tresărit uşor când vălul a alunecat şi printre noi au fremătat şoapte de uimire.

În faţa mea, plutind parcă într-un întuneric absolut, se afla cel mai frumos lucru pe care mi-a fost dat să-l văd. Un glob de sticlă transparentă, perfect rotund, cam cât o minge de baschet. Ştiam bine că stă pe un suport sau o măsuţă, dar era întuneric să-ţi bagi degetele-n ochi şi el părea suspendat în aer, ca printr-o vrajă.

În interiorul sferei era un fulger de lumină. Arcele electrice roş-albastre unduiau într-un mănunchi care pleca de la polul de jos, într-un joc splendid de lumini. Mişcarea lor imprevizibilă, într-o linişte absolută, avea ceva profund mistic; era atât de frumoasă, că-mi tăiase răsuflarea.

Mi-am dat seama după câteva clipe că, de ceva vreme chiar, Q ne spunea ceva în şoaptă.

— Globul pe care-l vedeţi este una dintre cele mai frumoase manifestări ale plasmei. În câteva cuvinte, plasma este cea de-a patra stare a materiei, este un gaz incandescent ionizat. Într-un glob de plasmă presiunea e mare, atât de mare, încât, atunci când se generează plasma, temperatura creşte. Dat fiind că aerul cald se ridică, fasciculele de lumină tind să se mişte în sus pe lângă marginea globului. Şi se mişcă tot timpul, pentru că şi zonele cu gaz ionizat se mişcă. Dacă

atingeţi suprafaţa globului, puteţi schimba chiar voi traiectoria luminilor.

Q a întins mâna, lipindu-şi palma într-o parte a globului. Arcele albastre au fost atrase instantaneu de mâna lui ca de un magnet, strălucind şi dansând. Apoi a pus şi mâna cealaltă în partea opusă a globului şi firişoarele luminoase păreau că se împart, fulgerând între ele două. Mi-a scăpat un oftat gândindu-mă că aş fi stat acolo să le privesc la infinit. Chiar şi Jamie părea subjugat de farmecul lor.

— Putem să punem şi noi mâna? întrebă el.

Deasupra globului, în lumina albăstruie, ca o părere, am zărit un zâmbet pe faţa lui Q.

— Da, sigur, răspunse el. Pentru asta şi sunteţi aici. Jamie, vrei să încerci tu primul? Nu e periculos.

Unul câte unul, toţi copiii se apropiară, şovăind, să atingă globul. Richard şi-a lipit palmele de el, cum făcuse şi Q, şi a stat acolo nemişcat, uitându-se atent la arcele care şerpuiau fantomatic încolăcindu-se între ele. Genevieve a atins uşor cu buricele degetelor suprafaţa sferei, uitându-se cum se mişcă fulgerul luminos după degetele ei. Eu stăteam în spate şi-mi imaginam lumina de un albastru metalic jucându-se pe pielea mea, prin globul de sticlă. Am rămas intenţionat la urmă.

La unii dintre copii, lumina părea mai strălucitoare, mai intensă. Mă întrebam dacă o fi având vreo legătură cu temperatura mâinilor sau cu faptul că erau mai transpirate.

În cele din urmă, am rămas singurul care nu încercase.

— Hai, Adam, zise Q, e rândul tău.

Sfera aceea mă atrăgea ca un magnet. După cum mi-au povestit ceilalţi, mai târziu, mâinile mi s-au ridicat, cu degetele răsfirate, şi au coborât uşor, ca un fulg, pe suprafaţa netedă a globului. Fulgerul de lumină s-a ridicat instantaneu cu o strălucire orbitoare. M-a curentat. Am simţit o arsură trecându-mi prin palme şi sfredelindu-mi braţele până la umeri, unde s-a oprit într-un ghem dureros. M-a aruncat pe spate şi m-am lovit de cineva, nu ştiu cine. Vedeam numai steluţe albastre, fluorescente şi aveam senzaţia că-mi zbârnâie ceva electric în urechi.

Treptat am început să văd iar camera. Q era lângă mine, în genunchi, şi părea puţin speriat. Vedeam cum i se mişcă buzele. Dar n-auzeam ce spune, de fapt, n-auzeam nimic. Mi-am dat seama cumva că între timp aprinsese cineva lumina. Clipeam întruna şi am scuturat din cap să mi-l limpezesc. Parcă nici nu-mi simţeam corpul. Q părea mic, undeva, departe.

Apoi două mâini mari m-au ridicat şi m-au luat în braţe ca pe un bebeluş, scoţându-mă din grupul copiilor, amuţiţi. Shaw m-a dus până sus, în camera mea. Când am intrat, tot îmi mai simţeam gura uscată şi tremuram, dar începusem să-mi revin.

— E, nu eşti aşa uşor cum s-ar crede, mormăi Shaw şi mă aşează încet de tot pe pat. Mă bucur să văd că ţi-a revenit culoarea-n obraji, Adam.

Apoi a luat o pătură din dulap şi m-a învelit bine cu ea.

— Amicul nostru Q şi jucăriile lui. Şi Usherwood a suferit odată un şoc de la dispozitivul ăla. Eu unu' nu m-aş apropia de el, asta-i clar. Da' chiar că aşa *ceva* nu ni s-a mai întâmplat niciodată.

— Chiar niciodată, zise Q.

Venise după noi şi acum se învârtea în jurul patului, neliniştit. Părea în continuare supărat.

— Cum te mai simţi, Adam? Îmi pare tare rău, nici nu mi-a trecut prin minte că reacţia poate fi atât de puternică. Este extraordinar... pur şi simplu, extraordinar.

Am schiţat un zâmbet, liniştitor, speram eu, dar abia îmi simţeam buzele, amorţite şi greoaie. M-am auzit bolborosind:

— Acum mă simt bine... dar a fost ciudat... ca un şoc electric şi sticla era fierbinte. Ca focul, parcă ardea. Cum de nu i-a ars şi pe ceilalţi copii?

Deja mă simţeam din ce în ce mai bine. M-am ridicat în capul oaselor.

— A fost o supraintensitate sau ceva de genul ăsta?

Shaw s-a oprit în dreptul uşii, ascultându-ne.

— Nu, Adam, zise Q cu o expresie stranie. Cel puţin nu în sensul în care zici tu.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a strâns uşor.

— Cred c-ar fi bine să stai liniştit în pat vreo jumătate de oră. O să trag şi draperiile.

Au ieşit, iar eu am rămas în penumbra din cameră şi mă tot gândeam la cele întâmplate. Speram că nu

stricasem globul. Era aşa de frumos... Chiar şi acum, ca prin vis, îmi rămăsese întipărită pe retină imaginea arcelor de lumină, urmate de punctişoarele albastre care-mi dansaseră în faţa ochilor după acea explozie de energie.

Cei cinci câștigători

Cred că am dormit puţin. Când m-am trezit, se înserase. Aveam şalul — şalul meu — înfăşurat în jurul gâtului şi am simţit pe lângă picior ceva greu şi cald. Am întins mâna să văd ce e. O limbă aspră ca şmirghelul m-a lins de vreo două ori. Am zâmbit. Era Tiger Lily.

Dar cum intrase înăuntru? Şi şalul meu de unde...

M-am întors într-o parte. Hannah stătea turceşte pe patul lui Richard şi se uita la mine cu ochii mari.

— Bună, Adam! şopti ea.

— Bună, am răspuns eu tot în şoaptă.

— Cum te simţi?

— Bine. Cel puţin, aşa cred.

— I-am auzit pe Q şi Shaw cum vorbeau despre ce ţi s-a întâmplat. Şi m-am gândit că Tiger Lily o să te ajute să te simţi mai bine.

— Mersi. Păi, chiar m-a ajutat, nu vezi?

Dintr-o mişcare, m-am dat jos din pat şi am rămas în picioare. În afară de faptul că-mi simţeam umerii cam înţepeniţi, n-aveam nimic.

Hannah mi-a aruncat o uitătură misterioasă.

— Şi ţi-am mai adus ceva. Uite!

Când a sărit din pat, am văzut c-avea în spate o pungă de plastic albă, lucioasă. De ea era prins un bilet cu-n scris mai urât, de om mare. Am aprins veioza să văd ce zicea.

„Pentru Adam, o mică surpriză ca să uite de şocul neplăcut! Te rog să le primeşti şi, încă o dată, îmi pare rău de cele întâmplate. Q."

Am desfăcut pachetul. Am găsit o pereche de blugi noi-nouţi, prespălaţi, şi un hanorac roşu-aprins. Erau şi două tricouri, unul negru şi unul verde-închis, cu logoul producătorului desenat pe piept. Iar în fundul sacoşei, am găsit două perechi de boxeri din satin, una vişinie şi cealaltă azurie.

Hannah ţopăia întruna.

— Îţi plac? Îţi plac? Nu-i aşa că te bucuri? Usherwood s-a dus în Winterton să le cumpere, când tu dormeai. Am vrut să merg şi eu, s-o ajut să aleagă, dar Bona a zis că trebuie să-mi fac somnul de după-amiază, iar Usherwood a zis că o să-i ia de două ori mai mult dacă o ajut eu, zise ea schimonosindu-se.

Rămăsesem cu gura căscată tot uitându-mă la hainele întinse pe patul lui Richard. Culorile vii străluceau ca nişte pietre preţioase în lumina difuză. Niciodată nu mai avusesem haine noi şi niciodată nu mai primisem ceva cadou. Nu ştiu de ce, dar simţeam că-mi dau lacrimile. Am clipit repede-repede, să-mi treacă. Mai mult pentru mine decât pentru Hannah, am mormăit:

— N-ar trebui să le accept.

— Adam, începu Hannah să-mi explice, răbdătoare, dar tu chiar nu ştii *nimic*? Când cineva îţi dăruieşte ceva, *trebuie* să accepţi. Altfel îl faci să se simtă prost. Şi mai trebuie să spui „mulţumesc" şi că îţi place foarte mult şi, adăugă ea mai în şoaptă, asta chiar dacă nu-ţi place cine ştie ce. Şi uneori mai faci şi un desen ca scrisoare de mulţumire, adică dacă eşti mic şi nu ştii să scrii de-adevăratelea. *Aşa* se face când primeşti cadouri.

Toate ca toate, dar ştiam când eram copleşit.

— Bine, Hannah, îţi mulţumesc că mi-ai spus. Şi acum, i-am zâmbit, poate mă ajuţi tu să aleg cu ce mă îmbrac la masa festivă.

În capul mesei, miss Usherwood s-a ridicat în picioare şi a început să lovească uşurel cu furculiţa în paharul de vin. Nici sirena de incendiu n-ar fi obţinut un efect mai bun. Imediat au amuţit toţi şi toate

privirile s-au întors spre ea. Poate îşi ţineau şi respiraţia; ca mine.

După cum mă învăţase Hannah, când miss Usherwood a venit în cameră să mă cheme jos, i-am mulţumit politicos pentru că mi-a ales acele haine noi. Nu prea mi-a răspuns. M-a tulburat felul în care s-a uitat la mine: gânditoare, măsurându-mă din cap până-n picioare. Mă simţeam un pic stânjenit. Mă întrebam dacă o fi având vreo legătură cu globul de plasmă. Şi dacă-l stricasem şi ceilalţi erau prea politicoşi ca să-mi spună?

După o oră de când coborâsem în salon, masa tot gemea de mâncare: hotdogi, pizza, floricele de porumb, hamburgeri, *nachos* şi, bineînţeles, sendviciuri de tot soiul, cu biscuiţi crocanţi şi dulciuri şi bezele şi prăjituri, dacă mai găseai loc şi pentru ele, şi vreo zece feluri de sucuri acidulate, să te răcoreşti după desert. Mă aşteptam să nu reuşesc să mănânc nimic din cauza emoţiilor, dar am luat un baton de ciocolată, aşa, din politeţe, după care, încet, încet, am gustat din toate.

— Doamnelor şi domnilor, băieţi şi fete, zise miss Usherwood şi-mi aruncă în treacăt o privire, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie. Vom anunţa numele celor cinci câştigători.

Bezeaua mi s-a părut brusc prea cauciucată să o înghit. Mi-era frică să nu mă înec.

— Iată modul în care se va proceda. Se vor anunţa cinci nume. Cei cinci copii şi părinţii lor vor merge din salon în bibliotecă. Apoi domnul Quested va

discuta cu fiecare grup în parte. Candidaţii care nu au fost aleşi pentru marea finală se vor duce în cameră, îşi vor face bagajele şi vor pleca imediat. Între părinţii acestora şi domnul Quested nu va mai avea loc niciun dialog. Hotărârea sa este definitivă şi discuţiile nu-şi au rostul. Dacă doriţi să faceţi schimb de numere de telefon, acum este momentul potrivit; e posibil ca pe urmă să fie prea târziu. În încheiere, vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici şi trebuie să vă spun că a fost o plăcere deosebită să ne bucurăm de compania dumneavoastră. Vă dorim succes tuturor!

Cum a terminat, a şi ieşit din salon şi în urma ei şoaptele şi murmurele s-au transformat rapid într-o mare de voci. Richard mi-a strecurat în palmă un cartonaş. Am descoperit că era o carte de vizită a tatălui său. Pe spate mâzgălise numele şi numărul lui de telefon. Mă uitam cum ochii lui mari aveau o privire goală, ca de peşte fiert. N-a scos nicio vorbă. Nici nu era nevoie, ştiam prea bine ce simte.

Genevieve şi Maria s-au îmbrăţişat, Silas şi Zach dădeau mâna. Kenta stătea aproape nemişcată lângă tatăl ei, niciunul nu zicea nimic. Jamie molfăia mecanic o gogoaşă cu ciocolată. Nu arăta prea bine.

Uşa s-a deschis din nou şi de data asta a intrat Q, destul de răvăşit. Avea o hârtiuţă în mână.

— Vă mulţumesc tuturor pentru participare, zise el repede. Le mulţumesc mai ales copiilor, aţi fost minunaţi, fiecare dintre voi a fost minunat. Dacă ar fi fost posibil să vă păstrăm pe toţi la atelierul nostru de *gaming*, am fi făcut-o. Dar, din păcate, nu se poate.

Bun. Pe cei care îşi vor auzi acum numele, îi rog să meargă după miss Usherwood la bibliotecă. Voi veni şi eu acolo imediat.

Şi-a dres puţin vocea şi a început:

— Genevieve Vaughan-Williams. Kenta Nakamura. James Fitzpatrick. Richard Osborne. Adam Equinox.

A urmat o tăcere stranie. Niciunul dintre noi nu ştia dacă era bine sau rău că ne-am auzit numele. Numai Zach a făcut un gest — ca şi cum ar fi tras un pumn în aer —, şoptind: *„Yes!"*

Cei cinci care ne auziserăm numele ne-am strecurat spre uşă şi ne-am dus în bibliotecă. Fără focul aprins în cămin, camera părea mai posomorâtă şi mai puţin primitoare decât cu o seară înainte. Fără nicio vorbă, ne-am îngrămădit în faţa şemineului şi am aşteptat.

Q a năvălit în cameră mai repede decât am fi crezut. Ochelarii îi stăteau cam strâmb şi lentilele erau şi mai murdare decât de obicei. A trântit uşa şi s-a rezemat cu spatele de ea.

— Greu! mormăi el. Ar fi trebuit s-o las pe Usherwood să se ocupe, în loc să ţin morţiş să-mi asum şi partea neplăcută. Ea rezolva totul fără să clipească. Atâţia părinţi furioşi! Şi mutriţele alea dezamăgite!

Ne-am uitat unii la alţii, simţind încotro bate vântul. Vreo doi au şi schiţat un zâmbet.

Q şi-a scos ochelarii, i-a şters puţin cu puloverul şi i-a pus la loc.

— Păi, zise el cu un zâmbet nesigur, urmează partea mai uşoară. Pentru voi, veştile sunt bune. Aţi fost

selectaţi să rămâneţi în continuare aici şi vom lucra împreună încă două zile. Felicitări!

Am răsuflat uşurat, de parcă în răstimpul ăsta îmi ţinusem respiraţia, şi m-a năpădit un val de bucurie de n-am simţit nici palma grea a lui Richard în spate, nici palma transpirată a lui Jamie, care-mi întinsese însufleţit mâna.

Q se foia prin cameră prin ploaia de întrebări ale părinţilor, venind să dea mâna cu fiecare dintre noi, copiii.

— Nu, rezultatele testelor sunt confidenţiale, veni răspunsul pentru tatăl lui Jamie. Poate mai târziu voi discuta cu copiii despre modul în care s-a făcut selecţia, dar rezultatele nu sunt relevante decât pentru mine.

Şi zicând asta s-a întors din nou spre copii:

— Atunci, dragi prieteni, poate că e timpul ca părinţii să-şi ia bagajele din cameră. Noi o să mai stăm de vorbă puţin, apoi ne luăm la revedere şi gata, în seara asta o să ne culcăm devreme. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Când am rămas numai noi, Q radia. Parcă îi revenise buna dispoziţie şi, dincolo de lentilele lui ceţoase, îi vedeam ochii strălucind de bucurie.

— Deci voi sunteţi finaliştii mei, zise el încet. Gen, Kenta, Jamie, Richard şi Adam. Vă invit să petrecem împreună două zile care cred că vor fi nu numai cele

mai palpitante din viaţa voastră, dar probabil şi cele mai importante zile din istoria jocurilor pe calculator. Meritaţi să aflaţi câte ceva despre cum am făcut selecţia. Tehnica pe care m-am bazat a fost iniţiată aici, la Quested Court, o tehnică atât de radicală, că nici eu nu eram foarte sigur că va funcţiona. Principala mea rezervă era că rezultatele vor fi ambigue, adică acest procedeu nu va indica precis cine ar trebui să fie ales. Numai că, odată introduse într-un program bazat pe codul sursă Karazan, datele voastre — de la scrisul de mână şi data naşterii, până la răspunsurile la testele pe calculator şi înregistrările video de la probele pentru spiritul de iniţiativă — au dus la nişte rezultate edificatoare. S-ar putea spune, adăugă el cu un zâmbet larg văzând figurile noastre nedumerite, că nu eu, ci Karazan a luat decizia finală. *Karazan v-a ales.*

Secretul Karazanului

— Vă rog să vă aşezaţi unde vreţi voi şi să vă faceţi comozi, ne zise Q, zâmbind.

Prin ferestrele deschise se revărsa lumina dimineţii. Camera unde erau calculatoarele arăta cu totul altfel: strălucitoare, plăcută, familiară. Din cauza uşii deschise, foile de pe masa lui Q păreau c-o să zboare. În cadrul uşii îşi făcu apariţia Tiger Lily, care ne privi de sus cu ochii ei aurii. Apoi a venit agale spre banca mea şi mi-a sărit uşor pe genunchi. S-a culcuşit, ascunzându-şi boticul sub o lăbuţă şi a adormit imediat.

— Sunteţi gata? Perfect. Atunci hai să începem. În primul rând, cred că ar trebui să ne prezentăm fiecare... să zicem două cuvinte despre noi, cine suntem şi aşa mai departe. Vreau să aflăm ce e mai important

pentru fiecare; ce anume, voi ştiţi cel mai bine. Poate ar trebui să încep eu. Mă cheamă Quentin Quested, iar prietenii, deci şi voi, zise el senin, îmi spun Q. Am 55 de ani şi am un copil, o fetiţă pe care o cheamă Hannah. Locuiesc aici, la Quested Court, cu ajutoarele mele de nădejde, care-mi sunt ca o familie: Shaw, care are grijă de siguranţa mea fizică...

— *Bodyguard!* îmi suflă Richard.

— Bona lui Hannah, bineînţeles, şi Withers, pe care s-ar putea ca voi să nu-l fi cunoscut şi care ţine contabilitatea. Şi Usherwood, care se ocupă cu marketingul afacerii.

Apoi se opri un pic.

— Ca o mărturisire de suflet, Hannah este totul pentru mine... iar Karazan este lumea mea. În multe privinţe, o lume mai reală pentru mine decât cea de toate zilele. Bun, cine vrea să fie următorul?

Jamie a sărit imediat:

— Eu, eu! Mă cheamă James Mortimer Fitzpatrick, prietenii îmi spun Jamie. Am 11 ani. Îmi place să fac jonglerii şi numere de magie, în ultimele vacanţe am mers la lecţii de circ şi la un curs pentru magicieni. Sunt singur la părinţi. Îmi doresc să inventez şi eu jocuri pe calculator şi să ajung bogat şi celebru cum e Q.

— O ambiţie de admirat, Jamie, zise Q zâmbind. Cine urmează?

Puţin îmbujorată, Genevieve se ridică în picioare.

— Eu sunt Gen şi am 13 ani, zise ea cu o voce caldă. De când mă ştiu, îmi plac basmele şi povestirile

fantastice. Mai am două surori mai mici şi le spun poveşti inventate de mine. Anul trecut, mama şi tata ne-au luat de Crăciun un calculator şi jocul *Expediţie prin Karazan*. A fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Şi nu-mi vine să cred că mă aflu aici, zise ea repede şi se aşeză.

— Mulţumim, Gen.

Richard împinse scaunul în spate.

— Mă ştiţi deja, sunt Richard, zise el cam nătâng. Îmi plac sportul, mai ales rugbiul, şi jocurile pe calculator. Am doi hamsteri şi un frate pe care îl cheamă Thomas. Şi nu-mi place deloc la şcoală, mai zise el rânjind şi se aşeză.

M-am uitat în jos, sperând că n-o să-mi vină mie rândul acum.

— Kenta?

Kenta se ridică fără prea mult elan.

— Mă cheamă Kenta Nakamura şi am 12 ani, spuse ea dintr-o suflare. Locuiesc cu mama şi tata deasupra magazinului nostru de zarzavaturi. Tata a cumpărat un calculator la mâna a doua pentru a ţine contabilitatea magazinului. Bunicul mi-a trimis de ziua mea jocul *Explorarea Citadelei Întunecate*. Nu ştiu cum sunt celelalte jocuri din seria Explorări, dar ştiu că ăsta mi-a plăcut enorm. Mai trebuie să spun ceva? îl întrebă pe Q.

— Nu. E foarte bine, Kenta, mulţumim. Adam?

Scaunul a căzut cu un zgomot infernal când m-am ridicat. Roşu ca racul, m-am aplecat să-l ridic, simţindu-mă ca ultimul fraier.

— Eu sunt Adam, am mormăit eu. Nu ştiu mai nimic despre calculatoare... Şi nici despre altceva, la drept vorbind.

Jamie pufni pe înfundate.

— Nu-mi vine să cred nici acum că am fost ales printre primii cinci. Mă tem să nu fie o greşeală la mijloc, am zis şi m-am aşezat repede la loc.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, zise Q foarte serios, nu e nicio greşeală. Bun. Poate vă întrebaţi ce-o să facem noi zilele astea. Ca să înţelegeţi mai bine, trebuie să vă prezint, în linii mari, lumea din jocuri, Karazanul. Dar, mai întâi, ştiţi să-mi spuneţi care sunt jocurile din serie, în ordine?

Patru mâini s-au ridicat deodată, iar Jamie pocnea şi din degete. Eu m-am uitat iar în jos. Nu puteam decât să sper că n-o să fie ca la şcoală.

— Kenta?

— *Expediţie prin Karazan, Explorarea Citadelei Întunecate, Explorarea temniţelor* şi *În căutarea Pocalului de Aur*.

Şi iar am văzut mâna lui Jamie fluturând. Nemaiaşteptând să fie întrebat, izbucni:

— Ai uitat de *Explorarea Deşertului Morţii*, e după *Explorarea temniţelor*.

— Perfect! Vă mulţumesc amândurora, v-aţi descurcat foarte bine. Ei bine, vreau să vă spun că atunci când a fost creat *Expediţie prin Karazan*, tehnologia era mult mai simplă. Nu cred că v-aţi putea da seama cât de rudimentare erau în vremea aceea jocurile pe calculator. Grafica era caraghioasă, stângace, cu multe subtitrări în loc de replici vorbite, şi erau mai ales

lente. Foarte lente. În sfârşit, după doi ani a apărut *Explorarea Citadelei Întunecate.* Tehnologia era cu mult mai bună, în aproape orice privinţă. La animaţie şi sunet avea o capacitate mai mare, VGA cu 256 de culori, sunet şi voce digitale la versiunea CD-ROM... cu riscul să vi se pară prea metaforic, a fost un salt înainte din punct de vedere tehnologic. Şi această evoluţie avea loc şi în alte locuri în lume.

Q şi-a scos ochelarii şi i-a mai şters puţin.

— Dar *Citadela* a adus o inovaţie mult mai importantă, unică în seria Explorări, şi care a rămas, până acum, secretă. Înainte să continui, aş vrea să vă reamintesc de clauza de confidenţialitate pe care aţi semnat-o şi voi, şi părinţii voştri, când aţi sosit aici. Absolut tot ce veţi afla în următoarele două zile trebuie să rămână numai între noi. Vă rog, dacă i se pare cuiva că este o condiţie prea dificilă, acum este momentul să părăsească încăperea.

A tăcut şi s-a uitat, de la unul la altul, drept în ochii noştri. Nicio mişcare, niciun sunet. Dar în mintea mea explodaseră tot felul de gânduri. Adică marele Q urma să ne spună nouă, nişte puşti, care-i era inovaţia ultrasecretă? De ce? Şi când ne-o va spune, o să fim capabili să înţelegem cât de cât?

— Eu i-am spus acestei invenţii *iniţiator,* continuă Q şi vorbea destul de încet. Practic, folosind inteligenţa artificială şi o tehnologie de ultimă oră, numită evoluţie spontană, i se permite lumii fantastice a Karazanului să se dezvolte independent, fără niciun input suplimentar din partea mea.

Hă?! Aşa cum m-aşteptam, am pierdut firul. După privirile goale ale celorlalţi, se pare că nici ei n-o duceau mai bine. Deodată, o voce cunoscută, piţigăiată, s-a auzit de la uşă.

— Q, vorbeşte şi tu *normal*. Explică să înţeleg *şi eu*. Pot să vin să stau la tine în braţe? Pe Tiger Lily aţi văzut-o cumva?

După o pauză pentru clătite şi ciocolată caldă, Q a mai făcut o încercare. Dar acum o ţinea pe Hannah în braţe şi mi s-a părut mai relaxat. Tiger Lily traversa peluza. După ce-şi făcuse somnul de frumuseţe, mica felină pornise să-şi vâneze ceva de mâncare.

— Când am scris *Explorarea Citadelei Întunecate*, ne-a explicat Q, încruntat în efortul de a spune totul cât mai simplu, am introdus ceva nou în program. Şi anume capacitatea Karazanului de a se schimba şi a evolua independent, aşa cum se întâmplă şi cu societăţile şi civilizaţiile din lumea reală. Acesta este *iniţiatorul* şi datorită lui jocul este diferit de fiecare dată când începeţi să vă jucaţi, având un număr infinit de variabile şi...

— *Q!*

— Scuze, zise Q. E mai greu decât mă aşteptam. Ciripica, opreşte-mă când simţi că v-am pierdut pe drum.

— S-a făcut.

— Ei bine, cel mai important efect al iniţiatorului a ieşit la iveală când am început să lucrez la *Pocal*, acum doi ani. Şi anume, zise el şi făcu o pauză să bea puţină apă, Karazan devenise o lume independentă, o lume paralelă. Avea propria structură fizică, propria geografie, avea şi politică, şi populaţie, şi legi, şi... şi univers propriu.

Q s-a oprit o clipă să vadă reacţia noastră.

— Mai încearcă o dată, îi sugeră Hannah.

Q oftă.

— O să vă sune bizar şi parcă nu-mi vine s-o spun. Pe scurt, Karazan a devenit o lume reală. Ea există la fel ca şi lumea noastră. Iar eu am găsit un mod de a călători până acolo. Şi pentru asta v-am invitat pe voi aici.

Călătoria

Toţi îl priveam cu ochii mari. Multă vreme n-a spus nimeni nimic.

Gen a ridicat mâna.

— Q, îmi pare rău, nu vreau să par nepoliticoasă sau ca şi cum n-aş crede ce ne-ai spus. Aş vrea numai să mă asigur că am înţeles bine. Karazan e o lume *adevărată*? Adică poţi să *ajungi* acolo cu adevărat, nu doar în mintea ta sau pe calculator? Şi noi, cei de aici, o să mergem acolo?

Dinspre Jamie s-a auzit un fel de chicotit nervos, dar nu m-am întors să mă uit. Nu puteam să-mi iau ochii de la Q şi ştiu că şi ceilalţi făceau la fel.

— Da, zise simplu Q.

În clipa aceea, am început toţi să vorbim. Q a ridicat mâna şi gălăgia s-a domolit, gata să reizbucnească oricând.

— Vă rog, pe rând, spuse Q. E normal să aveţi întrebări, o să fac tot ce pot să răspund la fiecare dintre ele. Te ascult, Kenta.

Kenta se ridică.

— Am citit despre o aşa-numită „realitate virtuală". Este o variantă de aşa ceva?

— Nu, e mult mai mult. Este... Ar fi mai exact să-i spunem realitate *absolută*. Da, Jamie.

Jamie era şi mai împurpurat ca de obicei.

— Vreţi să spuneţi că o să ne faceţi mici şi o să ne băgaţi în calculator?

Richard dădu să pufnească în râs, dar răspunsul lui Q veni pe un ton extrem de serios.

— Nu, Jamie, nu-i nimic de genul ăsta. Karazan nu se află înăuntru, în calculator. Există la fel ca şi lumea noastră, dar, tot ce pot să-ţi spun, e că există într-o altă dimensiune.

Richard ridică imediat mâna:

— Aţi fost acolo? Cum e?

— Nu. Până acum, nimeni n-a ajuns acolo. Din motive pe care nu le înţeleg întru totul, adulţii nu reuşesc să treacă dintr-o lume în cealaltă, cel puţin deocamdată. Lucrez de ceva vreme la o modificare a programului ca să depăşesc piedica asta. Dar până acum n-am găsit o soluţie. Credeţi-mă, dacă eu aş putea călători, aş face-o. Kenta, te ascult.

— Cum aţi descoperit lumea asta? Şi cum puteţi fi sigur că nouă o să ne meargă?

Cu un aer cam bleg, Q îşi frecă puţin chelia cu palma.

— Păi, am descoperit-o întâmplător, recunoscu el. Lucram la un GRV, un generator de realitate virtuală, adică voiam să stabilesc o comandă pe tastatură care să activeze o interfaţă cibernetică de timp real între joc şi jucător. Când făceam teste, am dat de un efect bizar, pentru care am ştiut imediat că nu există decât o explicaţie. Aţi văzut vreodată un stroboscop? Un stroboscop foloseşte descărcarea controlată a unui condensator electric printr-un tub încărcat cu un gaz, numit xenon, la o presiune scăzută, pentru a produce un impuls de lumină albă cu mare intensitate.

Hannah se încruntă cu subînţeles. Q însă continuă grăbit:

— Dacă te mişti în timp ce lumina se stinge şi se aprinde foarte repede, ca un fulger, obţii un efect de fragmentare, de salt în timp, aşa cum mi s-a întâmplat mie. La o sclipire eram în lumea noastră, la următoarea eram în Karazan. Am oscilat între cele două lumi vreo 30 de secunde.

Ce spunea Q mi-a amintit de altceva. Lumină, sclipiri aproape imperceptibile... Globul de plasmă. Cu greu, temându-mă că aş putea să mă fac de râs, am reuşit să articulez:

— Ultimul test de ieri... a fost cumva...

Q s-a uitat la mine zâmbind, cu o privire caldă.

— Adam, chiar mă întrebam dacă o să vezi legătura. Globul de plasmă a fost testul-cheie. Globul era

conectat la un calculator pe care rula programul de GRV şi scopul testului era să verificăm potenţialul de conductivitate a fiecăruia dintre voi. Aţi avut rezultate foarte bune, iar în cazul tău, Adam, a fost chiar spectaculos. Dacă mai aveam vreo urmă de îndoială, după această probă lucrurile mi-au fost foarte clare. Fiecare dintre cei care sunteţi aici poate trece din lumea noastră în Karazan cu uşurinţa cu care ar păşi dincolo de orice uşă deschisă.

După cuvintele acestea s-a făcut din nou linişte. Totuşi, mai rămânea o ultimă întrebare care aştepta răspuns. Mie mi se părea atât de importantă, atât de evidentă, încât simţeam cum vibra în toată camera. Dar nimeni nu deschidea gura. Atunci, fără prea mult elan, am ridicat mâna.

— Sună tare, tare bizar, dar, dacă spuneţi că e posibil, atunci bănuiesc că nu ne rămâne decât să vă credem. Numai că mă întrebam... cum puteţi fi sigur că, odată ajunşi în Karazan, ne vom mai putea întoarce? Vreau să zic... dacă nu funcţionează decât într-un sens? Dacă rămânem prizonierii acelei lumi?

N-am apucat să termin bine şi Jamie a sărit ca o sperietoare cu arc din cutiuţa cu surprize. Îl întrerupse pe Q, care începuse să-mi răspundă.

— Tocmai *asta* voiam să întreb eu, strigă el cu o voce spartă, uşor piţigăiată. Cum o să ne mai întoarcem? Şi dacă n-o să mai putem? Mie mi se pare periculos.

Se aşeză la loc, pe scaun. A urmat o pauză tensionată. Nimeni nu îndrăznea să se uite la Q.

— Aspectele asupra cărora v-aţi oprit, şi tu, Jamie, şi tu, Adam, sunt foarte importante, zise el într-un sfârşit. Şi eu m-am luptat cu problema asta: dacă e bine să pui cinci copii într-o situaţie cu atâtea necunoscute. Încă nu am găsit răspunsul. Un singur lucru e limpede: voi sunteţi cei care veţi decide dacă o să mergeţi sau nu. Iar eu voi accepta hotărârea voastră fără nicio rezervă.

— Mie chestia mi se pare mişto de tot, interveni Richard. Şi sunt sigur că o să ne întoarcem fără probleme. Eu chiar îmi doresc să merg — păi, asta-i cea mai *cool* aventură! Pentru asta am şi venit, nu?

Q îi zâmbi recunoscător.

— Eu, zise Kenta şovăielnic, nu sunt sigură că am înţeles *de ce* vreţi să mergem acolo.

— Kenta, ai mers direct la miezul problemei. Dacă veţi lua parte la acest experiment — şi aţi luat deja parte, chiar dacă acum puteţi încă alege să nu mergeţi — aveţi dreptul să ştiţi tot adevărul.

De ceva vreme, Hannah începuse să picotească, iar acum dormea dusă în braţele lui Q, cu obrazul sprijinit pe cotul lui. El a privit-o duios şi, încetişor, a aşezat-o mai confortabil. Apoi ne-a zâmbit şi a oftat.

— Vă rog să mergeţi în Karazan cu un scop anume. Dacă vreţi, e o expediţie. Cei care cunoaşteţi jocurile ştiţi că în Karazan există cinci poţiuni magice. Poţiunea Invizibilităţii, Poţiunea Frumuseţii şi a Tinereţii Veşnice, Poţiunea Puterii şi a Invincibilităţii, Poţiunea Intuiţiei şi... Poţiunea Tămăduirii. Ceea ce vă cer este să luaţi un flacon din Poţiunea Tămăduirii

şi să mi-l aduceţi aici. Din păcate, eu nu ştiu exact unde se află şi nici dacă în lumea noastră are aceleaşi puteri ca în Karazan. Dar vă rog, vă rog din suflet să încercaţi.

Tăcere. Stăteam şi ne uitam cum ochii i se umplu de lacrimi şi o nesfârşită tristeţe îi învăluie chipul.

— Vă rog s-o faceţi pentru Hannah, şopti el. Altfel, o să moară.

ALT CONTROL Q

— Hannah are o formă rară şi mortală de cancer. Doi din trei copii care suferă de boala aceasta reuşesc să se vindece. Dar nu şi Hannah.

M-am uitat la ea, ghemuită ca un pisoi în braţele lui Q. În somn, fără strălucirea vioiciunii ei, se vedea ce faţă trasă are. Nu mai observasem până atunci la ea nici paloarea obrazului, nici umbrele cearcănelor ca nişte vânătăi.

— Azi după-amiază, Hannah o să înceapă o sesiune de chimioterapie, a şasea şi ultima. Este ultima ei şansă. Dacă totul merge bine, o să continue cinci zile. Ea este foarte curajoasă, dar e mult mai slăbită decât pare. A mai trecut prin asta şi-i e teamă. Aş fi vrut să fiu la fel de curajos şi puternic ca ea. Numai că nu răspunde la

tratament. În cazul ei, nu putem decât să ne rugăm să se întâmple o minune. O minune sau un miracol cum numai în alte lumi decât a noastră poate exista.

Hannah s-a foit puţin şi a mormăit ceva în somn. Apoi s-a auzit cum cineva trăgea scaunul înapoi şi începu să vorbească. Oricât de ciudat sună, abia atunci mi-am dat seama că eram eu.

— O să mă duc eu în Karazan şi o să găsesc poţiunea şi mă întorc cu ea. Mă duc şi singur dacă nu mai vrea nimeni să meargă. Dar ar fi bine întâi să se ducă cineva şi să se întoarcă imediat, ca o probă. Aş fi tare fericit să fiu eu acela. Dacă voi dovedi că nu este niciun pericol şi apoi o să mai fie cineva care să vrea să vină cu mine să căutăm poţiunea, va fi grozav.

Jamie a sărit repede:

— Cred că Adam are dreptate. E şi logic să fie el cobaiul, mai ales că a avut un scor aşa bun la testul cu globul de plasmă.

— Păi da, Jamie, îi tăie vorba Richard, noroc că n-ai fost *tu* cel mai bun la testul cu globul de plasmă, aşa cum ne zici mereu că ai fost cel mai bun la toate celelalte, nu? Adam, să ştii că eu nu-s un *fricos*. O să vin cu tine în amândouă călătoriile.

I-am zâmbit.

— Rich, îţi mulţumesc mult de propunere, i-am răspuns. Dar la călătoria de probă n-are rost să vii. Păi, ce probă ar mai fi? Nu, trebuie să merg singur.

N-am mai spus-o, dar, spre deosebire de ceilalţi, dacă nu mă întorceam, nimeni nu mi-ar fi simţit lipsa... şi nici nu i-ar fi făcut necazuri lui Q.

— Vin eu cu tine, Adam. V-am mai spus că vreau să mă fac doctoriţă. Dacă e ceva ce i-ar salva viaţa unui copil, atunci o voi face.

I-am răspuns Kentei cu un zâmbet. Faţa ei, micuţă şi serioasă, avea ceva impresionant, îţi sugera hotărâre şi tenacitate.

Apoi am auzit-o şi pe Gen. Nu părea la fel de sigură, îi tremura puţin vocea.

— Dacă Adam e hotărât să meargă singur să vadă cum e şi dacă se întoarce cu bine şi se dovedeşte că nu e periculos... atunci merg şi eu. Dacă toţi ceilalţi merg.

Nu ne-am mai întors să vedem ce zice Jamie.

După masa de prânz toţi ceilalţi au ieşit afară, la volei, cu Shaw, iar eu şi Q ne-am dus sus. Când am ajuns în capul scării, am luat-o la stânga, într-o parte a casei pe care n-o mai văzusem. La capătul unui culoar lung, ne-am oprit în faţa unei uşi de lemn, întărite cu ţinte de fier. Q a ciocănit uşor, a deschis-o şi-am intrat.

Camera era goală, cu excepţia a două cuiere de metal unde atârnau nişte haine cafenii. Mai era şi o femeie cu un aer de bunicuţă şi un şorţ înflorat. Stătea lângă fereastră şi împletea ceva, dar când s-a deschis uşa, s-a ridicat greoi.

— Quentin, dragă, deci el e băiatul. Adam te cheamă, nu? Ia să te vedem.

Şi-a pus mâinile-n şolduri şi m-a măsurat cu privirea. Apoi a dat din cap mulţumită.

— Sunt sigură că o să te descurci foarte bine. Şi-ai avut dreptate, Quentin, cu măsura la haine, e mai degrabă 44 decât 42.

S-a dus la cuier şi a început să caute printre haine.

— Adam, ea este Bona, îmi zise Q. Nu e doar Bona lui Hannah, a fost şi Bona mea când eram mic. Bona e asistentă de meserie şi asta ne-a fost de mare ajutor în tratamentul pe care îl urmează Hannah. Bona ştie de ce ai venit şi că ai fost de acord să mergi acolo.

— Dumnezeu să te aibă în pază, băiatul meu. Cu toate că trebuie să recunosc că mi se pare cam prea din cale-afară povestea, eu nu ştiu multe nici despre calculatoare, nici despre alte lumi sau chestii de-astea. Quentin însă, cum să-ţi spun, a fost mereu mai cu capul în nori, nu-i aşa, dragul meu? Venea cu nişte întrebări şi nişte idei, ce n-am mai văzut la alţi copii... E, vorbă lungă ce sunt! Acum trebuie să ne gândim la mititica de Hannah şi dacă e ceva ce putem face ca să-l salvăm pe mieluşelul ăla mic... atunci, Adam, eşti un băiat tare bun că vrei să încerci. Ia probează haina asta, vezi dacă-ţi vine.

Cât vorbise, scotocise întruna printre haine şi acum scosese una afară, ceva din pânză de sac, după câte-mi dădeam seama. Era o tunică de modă veche şi o pereche de nădragi dintr-un material maro, aspru.

— Ia şi astea, băiatul meu, zise ea întinzându-mi o cămaşă albă cu mâneci lungi şi fără guler, nişte şosete

de lână, nişte bocanci de piele mai purtaţi şi o curea lată din piele.

N-oi fi fost eu vreun geniu, dar de-acuma mă obişnuisem să trec peste politeţuri.

— Hei, Q, am zis puţin revoltat, doar nu te aştepţi chiar să port chestiile astea?

Q se uită la mine cerându-şi iertare.

— Deşi ştim cam unde va fi punctul de intrare, nu putem fi siguri şi nu avem nicio garanţie că vei veni imediat înapoi. Închipuie-ţi că o să apari din senin în mijlocul mulţimii, într-o piaţă din Karazan, îmbrăcat cu blugi şi tricou! Trebuie să recunoşti că nu ai trece neobservat, zise el şi zâmbi senin, primul zâmbet cu adevărat senin pe care îl vedeam la el în dimineaţa asta.

De, nu puteam să-l contrazic. Am luat costumul şi m-am dus la toaletă să mă schimb. Îmi venea perfect şi, spre surprinderea mea, mă simţeam şi destul de bine în el. Am aruncat pe un umăr şi rucsacul pe care mi-l dăduse Q.

Din oglindă mă privea un necunoscut înăltuţ, cu părul zbârlit şi pielea măslinie. Atunci am simţit prima oară fiorul aventurii. Chiar *arătam* ca unul dintr-o altă lume... şi din clipa aceea am şi început să simt că lumea aceea ar putea într-adevăr să existe undeva.

Eram singur cu Q la calculatoare. M-am aşezat în faţa calculatorului meu, unde fusese încărcată ultima

versiune a lui *Expediţie prin Karazan*, gata de începerea jocului. Brusc mi s-a făcut greaţă. Am băut puţină apă din paharul de lângă monitor şi am înghiţit cu un ghiorţ.

Q stătea pe scaunul de alături.

— Te rog să fii foarte atent. Combinaţia de taste care activează GRV-ul ca să intri în Karazan este *Alt Control Q*. Logica spune că punctul de intrare ar trebui să fie unde începe jocul *Expediţie prin Karazan:* la poalele munţilor de la apus de cetatea Arakesh, zise el şi făcu un semn către ecran. Scurta mea experienţă între cele două lumi a confirmat ipoteza asta.

Avea în mână ceva care părea un telefon mobil. Avea un mic ecran, dar în loc de tastatura obişnuită a unui telefon avea o tastatură ca de calculator.

— Iar ăsta e cel mai important lucru. Este cel mai mic computer din lume. În afară de faptul că este atât de mic şi că este alimentat cu baterii, are aceiaşi parametri tehnici ca şi calculatorul de pe masă. Ce crezi că trebuie să faci ca să te întorci din Karazan?

M-am uitat la tastatură. Butonul de pornire era cât un bob de orez.

— Trebuie să apăs iar pe *Alt Control Q*?

— Da. Deci funcţionează ca un comutator. Apeşi pe *Alt Control Q* să intri în Karazan şi tot *Alt Control Q* ca să te întorci.

Deodată, ardeam de nerăbdare să plec. Dacă tot m-am hotărât că merg, să începem odată!

Q a observat probabil nerăbdarea mea.

— Şi mai e ceva. Îţi recomand foarte serios să ieşi de acolo prin acelaşi punct prin care intri, cât mai exact. Dacă e nevoie, poţi să-l şi marchezi. Logica spune că acolo comunicarea dintre cele două lumi este cea mai puternică. Bun. Acum dă-mi mâinile.

Le-am întins şi le-a luat în palmele lui, care erau foarte reci şi păreau foarte albe faţă de labele mele negre. Ne-am uitat unul la celălalt. Fără ochelari, privirea lui era directă, deschisă, iar ochii albaştri aveau limpezimea cerului într-o zi de vară.

— Adam, ai grijă de tine. Şi vino imediat înapoi. Baftă şi... îţi mulţumesc.

Nu mai era nimic de spus. Q mi-a strâns mâinile o clipă şi le-a dat drumul. Am strecurat minicomputerul în rucsac şi l-am legat bine. Am tras pe umeri baretele şi am săltat puţin să se aşeze. M-am întors dintr-o mişcare cu scaunul spre calculator. Am apăsat tasta *Alt*. Apoi *Control*. Cu o mişcare lentă, am întins arătătorul de la mâna dreaptă pe deasupra tastaturii, spre tasta *Q*. Am închis ochii şi am apăsat.

Prin pădure

Dar nu s-a întâmplat nimic. La ce m-aşteptam, nici eu nu ştiu, să mă simt sorbit, să văd o spirală de culori care se învârtesc năucitor sau măcar străfulgerările despre care ne vorbise Q. Dar nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic.

Rămăsesem cu ochii închişi ca un bleg, sperând că poate dura până comanda de la tastatură ajungea la calculator sau vreo prostie de genul ăsta. Eram tare dezamăgit. Mă şi temeam să dau ochii cu Q în clipa în care va vedea cum marea lui descoperire — şi ultima şansă ca Hannah să se facă bine — dispăruse ca un balon de săpun.

Când mi-a fost clar că nu mai aveam *ce* să aştept, am tras aer în piept.

— Q, îmi pare rău. N-a...
Am deschis ochii.

Stăteam pe o piatră acoperită cu licheni, la poalele unei stânci. Eram în Karazan.

Am simţit un val de emoţie. M-am aplecat şi mi-am acoperit faţa cu palmele, simţind cum printre gene îmi curgeau lacrimi fierbinţi. Am inspirat puţin din aerul acelei lumi necunoscute. Răcoros şi oarecum catifelat de roua dimineţii, avea un parfum abia ghicit de lemn ars.

Nu ştiu cât am stat acolo aşa, cu capul în mâini. Treptat, am început să disting şi sunete: şuieratul vântului printre copaci; strigătul unei păsări şi un ciripit straniu, care nu semăna cu nimic; zgomotul înfundat al unui topor izbind lemnul şi, departe de tot, o bătaie de clopot.

Am inspirat adânc, am dat mâinile la o parte şi m-am uitat în jur. Era dimineaţă, chiar foarte devreme, înaintea răsăritului. Iar piatra pe care stăteam era la poalele unei stânci... chiar stânca la care mă uitasem cu câteva clipe mai devreme, pe monitorul calculatorului.

Stânca era netedă şi strălucitoare ca granitul. Am ridicat privirea, am dat capul pe spate, dar tot nu

i-am văzut piscul, şi se întindea într-o parte şi-n cealaltă până hăt-departe, ca un perete imens. Şi, ca-n jocul de pe calculator, la poalele stâncii, într-o pantă lină, începea o pădure deasă de copaci cum nu mai văzusem. De la înălţimea unde eram eu, vârfurile lor se pierdeau departe, într-o textură verde-albăstruie neregulată, de care ceaţa dimineţii părea agăţată în şuviţe ici şi colo, ca pânzele de păianjen.

Departe, la orizont, se vedea o panglică strălucitoare: marea. Deasupra ei, nişte ghemotoace de nori se rumeneau pe margini de la ziua care se pregătea să înceapă. Dincolo de marginile pădurii parcă zăream zidurile gălbui ale unei cetăţi.

Mai aproape, spre peretele stâncii, dintre firele ierbii se înălţa un pietroi mare. Era neted şi avea o formă regulată, ceva mai înalt decât un stat de om şi lat cât o uşă.

Toate astea le-am văzut din clipa în care am deschis ochii. Inima-mi bătea în piept de parcă aş fi alergat la maraton. Iar mintea-mi derula iar filmul. Deci a mers! Ajunsesem acolo... adică aici, în Karazan. Şi deodată au năvălit peste mine o groază de gânduri neliniştitoare. Aerul... nu era riscant să-l inspir? Tot peisajul, lumea asta, oare erau într-adevăr reale şi tridimensionale, cum păreau? Şi monştrii, erau cumva monştri pe aici? Bine-ar fi fost să-l fi întrebat eu pe Q dinainte.

Cu ochii-n patru şi urechile ciulite, m-am furişat spre pietroiul acela mare. Spre uşurarea mea, simţeam pământul tare sub picioare. Cu sufletul la gură,

m-am uitat să văd ce e-n spatele pietrei. Nimic. Nici monştri, nici mâini smulse care să încerce să mă apuce de picioare. Nu era decât granitul cenuşiu, cu zgârieturile şi ciobiturile pe care le lasă trecerea timpului.

Nu foarte sigur pe mine, am întins mâna şi am atins suprafaţa pietroiului. Era rece şi oarecum umed. Părea real. Am mai făcut un pas şi l-am mirosit de aproape. Acrişor şi metalic. M-am lipit cu fruntea de el şi am încercat să-mi adun gândurile.

Ar trebui să scot minicomputerul şi să mă întorc imediat la Q, altfel o să-şi facă griji. Dar uite că nu mai aveam nicio îndoială că acea combinaţie de taste mă va readuce acasă. Iar locul căruia Q îi spunea „punct de intrare" era inconfundabil, cu stânca acoperită de licheni şi, mai încolo, pietroiul ăsta mare. Nu mai aveam nevoie de alt semn. Găseam eu drumul înapoi fără probleme.

Adică dacă mă hotăram să mai explorez un pic.

Că doar nu mergeam departe, numai până la marginea pădurii. Q sigur o să mă înţeleagă, nimeni n-ar fi rezistat să nu facă vreo doi paşi. Cinci minute, atât.

Greutatea rucsacului din spate mă liniştea. Era şi ancora mea, şi biletul meu de întoarcere. Q insistase să-mi pună şi o pelerină, în caz că era iarnă în Karazan, şi un pachet cu sendviciuri, în caz că nu puteam să mă întorc imediat. Le găsisem ridicole atunci, de parcă mă pregăteam pentru un picnic virtual.

Acum nu le mai găseam aşa ridicole.

Cel mai straniu era cât de real părea totul. Cred că-mi închipuisem că e o lume imaginară şi, dacă

totuşi ar exista, ar fi ca o lume decupată din carton, sau confuză ca un vis. Acum, copleşitor era tocmai sentimentul intens al autenticităţii pe care îl aveam când coboram la vale, spre pădure. Pământul mirosea a turbă, iarba strălucea vălurită, cu unele smocuri maro-roşcat cum nu mai văzusem; umezeala lor făcea nişte pete brun-închis pe botul bocancilor de piele. Două luni alburii se pierdeau în cerul tot mai luminos, pe măsură ce soarele auriu-arămiu se înălţa deasupra liniei uşor curbate a orizontului.

Se simţea în aer un iz de primăvară. Cu fiecare pas, descopeream mirosul mereu altfel de pământ reavăn şi fertil. Mai era un parfum de plante care-mi părea cumva cunoscut şi totuşi nou, foarte diferit. Puritatea aerului îmi ascuţea simţurile şi toate căpătaseră un contur ferm, de parcă până atunci văzusem neclar, ca un miop fără ochelari.

Când am ajuns sub frunzişul copacilor de la marginea pădurii m-am oprit. Corul păsărilor care întâmpinau răsăritul răsuna puternic şi de undeva auzeam şi susurul unei ape. Şi-atunci m-a străpuns dorul. Nu dorul de orfelinatul nostru şi de Directoare, ci un dor după ceva sau cineva neştiut. Simţeam un gol care mi-a adus lacrimi în ochi.

În faţa mea, umbra de la poalele copacilor sorbea lumina cenuşie a dimineţii. M-am uitat la trunchiurile lor, ca nişte stâlpi imenşi, crăpaţi de vreme, care ţineau bolta pădurii. Nu se vedea nicio cărare, dar, copacii fiind destul de depărtaţi, probabil că nu era greu să străbaţi pădurea.

Şi fără să fi luat propriu-zis hotărârea dacă să merg înainte sau nu, am făcut un pas spre adâncul pădurii... Şi încă unul. N-avea rost să mă întorc aşa repede. Nici nu văzusem mare lucru. Înaintam foarte atent, cu toate simţurile la pândă, urmărind zgomotul apei.

O să găsesc eu ceva pentru Q. Ceva nemaivăzut, care să le dovedească tuturor — inclusiv mie — că acest Karazan era real.

Am ajuns destul de repede la apă, un pârâiaş limpede şi deloc adânc, care se rostogolea repede în albia de pietre. Clinchetul şi susurul apei care dansa printre bolovani mi-au făcut sete, de parcă nu mai băusem nimic de zile întregi. Îmi simţeam gâtul uscat şi aproape aspru, ca nisipul. Aveam un bidon de suc în spate, dar gândul la mirosul şi gustul lui de plastic mă făcea să mă întorc fascinat spre izvorul cu apă proaspătă. M-am lăsat în genunchi şi am simţit prin pânza pantalonilor cum se umezesc. Am făcut palmele căuş, m-am aplecat deasupra apei.

Şi atunci mi-am văzut chipul reflectat în apă, fragmentat de vălurelele pârâului. O faţă întunecată şi ciolănoasă; ochii bulbucaţi şi colţii gălbui şi zimţaţi.

Am sărit cât colo, pe malul cu muşchi verde, catifelat, şi m-am rostogolit la adăpostul frunzişului. Cred că am ţipat, căci deodată nu s-a mai auzit nicio pasăre, nimic. Şi, în liniştea aceea, am prins şoaptele din susurul apei; un avertisment gâlgâit şi chicotit, ce se rostogolea printre bolovani ca vorbele dintr-o gură

ştirbă, şoptind iar şi iar: *„Cine bea din apele mele se va face fiară... Cine bea din apele mele se va face fiară..."*

Am luat-o la fugă printre copaci, pe unde venisem, mai mult de-a buşilea, alunecând şi împiedicându-mă şi spunându-mi întruna că tare prost am mai fost. Ce imbecil! În cinci secunde imaginea aceea ar fi fost reflexia mea adevărată. Q m-ar fi aşteptat la infinit în camera de la Quested Court... Sau poate că nu? Şi-am văzut cu ochii minţii o arătare neagră şi greoaie, care se agăţa cu ghearele să iasă din ecranul calculatorului, cu balele atârnând din gingiile putrede... Am strâns din ochi până am simţit că mă dor, m-am împiedicat de ceva şi am căzut cât eram de lung la pământ, printre rădăcinile copacilor. *„Hai, Adam, revino-ţi. Dacă o să te îngrozeşti aşa la fiecare lucru neaşteptat, atunci mai bine stai lângă patul lui Hannah şi te rogi să se întâmple o minune... căci nici ei nu i-ar mai rămâne altceva de făcut."*

Am inspirat adânc pentru a mă linişti, am smucit rucsacul într-o parte şi am început să scotocesc după bidon. Sucul carbogazos îmi convenea, de ce nu? Oricum, nici nu-mi mai trecea prin gând să mănânc sau să beau ceva din Karazan până nu-mi preda Q un curs de supravieţuire pentru asemenea situaţii.

Mâna-mi tremura aşa tare, că vreo două înghiţituri mi s-au scurs mai mult pe barbă, dar după ce am băut puţin, am început să mă simt mai bine. Normal

să vrea Q să mă întorc imediat, mi-am zis eu cu năduf. Bun, atunci trecem la planul B: mă întorc la punctul de intrare şi înapoi la Quested Court şi nu mai spun nimănui ce-am păţit. Ce era să păţesc, mai bine zis.

M-am ridicat anevoie în picioare şi am pus rucsacul pe umăr. Şi tocmai când mă îndreptam spre stâncă, am rămas ţintuit locului. Mă uitam vrăjit la cea mai frumoasă floare din viaţa mea. Ascunsă bine între tufe — dacă nu cumva căzuse de sus între timp, însemna că la venire trecusem pe lângă ea fără s-o văd. Era cât o ceşcuţă de ceai, cu petalele arcuite ca nişte limbi de foc. Şi chiar era ca focul: cu roşu şi auriu, portocaliu şi galben, iar la mijloc purpuriu. Creştea pe o tulpină subţirică, o plantă agăţătoare care şerpuia pe un trunchi de copac. Era singurul boboc. Am zâmbit. Ce putea să fie mai deosebit? Şi un gând mi-a răsărit în minte. O să iau floarea special pentru Hannah. Ea tocmai începea tratamentul ăla chimio... cum îi zice. Şi o floare din Karazan o să o-nvioreze, oricât de vlăguită s-ar simţi. Sigur era pe cât de frumoasă, pe atât de parfumată. M-am aplecat să o miros. Într-o secundă mi s-a lipit de obraji şi simţeam că-mi pârjoleşte pielea. Cu un răcnet de groază şi de durere am încercat să mă smulg din strânsoarea ei şi am căzut pe spate. Petalele mi se întindeau pe faţă ca o lavă şi-mi sugeau pielea ca nişte lipitori. Urlam şi mă zvârcoleam, ţineam ochii strânşi şi mă chinuiam disperat să bag mâna pe sub o petală, să o dezlipesc de pe obraz. Dar unghiile-mi tot

alunecau şi o zgâriam fără folos, simţind cum petala creşte şi se tot lăţeşte şi îşi face drum către gura mea...

Am urlat iar, dar de data asta deznădăjduit, căci tentaculul mi se strecura printre buze şi mă sorbea însetat. Mi-am încleştat fălcile. Toată faţa îmi ardea; mă rostogoleam şi încercam disperat să scap de ea, frecându-mă de frunzele umede, icnind şi zvârcolindu-mă de durere.

Dar deodată s-a oprit, nu mă mai frigea. Stăteam cu faţa-n jos, prea îngrozit să mă clintesc, înspăimântat de gândul că ar putea începe din nou. Încet de tot, am tras puţin aer prin colţul gurii. Am tras puţin aer şi am aşteptat. Făcea doar o pauză? Sau murise? Reuşisem cine ştie cum s-o omor?

Am simţit ca un ghiont în şold. Era ceva tare care mă lovea uşor sub coaste. M-am răsucit brusc, scâncind şi încercând să-i dau cu cotul. Acum ce mai venise pe capul meu? Împotriva instinctelor mele, dincolo de groaza că petalele puteau să mă orbească, în ciuda gândului că aş putea să văd ceva absolut oribil, am deschis ochii.

Un om îmbrăcat în haine simple şi aspre stătea în genunchi lângă mine cu un cuţit de vânătoare, gata să-mi mai dea un ghiont cu plăselele înfăşurate în piele.

Argos și Ronel

— Ai făcut o gălăgie cât să trezeşti şi morţii, mormăi el nemulţumit. Să sperăm că n-ai reuşit.

Se uită atent în jur, strângând cuţitul şi mai tare.

Am lăsat puţin privirea şi am văzut cum la picioarele lui zăcea pe pământ planta cățărătoare, retezată cu o tăietură sigură. Părea fără vlagă şi din ea se prelingea seva.

Încă mai avea petalele care-mi sugeau obrazul ca nişte lipitori, din ce în ce mai repede, dar măcar nu mai era arsura şi strânsoarea dinainte. Cu o mână am apucat-o s-o arunc, cu cealaltă m-am sprijinit şi m-am ridicat puţin.

Bărbatul pufni:

— Noo, n-ai s-o poţi da jos, dar de-acum nu-ţi mai poate face rău. Noroc că s-a întâmplat să fiu pe-aproape şi te-am auzit ţipând.

S-a ridicat şi mi-a întins şi mie o mână. După voce şi după mişcări, părea în floarea vârstei, dar era bătrân, deşi zvelt şi spătos. Avea faţa smeadă şi colţuroasă, părul cărunt şi încâlcit, iar de sub sprâncenele stufoase mă priveau nişte ochi nu prea prietenoşi.

— Nu eşti întreg la minte, să umbli prin pădure singur, în zori. Da' ce zic eu în zori? mârâi el. Cum te cheamă şi cu ce treburi pe-aici?

Cu gura acoperită pe jumătate de o petală, nu prea mi-ar fi fost uşor să-i răspund nici să fi ştiut ce.

— Mmpff, am bălmăjit prin colţul gurii, bucurându-mă că am o scuză să nu-i răspund la întrebări.

L-am văzut cum se încruntă.

— E, oricine-ai fi, şterge-o de aici. La anii tăi, orice flăcău ar trebui să ştie ce periculoasă e buruiana focului. Du-te acasă şi culege nişte frunze de pătlagină pe drum, iar asta, dacă stai lângă o căldare de-a maică-tii, o să-şi dea drumul de la aburi.

Suna bine, numai să fi avut eu o mamă cu o căldare sau o casă a mea sau măcar cea mai vagă idee ce-i aia pătlagină... M-am şters la gură cu dosul palmei şi m-am uitat la el cu ochii rugători.

— Domnule, vă rog, vreţi să mă ajutaţi? l-am rugat, dar a ieşit mai mult un mormăit lung şi jalnic.

S-a uitat la mine, clătinând din cap:

— Poate oi fi prost, bietul de tine. Probabil că eşti, dacă ai putut să te porţi aşa prosteşte.

Tot încruntat, mai aruncă o privire de jur împrejur. Fără să-mi dau seama, am întors şi eu capul să mă uit peste umăr. Nu prea-mi plăcea cum se uita printre copaci şi nici comentariul lui cu morţii nu mi-a picat bine. Deodată păru că a luat o hotărâre.

— E, nu pot să te las aici, deşi aş vrea. Cine ştie ce-ai stârnit cu urletele tale, dar cel puţin fiarele dorm în zori şi oricum nu s-ar aventura unde văd un foc arzând. De prima avem noroc şi pe-a doua o să avem grijă să o facem, să fim păziţi de două ori mai bine.

A scos din sacul lui o torţă de lemn şi a aprins-o cu ceva ce mi s-a părut c-ar fi o cutie cu iască. Deşi nu era atât de întuneric încât să ai nevoie de lumină prin pădure, pâlpâitul flăcării m-a făcut să mă simt mai liniştit.

— Vino după mine, mi-a ordonat, şi nu-ţi mai băga nasul prin flori.

După vreo zece minute de mers grăbit am ajuns într-un luminiş. În mijlocul poieniţei era o colibă mică şi cenuşie, cu o grămăjoară de lemne într-o parte, lipită de perete. Un fuior de fum se ridica deasupra hornului, şi-i simţeam mirosul amestecat cu mireasma dulceagă de lemn abia tăiat şi aroma irezistibilă a pâinii coapte. Lespezi mai mici şi mai mari ne conduceau paşii pe o alee şerpuită, spre uşa casei, lângă care, la umbră, era şi un scrânciob din lemn.

— Stai aici, zise bărbatul arătându-mi scrânciobul. Nu vreau să intri.

M-am aşezat atent pe marginea lui şi am aşteptat.

A intrat şi am auzit murmurul unor voci, după care, deodată, el ridică tonul:

— Ronel! Tu chiar n-ai minte?! Ştii că e mai bine să nu te vadă nimeni, oricât de neprimejdios ar părea el.

— Argos, o să mă arăt oricui vreau eu. Cât despre tine, uite cum te porţi ca un sălbatic şi ţii la uşă un copil rănit şi speriat!

Şi-n clipa aceea cineva ieşi în prag.

La ce-mi zisese bătrânul şi la câte lucruri ciudate mi se întâmplaseră în pădure, nu m-ar mai fi mirat nici dacă-n prag apărea un vârcolac. Dar nu era decât o bătrânică şi chiar îmi părea o bătrânică obişnuită. Bondoacă şi senină şi, spre deosebire de bărbatul ei, cu un chip brăzdat parcă doar de cutele surâsului. Avea riduri mai adânci în jurul ochilor, limpezi şi strălucitori ca o întindere de apă pe care numai râsul vesel o tulbura.

S-a repezit la mine, vizibil îngrijorată.

— Of, flăcăule, bietul de tine... Probabil că ai rătăcit prin codru toată noaptea, zise ea blajin. Să n-ai teamă, aici eşti în siguranţă. Avem pătlagină câtă vrei şi am căldarea deja pe foc.

Întinse mâna spre faţa mea şi o atinse uşor cu vârfurile degetelor; erau reci şi parcă-mi alinau durerea. Bătrânul morocănos mă făcuse să simt că trebuie tot timpul să fiu gata să mă apăr. Dar mila m-a luat prin surprindere. Şi, parcă sub paza blândeţii ei, spaima şocului trăit mi-a revenit în minte. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi când am ridicat mâna să le şterg am văzut că tremuram.

— Bietul băiat, mai zise ea o dată şi îşi desfăcu şalul de pe umeri, ca să mi-i acopere pe ai mei cu el.

Era călduros, dar pufos şi uşor ca pânza de păianjen.

Amintirea şalului meu mi-a străfulgerat sufletul, tânjeam după şalul acela care era departe, dincolo de orice pericol, într-un sertar de noptieră dintr-un alt univers... Mi-era aşa de dor de el, că-i simţeam parfumul lui drag, de mirodenii. Am scuturat din cap să-mi revin. Aveam nevoie mai mult ca oricând să fiu cu mintea limpede.

Soţul ei veni şi el la uşă.

— Ronel, ai rămas la fel de încăpăţânată ca atunci când erai puştoaică! Amu rău-i făcut. Adu-l înăuntru. Apa din căldare a dat în clocot.

Am intrat în colibă după ei şi mi-a făcut impresia unei cămăruţe cu foarte puţină mobilă şi curată lună. Dar n-am vrut să mă uit prea iscoditor, n-ar fi fost politicos şi nici bine la cât de mult se bucura bătrânul de venirea mea. M-am dus cuminte lângă căminul unde, pe pirostrii, deasupra cărbunilor încinşi, era pusă o căldare neagră. Am simţit cum îmi gâdilă nările o aromă dulce-amăruie, de plante medicinale; ochii au început să mă usture.

— Închide ochii şi stai cu faţa în aburi. Nu-ţi fie frică, ce-a fost mai rău a trecut.

Era cald şi umed, aburii mi-au învăluit toată faţa. Când am inspirat, m-am înecat şi mi-a venit să tuşesc. M-am tras instinctiv înapoi, dar o mână imensă m-a apucat de ceafă ca o gheară şi m-a ţinut acolo. În

câteva clipe am simţit că mi se dezlipeşte ceva de pe piele. Pleosc! Ceva căzuse în apă şi plutea, ca un balon spart. Scăpasem de floare.

Mi-am îndreptat spatele şi am oftat adânc, recunoscător că pot să-mi plimb mâinile pe faţă. Tare bine mai era şi... nu mă mai durea deloc.

— Gata, ce băiat curajos. Stai jos şi odihneşte-te un pic lângă foc.

— Dacă vrea să se odihnească, poa' să stea şi-afară. Amu, că are gura slobozită, poate ne spune şi cum îl cheamă şi cu ce treburi pe aici.

Dar eu aveam alte planuri. Dacă tot a zis bătrânul ceva de prostănac, mi-a venit o idee. Am ţinut mâinile pe faţă suspinând şi clătinând din cap. Omul a pufnit dispreţuitor:

— Amu ce te mai doare? Ai scăpat de floare, nu mai ai nimic.

— Aşa e, eşti în siguranţă, zise şi femeia. Hai, zi-ne cum te cheamă şi ce te aduce prin locurile astea. Că de bunăvoie nimeni nu se încumetă pe-aici, noi n-am mai văzut picior de om în ultimul solar.

După lungi ezitări, am lăsat mâinile jos şi am făcut un semn stângaci către gură, ridicând din umeri şi arătându-mă cum nu se putea mai jalnic. M-am schimonosit cât am putut de tare să îngaim două vorbe bălmăjite.

Bătrânul pufni iar:

— Ţi-am zis eu, Ronel? E idiot. N-o să scoatem nimic de la el.

— Şi cei pe care mintea nu-i ajută pot să sufere, Argos. Poate ar trebui să-nveţi să-ţi ţii gura, să nu răneşti pe cineva fără apărare.

— Iar tu prea ai încredere-n oricine şi doar ai trăit destul prin locurile astea cât să vezi că nu tot ce zboară se mănâncă, nu se lăsă el mai prejos. Băiete, tu rămâi afară. Hai, Ronel, am o vorbă cu tine.

M-am aşezat pe marginea scrânciobului, întrebându-mă dacă n-ar fi bine s-o iau la sănătoasa. Din colibă, auzeam cum Argos mormăie şi ea-i răspunde-n şoaptă. M-am gândit la Q. Probabil că era înnebunit, cred că lipseam de vreo oră.

Tocmai când mă pregăteam s-o rup la fugă, l-am auzit pe Argos ridicând iar vocea, iritat:

— Sigur că-i din Arakesh. Păi de unde să fie? Nici vorbă că-i nătâng.

Femeia a şoptit ceva, dar n-am reuşit să prind nimic.

— Tu trăieşti în lumea ta, Ronel. Da, e a patra trecere, dar ştii că abia când e lumina cât întunericul se deschide poarta, luna plină o să se mai arate de opt ori până atunci...

Am lăsat şalul să-mi alunece de pe umeri cu ochii pe uşa colibei. Poarta, adică uşa, nu? Şi despre ce poartă vorbea el? Poate era un fel de azil în Arakesh şi ea credea că de-acolo am scăpat. Am zâmbit satisfăcut. Se pare că-mi reuşise figura mai bine decât speram!

Dar stătusem destul pe-aici. Aş fi vrut să-i mulţumesc lui Ronel, dar m-aş fi dat de gol. Cât despre bătrânul Argos, el oricum nu le-avea cu politeţea, pe câte-mi dădeam seama.

M-am furişat din scrânciob până la colţul casei şi dus am fost! Căscasem bine ochii şi urechile la venire. Pârâiaşul se-auzise numai din dreapta, iar din pădure venisem la vale până-n poieniţă. Aşa c-am luat-o la fugă pe colină, atent să am mereu pârâul în stânga, ferindu-mă de copaci şi uitându-mă să nu mă zgârii de ceva. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul, şi nu doar de la goana prin pădure; mă simţeam în sfârşit uşurat că văzusem cum copacii se răresc şi printre ei se zăreşte piscul.

Şi-am ieşit din pădure aproape exact prin locul pe unde intrasem. Soarele era sus pe cer şi, cu hainele mele aspre cu tot, căldura lui mă făcea să mă simt bine. Dar nu era vreme de stat la soare.

Având în minte ce mă învăţase Q, am scos mini-computerul din rucsac şi m-am aşezat pe piatra acoperită de licheni. Abia mai respiram după atâta alergat. Îmi auzeam bătăile inimii şi mâinile îmi tremurau când l-am deschis.

„Asta e", mi-am zis. *„Alt Control Q"*.

M-a luat pe nepregătite. Mă aşteptam să trec dincolo fără niciun efort, ca la început. Dar n-a fost aşa. Parcă mă tot rostogoleam într-un caleidoscop uriaş; iar mozaicul care se înşuruba în jurul meu amesteca frânturi din peisajul Karazanului şi din camera cu calculatoare de la Quested Court. Într-un vârtej ameţitor,

în minte îmi apăreau şi dispăreau imagini ca nişte cioburi, iar când am închis ochii a fost şi mai rău: un tremur tot mai tare şi vibraţiile puternice mă ameţesc, mă pierd în vertij, imponderabil în rotirea nesfârşită, iar gândurile mi se prăbuşesc în neant.

Probabil că a durat doar câteva secunde... dar mie mi s-a părut o infinitate.

Într-un târziu, trăgând aer în piept ca după o scufundare în adâncuri, am deschis cu greu ochii. Eram iar la calculatoare. Ţineam strâns minicomputerul în mâna transpirată. Lumina soarelui inunda toată încăperea.

Q venea spre mine, îngrijorat, dar şi uşurat în acelaşi timp, cu un zâmbet larg.

— Dacă stai să te gândeşti, nu e de mirare că era altă oră acolo faţă de aici, zise Q în timp ce veneam de la masă. E de bun-simţ că timpul trece altfel în universuri diferite. Adică un sfert de oră aici ar putea să fie o oră în Karazan. Sau invers.

Mă liniştisem când am aflat că toată absenţa mea de la Quested Court a durat numai 20 de minute. Q n-a zis nimic de faptul că am vrut să fac un tur de recunoaştere prin pădure, numai că tot ce i-am povestit lui era bine periat. Din fericire, părea că nici nu i-ar fi trecut prin cap să se supere pe mine că nu m-am întors imediat; era prea fericit că am ajuns în Karazan şi, mai ales, că m-am întors şi teafăr.

Dar ceilalţi copii voiau să ştie toate amănuntele. Fără să le torn gogoşi, am avut grijă să mă concentrez asupra lucrurilor bune... până-ntr-acolo cât să nu zic nimic de cele mai cutremurătoare. La urma urmelor, ei ştiau bine jocurile lui Q şi, jucându-se de atâta vreme, n-ar fi făcut gafele mele. Aşa că le-am zis eu ceva despre Argos şi Ronel, dar, la cum ne-am întâlnit şi chestii de-astea, am dat-o învârtită. Le-am zis că ea a fost tare amabilă; cât despre el, n-am insistat, că n-aveam de ce. N-am intrat în detalii nici despre întoarcerea acasă. Nu mă întrebaseră decât cum a fost *când am ajuns* în Karazan, crezând şi ei, ca şi mine, că întoarcerea n-a fost cu nimic mai grea.

Când ploaia de întrebări s-a mai domolit, toţi mi se păreau mulţumiţi cu ce-au aflat, iar când s-a sfârşit de tot, până şi Jamie ne-a făcut surpriza de a ne anunţa că vrea să vină cu noi, a doua zi.

Fiind deja seară, cât le făcea rost Bona de costume celorlalţi pentru călătorie, eu şi Q am mers s-o vedem pe Hannah. Întrebase de mine, din câte mi-a spus Q.

— Să fii pregătit s-o găseşti schimbată. Şi nu trebuie să stai prea mult. E mult mai obosită decât ar vrea ea să lase impresia, a adăugat el.

Hannah era în dormitorul ei, cocoţată în patul imens, cu baldachin, care-o făcea să pară şi mai mititică şi fragilă. De sub pijama îi ieşea un tub ca o râmă transparentă care urca până la o pungă cu lichid agăţată într-un suport, lângă pat. Era foarte palidă şi-i vedeam oasele feţei prin pielea transparentă. Aşa

cum o vedeam acum, nu mi se părea deloc imposibil că ar putea să se stingă.

Era cheală-cheluță. Q încercase să mă pregătească pentru momentul ăsta.

— Îi place, zise el, să se îmbrace ciudat şi se prefface că-i altcineva. Îşi imaginează că e o prinţesă, iar prinţesele nu chelesc, aşa că-şi pune perucă de obicei. Dar acum nu mai are energia să se prefacă. În seara asta ai s-o vezi pe Hannah aşa cum e ea de fapt.

Nu ne-a auzit când am intrat. Stătea între pernele umflate, întinsă pe spate şi cu ochii închişi. Chiar lângă ea era un ursuleţ de pluş cam jumulit şi rămas doar c-un ochi. De partea cealaltă, pe sub pătură se vedea cum Tiger Lily toarce încet şi doar boticul şi-l scosese afară, pe braţul lui Hannah.

Q a mângâiat-o uşor pe obraz, iar ea, fără să deschidă ochii, a întins mâna cealaltă după mâna lui, care i-a venit în întâmpinare.

— Ciripica, ai un musafir, zise el, încetişor.

Hannah a deschis ochii, clipind repede, repede. M-a văzut şi a zâmbit, dar surâsul ei era doar umbra zâmbetului ei şmecheresc.

— Bună, Adam, şopti ea.

Am văzut că era un scaun chiar lângă pat şi m-am aşezat uşor pe marginea lui.

— Bună, i-am răspuns.

— Q zice că ai fost în Karazan. E adevărat?

— Da, a fost grozav. O să-ţi placă. Totul este mult mai real, mai... strălucitor. E ca şi cum vezi lumea pentru prima oară. Şi mirosurile, şi sunetele sunt mai

clare. E aproape imposibil să-ţi închipui cum e până nu mergi.

Închise ochii şi oftă uşurel. O clipă m-am gândit că a adormit la loc, dar a deschis ochii şi mi-a zâmbit iar, numai că de data asta semăna mai mult cu zâmbetul pe care i-l ştiam.

— Ba nu, şopti ea, eu *chiar* mi-l imaginez cum spui tu!

— Şi tu... cum te mai simţi? am întrebat-o.

— Bine, îmi zise.

La vioiciunea din vocea ei am simţit că-mi dau lacrimile. Dar ea a dat ochii peste cap şi a făcut o mutriţă ca de obicei.

— Uită-te şi tu.

— Prinţesele adevărate rămân prinţese pe dinăuntru, i-am spus. Nu părul e important.

A stat puţin pe gânduri.

— Adam?

— Da.

— Când mai mergi în Karazan... să ai grijă. Să te întorci cu bine. Promiţi?

M-am întrebat cât ştia ea de fapt, despre motivul plecării noastre şi toate celelalte. Am vrut să-i promit că mă întorc. Că o să găsesc poţiunea tămăduitoare şi o s-o salvez.

Dar curajul din privirea ei m-a provocat să n-o mint. Hannah avea încredere în mine şi ştiam că nu trebuie să promiţi ceva decât dacă eşti absolut sigur că o să-ţi ţii promisiunea.

— O să fiu cât pot eu de atent, i-am răspuns. Îţi promit.

Aşa frânt de oboseală eram când m-am băgat în pat, că nici nu mă gândeam să nu adorm pe loc şi să dorm buştean, fără vise, până a doua zi.

Dar n-a fost aşa.

Am visat că dormeam, dar nu în patul meu de la Quested Court şi nici în patul de fier de la Highgate. Eram într-un pat ciudat, într-o cameră ciudată, un loc pe care nu-l recunoşteam şi, de fapt, unde nu mai fusesem niciodată. Deşi dormeam, mă vedeam ghemuit sub pături, stând nemişcat în întunericul nopţii.

Şi am văzut cum pluteşte pe lângă mine o umbră mai întunecată decât întunericul din jur. Pentru un moment care mi s-a părut o veşnicie, umbra a rămas nemişcată, fără contur, aproape invizibilă în întuneric.

Începusem să cred că dispăruse, pur şi simplu.

Dar ea s-a smuls din întuneric şi a venit spre mine, s-a aplecat deasupra mea şi m-a adulmecat — fără ochi, fără formă, fără suflet, ca o pată de întuneric în marea de întuneric, un gol nemărginit...

M-am trezit imediat cu un nod în gât, lac de transpiraţie rece; inima-mi bătea să-mi sară din piept şi nici nu îndrăzneam să respir.

Scotoceam cu privirea prin întunericul camerei, fără să văd mai nimic. În cameră era aşa de linişte, că nu-mi auzeam decât bătăile inimii.

N-a fost decât un vis, mi-am zis. Gata. Întoarce-te pe partea cealaltă. Culcă-te la loc. Dar simţeam cum visul pluteşte încă aproape de mine. Nu reuşeam să fac nici cea mai mică mişcare... fiindcă simţeam că nu sunt singur în cameră.

Fără să mă clintesc din pat, m-am uitat în toate părţile, îngrozit de ce-aş putea descoperi. M-am obişnuit treptat cu întunericul din încăpere şi am început să disting patul de alături, marginea noptierei şi dulapul. Dar atât.

În afară de bătăile inimii, mi s-a părut că aud un sunet, ca un hârşâit al lemnului pe lemn, chiar la capul meu. Am îngheţat. Apoi, făcându-mi curaj, atât cât puteam să am vreodată, am mormăit ceva, somnoros, am gemut, m-am întors şi... nimic.

N-am văzut nimic. Aprinde lumina, mi-am zis. Nu trebuie decât să întinzi mâna şi să apeşi pe buton. Hai, termină cu prostiile. Aprinde-o. Unu... doi... trei. Am întins mâna şi am pipăit după întrerupătorul veiozei de pe noptieră, l-am găsit şi am apăsat.

O lumină difuză s-a revărsat în toată camera. Nimic. Doar un zgomot slab: uşa care s-a închis cu un declic.

Sertarul meu de la noptieră era puţin deschis.

Am băgat mâna sub pernă după inel. Adormisem cu el în mână, ca să mă liniştească şi să mă ajute să prind curaj şi putere pentru a doua zi. L-am găsit tot acolo. Şalul era la locul lui, ascuns sub lenjeria de pat, unde stătea de obicei până dimineaţa.

Am deschis sertarul. Biblia era exact unde o lăsasem, lângă lanternă. Şi fluierul, cum îl pusesem, ascuns în spatele lor. Am răsuflat uşurat şi am închis sertarul. Dar l-am închis până la capăt, cum învăţasem la orfelinat. Şi cum făceam întotdeauna.

M-am întins iar în pat şi am tras cearşaful până sub bărbie. Am lăsat lumina aprinsă. Mai târziu, mult mai târziu, Richard s-a întors cu spatele şi a început să sforăie.

Şi mai târziu am adormit şi eu.

Sub cerul liber

Nu-mi trecuse prin minte nicio clipă că întoarcerea în Karazan ar putea pica la lăsarea întunericului.

Pentru mine, trecerea dintr-o lume în alta s-a făcut iarăşi pe nesimţite. Când am deschis ochii, era seară. Stăteam singur pe pajiştea de la poalele stâncii. N-am apucat să mă întreb unde erau ceilalţi, că s-au şi materializat, unul câte unul. Mai întâi Gen, care a făcut o tumbă pe iarbă, apoi Richard, apărut ca din senin, scuturând din cap de parcă voia să se dumirească de ceea ce se întâmplă. După el a răsărit Kenta, cu faţa schimonosită şi ţinându-se cu mâinile de cap. Jamie a ajuns ultimul, în patru labe, icnind.

M-a privit nemulţumit.

— Adam, parcă ziceai că e *uşor*, se tângui el. Mie-mi vine să vomit.

Se rostogoli pe iarbă şi rămase cu faţa în sus, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Am vrut să zic ceva, dar Kenta mi-a luat-o înainte:

— Ia uitaţi-vă, a venit şi motanul după noi, spuse ea arătând cu degetul.

— Aoleu! Cum o fi reuşit?

Nu era nicio îndoială, lângă pietroiul cel mare se vedea Tiger Lily, care se spăla pe faţă cu lăbuţa. Şi mi-am adus aminte că, atunci când Q ne dădea ultimele instrucţiuni, era şi ea în cameră cu noi. Mi se tot învârtea pe la picioare, cum fac pisicile. Probabil că m-a atins şi, în clipa în care am dat comanda de la tastatură, fusese atrasă aici odată cu mine, ca de un magnet imens.

Richard izbucni în râs.

— Nu văd ce-i aşa de haios, zise Gen. Bun, am ajuns în Karazan, dar, din planul nostru, cam ăsta-i singurul lucru care a ieşit cum trebuie. Curând o să se înnopteze şi eu nu prea mă văd petrecându-mi noaptea aici. Şi cu motanul ce ne facem? Nu putem să-l luăm cu noi.

— E o ea, e pisică, zic eu.

Dar nimeni nu mi-a dat atenţie.

— Trebuie să ne întoarcem imediat, spuse Jamie, cu buza de jos tremurând. Aşa o să ducem şi pisica înapoi, mâncăm şi noi de seară cum trebuie şi ne culcăm în siguranţă, în paturile noastre de la Quested Court. Iar dimineaţa, după ce mâncăm, ne întoarcem aici.

Se vede treaba că uitase că tocmai după micul dejun veniserăm şi că, în lumea noastră, acum era deja dimineaţă.

Dar grija mea era Tiger Lily. Dacă dispărea în pădure şi n-o mai vedeam niciodată? M-a trecut un fior la gândul că eu va trebui să-i dau vestea lui Hannah la întoarcere. M-am lăsat pe vine şi am întins mâna spre ea:

— Pis-pis-pis, încercam eu s-o ademenesc. Tiger Lily! Hai, vino-aici!

Dar, de fiecare dată când ajungeam la câţiva paşi de ea, se ferea şi fugea, de parcă ne jucam de-a prinselea.

Nici când mi-au sărit şi ceilalţi în ajutor n-am reuşit. După un fel de rugbi incredibil de nereuşit, Richard a zis că se dă bătut.

— Şi eu. În orice caz, zise Kenta mai înţepată, nu cred că trebuie să ne întoarcem. Nu mi se pare normal să ne gândim la călătoria între două lumi ca la o navetă cu autobuzul, gata să te ducă acasă când vrei tu, la cea mai mică problemă. Aţi uitat ce ne-a spus Q? Karazan s-ar putea să păstreze câteva dintre elementele unui joc pe calculator, unde totul trebuie analizat şi măsurat. Multe lucruri pot apărea cu un scop care să nu fie clar, dar care va ieşi la iveală mai târziu. Poate şi pisica are rostul ei aici.

— *Fii serioasă*, pufni Jamie cu dispreţ. Se gudura aiurea pe lângă Adam şi a ajuns aici din greşeală. Normal că trebuie să-l ducem înapoi. Richard, tu ziceai că eu nu m-aş oferi niciodată să fac ceva

periculos. E, uite că *mă* ofer să duc motanul înapoi. Asta dacă-l prindem.

Dar Gen a fost cea care a pus punctul pe i, apropo de generoasa lui ofertă:

— Asta nu se poate. Nu avem decât un minicomputer şi trebuie să ne ţinem de mâini toţi când ne întoarcem. Sau ai uitat?

— Aşa e, i se alătură Kenta. Dacă vei duce motanul înapoi şi..., ezită un pic din delicateţe, şi ceva te va împiedica să te mai întorci?

S-a lăsat o linişte cam apăsătoare când fiecare ne-am gândit ce ar fi însemnat asta.

— Hai să votăm dacă mergem mai departe sau ne întoarcem, sugeră Kenta.

— Super! Eu zic să mergem mai departe, făcu Richard.

— Şi eu. Dacă tot suntem aici, ar trebui să ne zbatem niţel ca să facem faţă situaţiei.

N-am mai spus-o, dar ideea de a petrece noaptea în Karazan, sub cerul liber, era grozavă, înspăimântătoare şi irezistibilă în acelaşi timp.

— Şi avem şi sacii de dormit la noi, am mai zis.

— Şi eu sunt pentru continuarea călătoriei, dar nu ştiu ce să facem cu motanul. Ne complică mult socotelile.

— Cu Tiger Lily, vrei să zici. E pisică şi o cheamă Tiger Lily, i-am atras eu atenţia şi Kentei.

— Asta-nseamnă că trei din cinci vor să mergem mai departe, zise Richard încântat. Deci s-a hotărât.

Mie mi-ar fi plăcut să ne întindem corturile chiar acolo, sub cerul liber. Dar toţi ceilalţi au zis că s-ar

simţi mai liniştiţi sub copaci, mai ales dacă ar putea începe vreo ploaie. Jamie, care altminteri tăcuse ţâfnos mai tot timpul, a deschis gura cât să ne sugereze să mergem la Ronel şi Argos şi să le cerem adăpost pentru noapte. Din fericire, nimeni nu l-a luat în serios.

Ne-am afundat în pădure conduşi de susurul apei, am trecut de locul unde găsisem eu buruiana focului, am trecut şi de locul pe unde bănuiam că ar fi cocioaba, în poieniţa înconjurată de copaci. Cu cât ajungeam mai departe de punctul de intrare înainte să se întunece, cu atât mai bine. Aşa păreau să gândească toţi ceilalţi, dat fiind că, cel puţin în jocul pe calculator, te pândeau mai puţine pericole la margine decât în inima pădurii, iar în apropiere de cetatea Arakesh erai relativ în siguranţă.

Mergeam încet la vale şi se făcea din ce în ce mai întuneric. Tocmai când voiam să le sugerez să ne oprim, să punem corturile, Richard se repezi înainte, pe un mal mai abrupt, şi strigă triumfător:

— Ăsta e! Cel mai frumos loc pentru tabăra noastră!

Ne-am strecurat şi noi după el, pe mal, iar apa ne uruia în urechi din ce în ce mai tare. E drept, acolo se răreau copacii şi era un loc mai întins acoperit cu iarbă, iar într-o parte se vedeau o cascadă şi un lac mic.

— Eu îmi aduc aminte de locul ăsta din *Expediţie prin Karazan*, zise Gen încântată. În lăcuşor erau peşti buni de mâncat şi apa era bună, mai jos de cascadă.

Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că avem şi apă bună de băut, şi un loc unde să ne putem spăla dimineaţa, toate la adăpostul pădurii.

Rich avea dreptate: era perfect.

Faptul că găsiserăm un loc aşa frumos de înnoptat ne înviora pe toţi, chiar şi pe Jamie. Fără să ne îndepărtăm unii de alţii, am căutat lemne pentru foc. Şi, cu ajutorul chibriturilor pe care ni le dăduse Q, în scurt timp ne-am şi adunat în jurul flăcărilor jucăuşe. Jamie a venit cu ideea să gătim ceva la focul de tabără şi apoi să ne culcăm.

— Aşa se face ca să te acomodezi la diferenţa de fus orar, ne-a spus dându-şi importanţă. Trebuie să te adaptezi cât poţi de repede la ora locală a destinaţiei.

Când Gen a găsit prin geantă o pungă cu bezele gumate, toţi am căzut de acord că-s numai bune. Le-am înfipt în nişte beţişoare şi le-am caramelizat puţin, şi atunci a fost prima oară când am stat şi noi de vorbă cu adevărat.

Am discutat despre călătoria noastră în căutarea poţiunii şi, dacă această poţiune o fi existând cu adevărat, de unde ar trebui să începem s-o căutăm. Am vorbit şi despre concursul organizat de Q, despre cum ne-am simţit când am aflat că am fost selectaţi în finală şi despre cât de diferit se prezenta realitatea de aici faţă de ceea ce ne-am fi aşteptat. Am spus şi poveşti cu stafii, până când pe Gen a luat-o tremuratul şi ne-a rugat să schimbăm subiectul.

Cum fantasticul devenise palpabil şi aveam senzaţia că nimic nu mai e imposibil, am început să discutăm şi despre ce şi-ar alege fiecare, dacă i s-ar putea îndeplini o dorinţă, orice dorinţă.

— Mi-aş dori să-mi pot pune încă un milion de dorinţe, sări Jamie.

Dar l-au făcut să tacă. Era o treabă serioasă, după cum i-a atras atenţia Kenta.

— Eu aş vrea să fiu cel mai bun jucător de rugbi din lume, zise Richard.

— Eu aş vrea să pot merge la facultate, zise Kenta. Poate că vouă vi se pare că-mi risipesc şansa pe o dorinţă oarecare, dar pentru mine ăsta e ca un vis de neatins.

— Dar tu, Gen? am întrebat-o eu, curios. Tu ce ţi-ai dori?

Gen a mai aţâţat focul cu o creangă şi se uita cum vâlvătăile lui se încolăceau ridicându-se în aer. Pe chipul ei dansau nişte umbre stranii.

— Dar n-o să râdeţi, da? spuse ea timid. Mi-aş dori... mi-aş dori să fiu frumoasă. Ştiţi că-mi plac mult poveştile. Ei bine, şi mamei mele îi plac. Şi mi-a povestit cum, atunci când m-am născut eu, s-a gândit ce dar să îi ceară ursitoarei mele la botez. „Genevieve, mi-e ruşine să recunosc, dar imediat m-am gândit la frumuseţe. Pentru o fată, frumuseţea e importantă în viaţă", aşa mi-a zis, oftă Gen. Nu mai e nevoie să vă spun că ursitoarea mea n-a apărut atunci, iar eu m-am întrebat mereu cum ar fi fost dacă venea.

— Părerea mea e că nu contează deloc înfăţişarea exterioară, îi zise Kenta cu convingere.

— Da, ştiu, oftă Gen. Numai că...

— Bine, se auzi pe neaşteptate glasul lui Jamie. Gen, văd că tu eşti sinceră şi atunci o să fiu şi eu.

Ne-am uitat la el aşteptând urmarea.

— Mi-aş dori...

Puteam să jur că se înroşise la faţă, dar poate că era doar o impresie, din cauza luminilor de la foc.

— Mi-aş dori să am şi eu prieteni. Adică... la şcoală toţi mă necăjesc. Că... sunt gras şi nu mă descurc la sport. Dar toţi ceilalţi par să aibă măcar un prieten foarte bun. Eu, nu. Şi dacă mi s-ar împlini o dorinţă, asta aş vrea eu.

Cât merseserăm prin pădure, am mai văzut-o din când în când pe Tiger Lily cu coada ochiului, ca o umbră palidă strecurându-se printre copaci. Acum noi stăteam adunaţi în jurul focului, iar ea venise pe mal, se ghemuise pe o piatră şi se uita fix în apă. Iar în tăcerea care se lăsase după ce ne spusese Jamie dorinţa lui s-a auzit brusc un zgomot, înfiorător, ca un soi de trosnet. M-am dus să văd ce e. Prinsese ceva, ca pentru cină, şi se delecta cu prada cu aceeaşi poftă ca a noastră când mâncaserăm bezelele gumate. Dar recunosc că nu mi-ar fi plăcut să facem schimb.

N-a trecut mult şi ideea lui Jamie cu fusul orar a început să dea roade: căscam pe întrecute şi conversaţia s-a stins, pe măsură ce ne moleşea somnul.

— Cred că Jamie are dreptate, zise Gen în cele din urmă. Ar trebui să ne odihnim puţin. În felul ăsta şi dimineaţa o să vină mai repede.

Q ne dăduse nişte saci de dormit, toţi la fel: verde-închis, ca muşchiul de pământ, şi care, strânşi, ocupau extrem de puţin loc. Erau din puf de gâscă şi uşori de tot. Q ne zisese că o să ne ţină cald, oricât de frig ar fi

afară. Toţi am fost de acord că trebuie să stăm de veghe cu rândul, să avem grijă să nu se stingă focul. Jamie s-a oferit să stea prima tură şi s-a uitat lung la Richard, apoi s-a aşezat stoic cu spatele rezemat de un copac.

Noi ceilalţi ne-am culcuşit la o oarecare distanţă de foc, cât să nu fie periculos. Încet-încet, s-a lăsat liniştea şi am început să aud pădurea: şoaptele vântului care trecea prin vârfurile copacilor, câte o adiere uşoară, câte un ciripit de alarmă. Am auzit şi un strigăt lung, un ţipăt, dar foarte departe. O dată am văzut — sau mi s-a părut că văd — şi doi ochi fosforescenţi care mă priveau fix dintr-o tufă, dar cum m-am uitat mai atent, au clipit şi-au dispărut.

Somnul nu voia să vină.

După multă vreme, am auzit un soi de scâncet dinspre sacul lui Gen. Am rămas nemişcat, voiam s-o ajut dar nu ştiam cum şi nu mă hotăram dacă o fi bine sau nu să încerc să-i spun o vorbă bună. Dar oare *ce* poţi să-i spui unei fete care plânge? Şi-am văzut cum o umbră mititică se strecoară ca o stafie în sacul ei de dormit. Au urmat vreo două şoapte de mirare, apoi puţină foială şi inconfundabilul zgomot al pisicii care toarce.

Am zâmbit şi m-am vârât mai adânc în sacul meu, uitându-mă în sus, la stelele necunoscute care treceau pe bolta mătăsoasă de deasupra mea.

Orice pericol ne-ar fi pândit dincolo de tabăra noastră luminată de foc, eu mă simţeam mai fericit ca oricând.

Ofensiva

— E imensă!

— Grozav! O cetate adevărată, cu ziduri, şi porţi, şi toate celelalte.

— De ce-or fi purtând toţi haine aşa anoste? Şi măgăruşii ăia, cu urechile pleoştite şi cu ciuful ăla... Arată ca nişte iepuri cu urechile blegite!

— Parcă-s dintr-o poveste! Clădirea aia mare din mijloc o fi un castel?

Stăteam la marginea pădurii, unde umbrele copacilor se răriseră. Nu ne mai despărţea de cetatea întinsă a Arakeshului decât o pajişte cu vreo câţiva copaci, tăiată de un drum larg care ducea la porţile principale.

De pe stâncile de dincolo de pădure, Arakesh ni se păruse o cetate de jucărie, depărtată şi ireală. Acum

pulsa, plină de viaţă. Pe drum, spre şi dinspre cetate, treceau întruna oameni — cei mai mulţi mergeau pe jos, dar unii trăgeau după ei nişte cărucioare, iar vreo doi-trei aveau căruţe cu coviltir, la care erau înhămaţi măgari ciudaţi sau nişte lame murdare şi la fel de ciudate. Erau probabil negustorii sau fermierii care-şi aduceau mărfurile la piaţă.

Porţile stăteau deschise acum, dar de o parte şi de alta se găseau gheretele străjerilor, care se aflau la post. Coifurile lor străluceau în lumina soarelui. Erau doi bărbaţi înalţi şi solizi. Rezemată de gheretă, aveau un fel de lance, din câte puteam să-mi dau seama. Deşi străjerii se uitau foarte atent la toţi cei care intrau, păreau preocupaţi în primul rând de căruţe şi cărucioare. Când se apropia câte unul, îl trăgeau deoparte, îl luau la întrebări pe proprietar, scotoceau prin marfă şi-şi notau ceva pe nişte tăbliţe. Ambele părţi se arătau nemulţumite în situaţiile astea şi-i vedeam dând din mâini furioşi.

Jos, adunaţi în jurul gheretelor, mai mulţi cerşetori stăteau grămadă la umbra zidurilor cetăţii. Purtau nişte pelerine cenuşii, cu glugă, şi şedeau ghemuiţi, cu capul în piept, ca nişte vulturi odihnindu-se. Din când în când, nu-mi dădeam seama de ce, unul dintre străjeri le arunca un ban; atunci se isca un scurt freamăt, după care unul o lua la goană pe porţi în cetate, probabil să-şi cheltuiască bănuţul.

Din spatele porţilor se înălţau fuioare de fum — de la case, m-am gândit eu. Prin văzduhul neclintit al dimineţii se auzea clar zgomotul ritmic de metal

lovit, şi în minte mi-a răsărit imaginea unui potcovar în fierăria sa.

Era o cetate adevărată, unde forfoteau oameni adevăraţi, care se pregăteau pentru o nouă zi. De undeva s-a auzit cântatul unui cocoş. Un sunet simplu, dar care îmi amintea de o lume ce mi se părea deodată foarte îndepărtată.

— Adam? Eşti bine?

M-am întors ca să nu-mi vadă Kenta lacrimile. Cine-ar fi crezut că un cocoş prost te poate face să plângi?

— Sigur, am mormăit eu. De ce nu? Hai să mergem.

În noaptea dinainte, discutaserăm că era logic ca Arakesh să fie primul loc în care să căutăm poţiunea. După aprecierile noastre, cetatea era la răsărit de locul unde înnoptaserăm. Jamie se autodeclarase căpitanul nostru, fiindcă zicea că învăţase de la cercetaşi cum să folosească o busolă.

Până acum se dovedise că, de acasă, Q se gândise la tot ce am fi putut avea nevoie: saci de dormit, mâncare, chibrituri şi busole. Şi bricegele ne fuseseră de folos când pregătiserăm crenguţele în care am topit bezelele. Aveam şi lanterne, şi un colac de frânghie uşoară, din nailon. „Habar n-am la ce v-ar putea folosi", ne spusese Q, „dar nu strică s-o aveţi la voi." Într-unul dintre compartimentele rucsacului, eu îmi pusesem cu grijă Biblia, fluierul şi inelul. Oricât părea de nebunească ideea acum, la lumina zilei, eu aveam sentimentul că fusese cineva — chiar nevăzut — în camera mea şi a lui Richard, în noaptea aceea. Aşa că

nici nu-mi trecuse prin minte să-mi las lucrurile mele cele mai de preţ la Quested Court. Ceva mai devreme scosesem una, alta, şi le pusesem în rucsac la Richard, ca să-i fac loc lui Tiger Lily, dar lăsasem şalul pe fundul rucsacului, şi ea s-a bucurat când l-a găsit acolo, aşa moale, şi s-a ghemuit imediat în mijlocul lui.

Cu capetele lăsate, tăcuţi, înaintam şi noi, abia târându-ne picioarele, pe drumul bolovănos care ducea spre poarta cetăţii. Printre altele, stabiliserăm să vorbim cât mai puţin. Eram conştienţi că un singur cuvânt scăpat anapoda ar fi putut strica totul.

M-a trecut un fior când ne-am apropiat de străjeri. Eram sigur că o să simtă că nu suntem de-ai locului.

Dar le-am potrivit perfect. Chiar în faţa noastră era o căruţă mare, plină cu grâne. Cu o voce aspră şi repezită, unul dintre străjeri i-a ordonat căruţaşului să treacă pe marginea drumului şi apoi amândoi s-au dus să verifice încărcătura.

Cu privirile-n pământ şi respiraţia tăiată, ne-am strecurat încet prin spatele lor, rugându-ne să nu ne vadă. Dar, ocolindu-i pe străjeri, am ajuns mai aproape de cerşetori, prea aproape să nu ni se facă rău. Chipurile nu li se vedeau de sub glugile trase, iar în jurul lor plutea un miros greu, de putrefacţie. Deşi nu au întors capul după noi, îi simţeam cum ne urmăresc înfometaţi, aşteptând...

Străjerii nici nu s-au uitat spre noi. Din clipa în care am trecut de poartă, am zbughit-o spre umbra celei mai apropiate case. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul şi-mi simţeam gura uscată. În urma noastră,

am auzit ca prin vis clinchetul bănuţului căzând pe pietre, urmat de forfota cerşetorilor care se repeziseră la el ca nişte corbi după un coltuc de pâine.

— Bun. Am trecut şi de asta, şopti Richard, gâtuit.

Cu toată răcoarea dimineţii, sudoarea îi săpase făgaşe pe faţa plină de praf. Cu dosul palmei, îşi dădu pe spate ciuful năclăit de pe frunte, cu o expresie jalnică.

— Să găsim poţiunea aia şi s-o ştergem de-aici cât mai repede. Încotro s-o luăm?

Drumul se ramifica în trei străduţe ca un trident. Cea mai bătută era, fără doar şi poate, cea din mijloc: mai largă, cu pietrele netezite de atâta umblet, urca spre centrul cetăţii. Majoritatea carelor într-acolo mergeau.

Celelalte două străduţe şerpuiau de o parte şi de alta. Ulicioare mai mici se desprindeau din ele printre casele de pe margine, colorate în ocru, maro, gălbui şi gri, cu pereţii chiar pe marginea drumului. Alei înguste, întortocheate şi sucite, se întretăiau la tot pasul, de mă întrebam cum o să ne descurcăm la întoarcere.

Deşi mergeam pe la umbra caselor, vorbind numai în şoaptă şi cu ochii în pământ, trecătorii tot ne priveau curioşi. Nici nu era greu să-ţi dai seama de ce: ca şi Argos şi Ronel, aveau toţi pielea măslinie, aşa încât chipurile palide ale celorlalţi patru din grupul nostru le săreau în ochi ca nişte semnale luminoase.

— Mă enervează că se uită toţi la noi, bombăni Gen, întorcându-se cu spatele la drum, spre ziduri.

Dacă o ţinem aşa, curând o să ne întrebe vreunul cum ne cheamă, ai cui suntem şi ce căutăm pe-aici. Şi ce ne facem?

— Aşa e. Adam, mai bine ai vorbi tu în numele nostru, dacă ne întreabă careva ceva, îmi zise Richard zâmbind.

Mi-a făcut şi cu ochiul. Era prima oară când mă bucuram că sunt oacheş, fiindcă la şcoală mai tot timpul mă tachinau pe chestia asta.

— Hei, vedeţi că vine un cerşetor dintr-ăia, şuieră Gen. Mă bagă-n sperieţi.

— În orice civilizaţie există oameni oprimaţi şi nenorociţi, zise Kenta foarte serioasă. Poate sunt leproşi sau ceva de genul ăsta. Oricine-ar fi, dac-ar putea, sigur n-ar alege să trăiască din cerşit.

— Lasă, Kenta, că faci tu o campanie de întrajutorare, dar altădată, zise Rich. Acum avem treburi mai importante.

Am luat-o pe străduţa din stânga şi am mers spre inima cetăţii, uitându-ne curioşi în jurul nostru. În general, erau case şi de-o parte, şi de cealaltă a drumului; din când în când mai vedeam câte un han sau ceva asemănător. O dată, printr-o portiţă pe jumătate deschisă, am zărit şi o frântură dintr-o curte cu iarbă şi flori strălucitoare. Nişte păsări rotunjoare şi pestriţe, ca nişte găini, ciuguleau printre pietre, ferindu-se de noi şi cotcodăcind ciudat când ne apropiam mai mult.

Am trecut şi de două femei cu şorţul la brâu, care stăteau în poartă şi cleveteau. S-au oprit din vorbă şi ne-au petrecut cu priviri neîncrezătoare şi cu buzele

subţiate. Din când în când, mai vedeam cu coada ochiului un cerşetor care, în loc să se oprească pe la cotituri să aştepte vreun bănuţ, se ascundea după colţul casei, se ghemuia în şanţ sau încremenea brusc la umbră, de abia-l mai distingeam.

Parcă trecuse o veşnicie de la micul dejun. Când, după o cotitură, ne-a ieşit în cale o pajişte şi un copac mare, mai spre marginea ei, ne-am dus aţă la umbra lui şi ne-am trântit în iarbă fericiţi. Spre uşurarea mea, Tiger Lily nu dădea semne c-ar vrea să iasă din culcuşul straşnic pe care-l găsise în rucsacul meu. A întredeschis un ochi, a tors puţin şi s-a ghemuit la loc.

— Probabil că aici e pajiştea satului, zise Jamie molfăind un măr. Ia uitaţi-vă câte prăvălii! Fac pariu că au şi o piaţă acolo.

Gen nu-l asculta.

— Hei! exclamă ea. Uite un măgăruş simpatic şi are şi un pui lângă el! Pot să mă duc să-l mângâi? Promit că nu scot nicio vorbă dacă apare careva.

I-am văzut şi noi, la marginea pajiştii, legaţi de un stâlp. Mama, de un cafeniu-închis, cu un smoc negru în frunte ca un pămătuf de şters praful. Puiul, alburiu, cu o coamă brună şi cu două picioruşe lungi ca nişte beţe noduroase, simpatic foc. Urechile pleoştite le dădeau un aer abătut, mâhnit.

Până la urmă, eu, Gen şi Kenta ne-am dus la ei. Păreau destul de prietenoşi şi le plăcea grozav să-i scarpini în creştet. Am descoperit mirat că măgăriţa avea un fel de muguri de corniţe, ca la viţel, sub smocul de păr ciufulit.

Fetele tot făceau „ihaa" pe lângă pui, când, deodată, mama lui a întins grumazul în sus şi, cu buzele ţuguiate şi cu ochii bulbucaţi, a slobozit cel mai asurzitor răget pe care l-am auzit vreodată. Am făcut un salt înapoi, fetele au ţipat şi apoi au izbucnit în râs.

Din spate am auzit o voce plină de voie bună:

— Poftim, gâdilaţi dobitoacele... Zău, ar trebui s-aveţi mai multă minte. Noroc că nu v-aţi luat şi-o copită din dos!

Mi-a stat inima-n loc. M-am întors. Era un puşti cam de-o seamă cu noi şi aşa de diferit de cei din cetate, tăcuţi şi ostili, de-ai fi zis că-i de pe altă planetă.

— Cum adică o copită din dos? întrebă Gen, nereuşind să se abţină.

Băiatul a zâmbit şi am văzut că făcea şi gropiţe în obraji. Era înalt cam cât Jamie şi se vedea după faţa lui că-i pus pe şotii. Avea părul şaten, tuns scurt, cu un breton ridicat drept în sus, ca lins într-o doară de o vacă. Bretonul ăla îl făcea haios, de parcă tot timpul era uluit de ceva.

— Din partea unei doamne, mă surprinde întrebarea! zise el, pufnind în râs. Dar dacă n-ai aflat până acum, *eu* n-am cum să-ţi arăt!

Şi-n clipa aia măgăruşul ridică puţin pământuful lui de codiţă şi pârţâi asurzitor. Nici vorbă că fetele iar au început să chiţăie de râs, iar eu şi puştiul am rânjit unul la altul.

— Pe mine mă cheamă Kai. Pe tine?

— Eu sunt... ă... Adam, am mormăit.

Nu ştiam dacă să mă bucur sau să-mi pară rău, când m-a salvat Richard strigând, aşa cum stabiliserăm noi să facem:

— Hei, Adam, ia vino puţin!

I-am zâmbit băiatului în chip de scuză şi-am îngăimat:

— Iartă-mă, trebuie să plec.

Şi aşa am scăpat.

Dar Kai n-a rămas singur prea mult. Pajiştea satului era ca butucul unei roţi, către care drumurile se adunau ca spiţele, din toate părţile. În scurtă vreme, au început să răsară băieţi de peste tot, venind în fugă, de parcă era recreaţie la şcoală. Unul dintre ei avea şi un fel de minge de fotbal. După ce şi-au dat ghionturi şi au discutat aprins, s-au împărţit grăbiţi în două grupuri.

Îi urmăream curioşi cum se aşază în două rânduri neregulate, la un capăt şi la celălalt al pajiştii. Nu ştiam ce joc o fi, dar era clar că se pornea greu.

Kai ieşi în faţa echipei lui şi strigă:

— Aveţi cu unul mai mult! Alegeţi cine să iasă.

— Nu iese nimeni, *aşa că* vezi-ţi de treabă! răspunse căpitanul celeilalte echipe, un puşti cu părul negru şi cu un aer bătăios.

— Daca n-ar fi finala, nici nu mi-ar păsa, să ştii, zise Kai. Ne lipseşte un om şi *noi* n-avem cum să schimbăm asta. Dar voi aveţi unul în plus. Puneţi-l pe jucătorul cel mai slab să fie arbitru, că nu-i drept să jucaţi c-un om în plus!

— Nu-i vina noastră că unul dintre ai voştri n-a venit. Aşa a fost să fie, bafta voastră!

— Hob n-avea cum să vină. Tatăl lui e bolnav, iar el trebuie să aibă grijă de prăvălie!

— Ce să-ţi spun, ia nu vă mai plângeţi atâta! Jucaţi sau nu jucaţi? Că dacă nu începem mai repede, trece vremea şi va trebui să ne întoarcem fiecare pe la meşterii noştri, şi-atuncea câştigăm noi, fiindcă voi se cheamă c-aţi abandonat!

Cei doi stăteau faţă în faţă, mâncându-se din priviri.

Şi deodată, spre stupoarea tuturor, Kai făcu stânga împrejur şi veni la noi.

— Ştiţi să jucaţi ofensiva? ne întrebă repede.

— Ofensiva? am repetat noi nedumeriţi.

Şi-a ridicat nerăbdător ochii spre cer, după soare. Pesemne că aşa se uitau ei cât e ceasul, mi-am zis eu.

— Da. N-aveţi cum să nu ştiţi. Se fac două rânduri, loviţi mingea, încercaţi s-o prindeţi şi să-i *împingeţi* pe ceilalţi cât mai *înapoi*. *Ofensivă*, ce să mai...

Şi-atunci mi-au răsărit în minte vorbele lui Q, ca şi cum ar fi fost chiar lângă mine: *„Ca-ntr-un joc pe calculator, totul este să fiţi atenţi la tot ce e în jur, să acţionaţi şi să reacţionaţi. Uneori va trebui pur şi simplu să ascultaţi ce vă spune instinctul"*.

— Hai, Rich, am zis împingându-l uşor de la spate. Sunt sigur că te descurci tu fără probleme la un joc simplu, cum e ofensiva!

Richard s-a luminat la faţă, Kai încă şi mai şi. Kai i-a întins mâna să se ridice. În timp ce-i povestea

aprins cum se face şi care-s regulile, Kai l-a condus pe Richard la locul lui, în rând cu ceilalţi, şi jocul a început.

După o jumătate de oră, au izbucnit urale dinspre echipa lui Kai, iar Richard a fost purtat pe umeri de jur împrejurul pajiştii. Zâmbeam, n-aveam cum să nu zâmbesc, dar în sufletul meu eram cam neliniştit: nu aşa ne propuseserăm să trecem neobservaţi. Totuşi, bucuria lor era firească: Rich fusese sufletul spectacolului, cu loviturile lui puternice şi drept la ţintă, date cu o forţă şi o înverşunare de rinocer. Echipa lui Kai repurtase o victorie zdrobitoare şi aproape numai datorită lui Richard.

Când ceilalţi băieţi au început să se împrăştie care încotro, Kai şi Rich au venit lângă noi, la umbră şi, cu faţa numai zâmbet, s-au trântit pe iarbă, leoarcă de transpiraţie.

— Rich, ţi-ai asigurat un loc permanent în echipa mea, dacă vrei, zise Kai, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Eşti un adversar de temut. Cum zici tu că n-ai mai jucat ofensiva niciodată? se miră el, clătinând din cap.

Richard s-a întins după rucsacul lui şi, înainte să-l pot opri, şi-a scos bidonul de apă şi a început să bea cu lăcomie.

— *Rich...*, am şoptit eu, dar prea târziu.

Q ne dăduse cele mai simple bidoane pe care le găsise prin magazinele din Winterton, genul de gamele pe care le vezi pe la soldaţi, cu o curea de pus pe umăr şi o plasă de camuflaj. Arătau bine, nimic de zis, dar după expresia de pe chipul lui Kai era clar că şi el credea la fel.

— Zefirule mare, exclamă el şi întinse mâna spre bidon. Niciodată n-am mai văzut *aşa ceva*. De unde l-ai luat?

Fără tragere de inimă şi aruncându-ne o privire vinovată, Richard îi dădu bidonul.

Dar Kai aştepta un răspuns, înşurubând şi deşurubând dopul, studiindu-l şi ciocănindu-l pe toate feţele.

— De la un negustor din oraşul nostru, am mormăit eu.

Kai se aşeză mai bine. Nici gând să plece la şcoală sau la meşter sau unde s-or mai fi dus tovarăşii lui de joacă. Ne privea senin şi curios.

— Dar de unde sunteţi voi?

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Deodată, mi-a venit o idee salvatoare:

— La noi nu se obişnuieşte să le pui întrebări străinilor.

Dar Kai nu se descurajă. Se strâmbă şi-mi dădu un ghiont, prieteneşte:

— Hai, Adam, nu mă aiuri cu de-astea, zise el râzând. Serios, de unde sunteţi? Şi părinţii voştri unde-s? Ce vă aduce în Arakesh?

Se lăsă pe spate, rezemat într-un cot, cu un zâmbet larg, aşteptând răspunsul nostru.

Cată bine

Gen a mai făcut o ultimă încercare de-a abate discuţia.

— Tu nu cumva ar trebui să fii la şcoală acum? îl întrebă pe un ton trufaş. Adică... n-am vrea să ai necazuri din cauza noastră.

— Femeile-s femei. Din leagăn până-n mormânt ne cicălesc pe noi, bărbaţii, să ne vedem de treabă, comentă Kai vesel. Ca să vă răspund, doamna mea: dacă ar trebui să fiu altundeva acum, ar fi acolo unde-mi fac ucenicia, nu la *şcoală*, ce-o mai fi însemnând şi asta. Numai că săptămâna asta fac ucenicie chiar la han la tata, unde ştiu deja ce şi cum, de la petele de pe covor până la pânzele de păianjen din tavan.

— Tatăl tău are un han? întrebă Jamie.

Îl şi vedeam imaginându-şi o masă bună şi un pat moale.

— Are, are. Drojdia Berarului, pe Uliţa de Ocol.

— Chiar aşa se cheamă hanul, Drojdia Berarului? întrebă Jamie, zâmbind pe sub mustăţi.

— Da, aşa — drojdie, de la drojdia din care se face berea, şi berar, de la ăla care face berea, veni prompt răspunsul lui Kai.

Dar în ochi avea o strălucire jucăuşă şi m-am întrebat dacă şi în lumea lor, ca şi-ntr-a noastră, denumirea aia nu mai însemna şi altceva.

— Acum e rândul vostru. De unde veniţi?

Datorită lui Gen, avusesem răgazul să-mi adun gândurile. Am vorbit rar, alegându-mi cu grijă cuvintele şi nădăjduind că fac bine ce fac.

— Noi venim dintr-un oraş de departe, dintr-un ţinut foarte îndepărtat.

Kai a dat din cap că a înţeles. Toate bune, până aici, dar mă privea în continuare aşteptând detalii şi era clar că-i isteţ. În parte de aceea m-am hotărât ca povestea pe care i-o spun să fie cât mai aproape de adevăr. Mai aveam şi alt motiv: mi-era simpatic — de fapt, şi mie, şi celorlalţi, din câte-mi dădeam seama.

— Aha. Şi cum se cheamă oraşul ăsta?

— Se cheamă... *Winterton**.

Kai a dat iarăşi din cap.

---

* Se traduce prin „Oraşul iernii".

— Cred şi eu. Aşa se explică şi feţele voastre, palide ca melcii de pământ pe care niciodată nu-i vede soarele. Aşa, şi?

Am tras aer în piept şi mi-am încercat norocul:

— Am venit singuri aici, fără să ştie ai noştri, i-am zis. Noi avem o prietenă bolnavă, ştii? Foarte bolnavă, pe moarte. Şi am venit în Arakesh să căutăm o poţiune care s-ar putea să o vindece.

N-am mai zis că e o poţiune *magică*, să nu mă fac de râs.

Kai a făcut ochii mari şi s-a uitat iute în jur.

— Păi, dragii mei, dacă după Poţiunea Tămăduirii umblaţi, umblaţi degeaba, zise el în şoaptă. Asta dacă n-aţi adus cumva şi un car cu galbeni.

Toţi ne-am luminat la faţă. Jamie s-a ridicat în picioare, cu ochii strălucind de bucurie.

— Vrei să spui că există? şuieră el.

— Dacă există? Sigur că există, asta o ştie şi un melc năuc din Winterton, pufni Kai dispreţuitor. Vedeţi turnul ăla de colo?

Ne arătă acelaşi turn care îi atrăsese atenţia lui Gen mai devreme şi care abia dacă se vedea dincolo de acoperişurile caselor.

— Ăla e Templul, Templul Sfânt din Arakesh. Dar voi ştiţi, că de-aia aţi şi bătut drumul până aici.

— Ba uite că *nu* ştim, zise Richard. Nu ştiam sigur nici dacă poţiunea există cu adevărat.

Kai ridică sprâncenele a mirare şi clătină din cap.

— Atunci înseamnă că Winterton e tare departe. Păi, pe vremuri, să fie vreo 50 de solari de atunci, zise

el şi mai aruncă o privire peste umăr, când domnea bunul nostru rege Zane, continuă el în şoaptă, de Poţiunile Puterii se putea bucura oricine avea nevoie. Încă mai erau dregători care îi ascultau pe oameni când le cereau din ele, şi socoteau ei de cât aveau nevoie oamenii ăia. Dar nici atunci nu primeai din Poţiunea Intuiţiei decât dacă erai vrăjitor, iar din Poţiunea Puterii, numai dacă erai războinic de rang. Poţiunea Tămăduirii se dădea, bineînţeles, prin spiţerii şi celor care-şi permiteau să o cumpere. Însă noi, cei nevoiaşi, o primeam fără plată, zise oftând. Se spune că pe vremurile acelea şi oamenii obişnuiţi puteau să poarte ce haine voiau, iar pe străzile Arakeshului răsunau muzica şi voia bună.

De bună seamă că lucrurile se schimbaseră în rău între timp.

— Păi, nu aveţi voie să vă îmbrăcaţi cu ce vreţi? întrebă Jamie uluit. Adică trebuie să vă îmbrăcaţi cu uniforme sau ceva de genul ăsta?

Kai se uită la el, nedumerit.

— *Uniforme?* Nu, Bujorel, asta dacă nu te gândeşti cumva la hainele de culoarea pământului. Să porţi ceva colorat este privilegiul dregătorilor şi al celor cu sânge nobil. Cât e Karazan de mare, nici măcar o fată care a împlinit trei veri şi se joacă pe pajişte n-are voie să poarte o floare mai colorată în păr, dacă nu vrea să fie notată. Cu toate că se zice că regele poartă o pelerină ţesută în toate culorile curcubeului, iar reginele lui au camere numai pentru veşminte şi fiecare rochie are altă nuanţă.

Am schimbat o privire cu Rich. Slavă Domnului că insistase Q să avem costumele cât mai asemănătoare cu cele pe care le purtau ţăranii din *În căutarea Pocalului de Aur*!

— Între cei din familii nobile şi cei de origine mai umilă e o distanţă cât de la cer la pământ, zise Kai cu amărăciune. Şi nu ne despart nici aerul, nici cele patru vânturi, ci teama şi suferinţa. De când domneşte regele Karazeel peste Karazan, numai banii vorbesc pe limba lui şi a dregătorilor. Şi galbenii atârnă mai greu în balanţă decât nevoia oamenilor atunci când se iau decizii în templu.

Eu unul nu prea reuşeam să înţeleg ce voia să spună, dar îmi dădeam seama, după chipurile celorlalţi, că şi ei se chinuiau să priceapă. Una peste alta, nu erau tocmai veşti bune. Se lăsă tăcerea.

— Deci lucrurile stau cam aşa, zise Kenta, rar. Poţiunile magice *există* şi le putem lua din templu, adică din clădirea aceea, dar numai dacă avem destui bani.

— Da, păi eu ce-am zis?

— Şi cât ar însemna bani destui? atacă Richard problema.

Kai râse scurt.

— Păi, cât pentru răscumpărarea unui rege, atât vă trebuie. Adică mai mult decât am putea avea vreodată eu, voi, sau chiar tata, nici dacă am munci zi şi noapte şi n-am cheltui niciun bănuţ cât ne e traiul.

— Cunoşti pe cineva care are poţiunea? întrebă Gen, cu o ultimă rază de speranţă. Adică cineva care ar putea să ne dea, înţelegi, măcar o *picătură*?

Kai probabil simţise disperarea din tonul ei, căci pentru prima oară se abţinu să răspundă — doar a zâmbit, clătinând din cap.

— Trebuie să existe o soluţie, am zis eu dus pe gânduri. *Nu se poate* să nu existe o soluţie. Orice ar fi, tot trebuie să mergem la templu şi să vedem. Dacă am reuşi, nu ştiu, să ne furişăm cumva şi...

N-am mai continuat. Nici nu era nevoie. Toţi ceilalţi se uitau în jos, tăcuţi.

Numai Kai părea netulburat.

— Aha. Păi, am eu o idee, zise ceva mai înviorat. Să furaţi din vistieria regelui Karazeel, plină cu galbenii adunaţi de la negustori, şi agricultori... şi de la *luangii* — da, n-ar fi nicio fărădelege, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar...

Deznădejdea noastră de mai devreme pieri ca prin farmec.

— Dar şi dacă vă prind..., clătină el din cap. Regele Karazeel vrea să le dea o pildă grozavă celor care fură de la el. Securea gâdelui şi leşurile putrezind pe zidurile Shakeshului îi aşteaptă, că-s copii sau oameni în toată firea. Sau poate şi mai rău.

Nimeni nu l-a întrebat pe Kai ce putea fi mai rău, niciunul dintre noi nu voia să afle.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem acasă şi gata, şopti Jamie aşa de încet, că abia l-am auzit.

Kai i-a aruncat o privire:

— Ba nu, zise el blând, n-ar trebui să vă pierdeţi speranţa. *Lăsaţi corabia să plutească şi poate vântul o să vă sufle-n pânze iar.*

Apoi, brusc, a sărit în picioare şi ne-a spus:

— Ştiţi ce? Eu mă duc la Hob să-i povestesc cum am câştigat azi la ofensivă. Nu vreţi să veniţi şi voi? ne întrebă, încântat de ideea lui. N-o să mi-o ierte dacă nu-i ofer prilejul să-i strângă mâna unui maestru al mingii cum e Rich. Şi cine ştie? Hob e un tip cu scaun la cap şi poate o să vă ajute cu vreun sfat. Pe legea mea, puteţi avea încredere în el până-n pânzele albe!

Nu m-a mirat deloc că noul nostru prieten ştia ca-n palmă toate scurtăturile Arakeshului. L-am urmat pe străduţele pietruite, în lumina amiezii, cotind uneori pe câte o alee îngustă sau pe câte o cărare despre care bănuiam că trece direct prin curţile oamenilor.

În scurt timp am ajuns în faţa unei uşi cu o plăcuţă din lemn deasupra, pe care scria *„Cată bine"*. A deschis-o şi a intrat. M-am oprit o clipă afară, să îi aştept şi pe ceilalţi, deşi eram nerăbdător să aflu ce era acolo.

Geamurile care dădeau spre ulicioară erau dintr-o sticlă groasă şi neregulată, aşa că nu puteai să vezi mai nimic înăuntru. Mai ales că nu erau nici foarte curate. Ceilalţi au ajuns, pe rând, şi am rămas la geam, prefăcându-ne că admirăm mărfurile invizibile. De fapt, ne sfătuiam în şoaptă.

— N-ar fi trebuit să-i spui aşa de multe, şuieră Jamie printre dinţi.

— Ba eu cred că Adam a făcut ce trebuia.

— E clar că nu ştiam încotro s-o apucăm dacă nu ne ajuta cineva.

— Mie-mi place Kai şi cred că putem avea încredere în el, interveni şi Gen. Eu zic să intrăm, să-l cunoaştem pe Hob şi să vedem ce iese.

M-am uitat pe rând la cei patru: Jamie era înnegurat de griji, Kenta — tăcută, dar vigilentă, Rich — relaxat ca-ntotdeauna, iar Gen, serioasă şi preocupată, cu părul ciufulit şi murdară de praf pe nasul ei ascuţit.

Le-am zâmbit încurajator, cel puţin eu aşa credeam, şi am intrat, unul după altul.

La prima vedere, „Cată bine" mi s-a părut o prăvălie de vechituri. În dulăpioare şi pe rafturile de pe pereţi erau tot felul de mărfuri îngrămădite la întâmplare. Nu ştiu cum, dar cu toată lumina care răzbătea prin geam şi cu încă două lămpi aprinse, acolo părea să domnească întunericul.

Imediat după clinchetul clopoţelului atârnat deasupra uşii a urmat o bubuitură asurzitoare, fiindcă Jamie a doborât o armură pe care n-o văzuse, ascunsă în umbră.

Un băieţel slăbuţ, cu părul roşcat, veni din spatele prăvăliei şi după el apăru şi Kai. Spre liniştea mea, nu părea să-i pese prea mult de tăblăraia împrăştiată pe podea.

— Mereu o păţeşte, zise băieţelul într-o doară, împingând-o puţin cu piciorul. Da-i făcută să reziste la lovituri mult mai puternice. Nu ştiu de ce tata n-o pune dincolo, unde ţine toate armele. Eu sunt Hob, se prezentă, întinzând mâna spre Richard. Bănuiesc că tu eşti Rich. Mulţumesc că mi-ai ţinut locul la ofensivă.

Apoi a dat mâna cu fiecare dintre noi, apucându-ne de încheietură cu un gest solemn, după care ne-a condus în spate, nu înainte de a răsuci plăcuţa de la uşă, ca să se poată citi „Închis" de afară. Când l-am văzut că face asta, i-am făcut cu ochiul lui Kai şi m-am întrebat cam ce-ar crede tatăl lui să afle că orarul magazinului e aşa flexibil.

— Bun, zise Hob cu siguranţa cuiva care se ştie pe teren propriu, Kai mi-a spus cine sunteţi şi pentru ce aţi venit în Arakesh. *Mie* mi se pare că toată povestea e *încinsă*...

— *Şi* tocmai bună de lucrat! adăugă Kai, dându-i un cot.

— Da, încinsă *şi* tocmai bună de lucrat. Şi cum orice prieten al lui Kai e şi prietenul meu, şi pentru că ne-aţi ajutat să câştigăm şi finala la ofensivă, o să fac tot ce-mi stă în putere să vă ajut.

Spunând astea, şi-a înfipt mâinile în centironul care-i strângea jiletca de piele la brâu şi ne-a zâmbit.

I-am zâmbit şi noi. Deşi nu prea vedeam cum ar putea să ne ajute un puşti firav ca el, era plăcut să ştim că mai avem un prieten.

— Păi, Hob, tu eşti ager la minte, zise Kai ca unul care-i recunoştea prietenului său buna reputaţie, iar Hob încuviinţă, dând din cap cu un aer modest. Şi ai mai citit şi toate cărţile alea ale lui taică-tău...

— Mă rog, am citit *din* ele şi numai când m-a pus el.

— E, da, dar tot ai citit mai mult ca noi. Şi, când e nevoie de un plan, tu eşti mereu ăla cu idei.

Hob se scărpină în creştet şi oftă. Se vede treaba că răspunderea de a fi omul cu idei era grea, dar îmi făcea impresia că se simţea obligat să-şi păstreze faima şi, prin urmare, n-avea de gând să se dea bătut.

— Păi..., zise el într-un sfârşit, am putea să ne uităm prin pergamente şi să vedem dacă zice ceva acolo. Dacă-i musai, putem să căutăm şi prin cărţi — şi aruncă o privire nu foarte entuziasmată spre rafturile unde stăteau înghesuite cărţi vechi, legate în piele. Dar asta o să dureze mai mult.

— E, hai să lăsăm cărţile, spuse Kai grăbit.

Hob luă o lampă şi ne conduse spre un dulap cu sertare, care amintea de o arhivă de dosare. Scoase o cheie pe care o purta pe un şnur, la gât, şi descuie dulapul.

— O s-o încasez dacă află tata, ne zise râzând.

Dintr-un sertar luă un pergament gros, plin de praf, şi i-l întinse lui Kai. A mai scotocit puţin şi ne-a arătat încă unul, pe care i l-a dat lui Gen.

— Uite, s-aveţi fiecare câte unul. Aşezaţi-vă şi uitaţi-vă la ele pe îndelete. Dacă găsiţi ceva ce credeţi că v-ar fi de ajutor, fluieraţi. Mă duc să pun armura la loc şi să întorc plăcuţa că-i deschis magazinul, şi

dup-aia vin şi eu. Sper să nu se facă bine tata chiar acum.

Cu toată lumina lămpii, după nici o jumătate de oră, ne usturau ochii şi ne durea capul. Pergamentul cel mare era vechi şi prăfuit şi îl răsfoiam strănutând din când în când, citindu-l în diagonală.

În sinea mea, eram convins că ne pierdeam timpul. N-aveam nici cea mai vagă idee ce anume căutam şi bănuiam că Hob venise cu propunerea cercetării pergamentelor doar ca să nu se dea bătut din prima. Şi totuşi, oricât părea de zadarnică preocuparea noastră, măcar *făceam ceva.* Aşadar am muncit mai departe, ca şi ceilalţi, simţind cum îmi înţepeneşte ceafa şi-mi amorţeşte şezutul.

Unele pergamente păreau să cuprindă nişte reţete, iar altele, după câte îmi dădeam eu seama, erau cu vrăji. Aveau şi hărţi vechi, uneori îngălbenite şi cu marginile rupte, aveau şi liste complicate cu provizii şi veşminte. Unele erau scrise în limbi pe care nu le mai văzusem, cu nişte semne bizare, imposibil de citit. Erau şi documente lungi, complicate, probabil legi, liste cu reguli ale turnirurilor şi nesfârşite documente istorice, probabil tare plicticoase.

Din când în când, unul dintre noi mai spunea:

— Ia uitaţi-vă la asta!

La început, se isca un freamăt printre noi şi ne repezeam să vedem ce găsise, dar, după o oră şi ceva, ajunseserăm să răspundem cu lehamite:

— Da, şi eu am dat de o grămadă de chestii de-astea.

Eram la al cincizecilea şi mă gândeam serios să le sugerez să facem o pauză, când vorbi Kenta:

— Dar de ăsta ce ziceţi? Mi se pare altfel decât celelalte..., ezită ea. Acuma, nu ştiu, poate doar mi s-a părut, dar am simţit furnicături în vârfurile degetelor când l-am atins. Şi chiar zice ceva despre un Balsam al Tămăduirii...

Într-o clipă ne-am strâns în jurul ei. Pergamentul era îngălbenit şi aşa de fragil că începuse să se fărâmiţeze într-un colţ. Şi, oricât de ciudat ar suna, Kenta avusese dreptate: când l-am atins, am simţit furnicături în vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi trecut un curent foarte, foarte slab prin ele.

— Şi e chiar pe limba noastră, zise Gen mirată, uitându-se peste umărul Kentei la literele groase, cu înfloriturí.

— Ba nu-i, o contrazise Kai. Eu nu-nţeleg nimic.

— E, asta nu-nseamnă mare lucru, îi răspunse Hob. Dă-mi să văd *eu*.

Şi, încet, încet, tot încruntându-ne să desluşim literele acelea la lumina palidă a lămpii, am descoperit că puteam într-adevăr să îl citim şi că dădusem peste o mină de aur

Cei ce cutează a urca cele cinci trepte,
Scăpare n-au – sortit le e în viață a nu rămâne
Decât dacă soarele șarpe urcă la zenit
Și-un colț de lumină străpunge al timpului șip.

Pergamentul

Şi tot Kenta ni l-a citit, iar vocea ei susura, abia auzită, în ungherul mohorât:

Sub 'nalţii pomi de piatră Balsamul Tămăduirii se află,
Străjerul Vocilor Lăuntrice în foşnet de frunze-şi are casă,
Puterea-ncinge ziduri de fier c-un brâu de mătasă
Şi Nevăzătorul zace-n orbirea-i lăptoasă.
Frumuseţea Sublimă sclipeşte ca piatra preţioasă:
Vârsta Înfăţişării de Smarald în veci nu va fi ştearsă.

Cuvintele păreau să plutească prin aer, aşternându-se în linişte ca nişte fulgi de zăpadă.

— Pân-aici e bine, rupse tăcerea James, dar ia ascultaţi ce zice mai departe:

Cei ce cutează a urca cele cinci trepte,
Scăpare n-au — sortit le e în viaţă a nu rămâne

Decât dacă Soarele Şarpe urcă la zenit
Şi-un colţ de lumină străpunge al timpului şip.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi Kai strigă, vrând să pară vesel:

— Adică numai dacă sunt prinşi, bineînţeles.

Dar vorbele lui au răsunat în gol.

— Cred că nu-i nicio îndoială, zise Hob pe un ton grav, că aţi găsit ce căutaţi.

— Se prea poate, dar eu nu-nţeleg nicio iotă, zise Rich. Voi aţi înţeles ceva? Aţi mai auzit vreodată de *cele cinci trepte*?

După chipurile lor, era limpede că nici ei nu pricepuseră mai mult ca noi. Ca şi Rich, niciunul dintre noi n-avea habar de unde s-o apucăm.

— De ce-o fi oare scrisul de la jumătatea paginii, şi nu de sus? întrebă Kenta, uitându-se atent la pergament.

— E ciudat şi că poezia e scrisă în cercuri, zise Gen. Hai să o transcriem noi, să fie mai uşor de citit, şi după aceea punem şi pergamentul la loc, să nu-i facem necazuri lui Hob.

Spre surprinderea mea, Hob clătină din cap:

— Ba nu, dacă e un pergament magic, mai bine să-l aveţi la voi.

— Dar tatăl tău ce-o să spună? obiectă Rich.

— O să văd eu, când o afla, zise el ridicând din umeri, dar se prea poate să nu afle niciodată. Uneori trec multe luni fără ca tata să deschidă dulapul ăsta şi fac prinsoare că nici nu ştie tot ce-i înăuntru.

— Păi, da, dar mai e o problemă, zise Jamie stânjenit. Nu avem bani şi... nu putem să ţi-l plătim.

Hob flutură mâna nepăsător.

— Nici nu voiam să vi-l vând, zise el zâmbind. Luaţi-l şi să vă poarte noroc.

Dar Jamie tot scotocea prin rucsacul lui.

— Ne-ai ajutat aşa de mult, Hob, spuse Jamie. Uite, ne-ar plăcea să primeşti ăsta, în semn de mulţumire.

Îi întinse ceva. Era briceagul pe care i-l dăduse Q.

Fiecare aveam câte unul. Erau nişte bricege nemaipomenite, de-ale armatei elveţiene, cu vreo cinci tipuri de lame, tirbuşon, pensetă, pilă şi chiar şi o forfecuţă mică. În viaţa mea nu mai avusesem ceva aşa grozav şi uite că Jamie i-l dăruia pe-al lui altcuiva.

După expresia de pe chipul lui Hob în timp ce desfăcea toate lamele şi le încerca uşor pe buricul degetului, era clar că nici el nu mai văzuse aşa ceva.

— Zefirule mare, ce minunăţie! şopti el, copleşit de admiraţie. Jamie, eşti sigur?

— Foarte sigur, îi răspunse Jamie, zâmbind.

Din umbră, Kai se uita cu jind la prietenul lui. Buzele lui schiţau un zâmbet palid, dar ochii lui... N-am mai stat pe gânduri, mi-am dat rucsacul jos şi am început să caut. Sub ghemul cald de blană al lui Tiger Lily, am găsit briceagul meu. I l-am pus în palmă lui Kai.

— Uite unul şi pentru tine, Kai, i-am zis zâmbind. În semn de prietenie. Din îndepărtatul Winterton, pentru Arakesh: să rămânem prieteni pe viaţă.

— Prieteni pe viaţă, repetă Kai, cu ochii strălucind de bucurie.

Hob ne-a dat două foiţe gălbui, nescrise, cu care să învelim pergamentul acela atât de preţios. Kenta le-a rulat cu grijă şi a pus sulul în rucsacul ei. Căzuserăm toţi de acord că era normal să căutăm întâi în templu şi planul nostru era să mergem direct acolo, sperând că textul de pe pergament ni s-o mai limpezi pe parcurs.

Din pragul lui „Cată bine", Hob ne privea trist cum ne îndepărtam în lumina amiezii. Dar, cum mergeam noi pe străduţa pietruită, s-a auzit bătaia unui clopot şi Kai a tresărit.

Era acelaşi clopot pe care îl auzisem eu când venisem prima oară în Karazan şi stăteam lângă peretele stâncii. Atunci fusese doar un ecou îndepărtat, ca o părere; dar acum a răsunat pe deasupra străzilor ca un gong. Un singur dangăt şi toate păsările pestriţe au zburat pe acoperişurile caselor, iar Kai şi-a ridicat privirea spre cer, după soare.

— Păi, zise el cu părere de rău, înseamnă că nu mai are rost să mergem la templu acum. A bătut clopotul de amiază. Bate o dată în zori, să anunţe că începe ziua de muncă şi că se deschide templul, şi mai bate o dată la amiază, semn că se închide. Pentru mine, ăsta-i semn că tre' s-o şterg acasă, altminteri mă

snopeşte tata, dacă nu-s la han să-i ajut, pe el şi pe mama, cu masa de prânz.

Noi ne-am uitat unii la alţii pieriţi.

— Adică vrei să spui că nu putem decât să mai aşteptăm o zi? întrebă Gen. Chiar nu există altă cale?

Kai scutură din cap abătut. Eu, unul, chiar mă bucuram, deşi n-am lăsat să se vadă. Când scotocisem prin rucsac, o deranjasem pe Tiger Lily şi acum simţeam cum se foieşte şi vrea să iasă afară. Asta ne mai lipsea, să se plimbe ea ţanţoşă pe lângă Templul Sfânt din Arakesh, să-ntoarcă toată lumea pe dos şi să atragă atenţia asupra noastră. Şi-n afară de asta, voiam şi eu să mă uit mai bine la pergamentul ăla, să recitesc poezia şi să încerc să-mi dau seama ce vrea să spună.

Pe deasupra, mi-era şi foame.

Aşa că atunci când ne-a zis Kai că şi mâine e o zi, parcă m-am auzit vorbind. Şi cum mergeam noi pe străduţele întortocheate spre porţile cetăţii, cel puţin eu aşa trăgeam nădejde, am simţit cum Gen mă strânge de braţ.

— Adam, şopti ea, iar am văzut un cerşetor care s-a ascuns după colţ, chiar în spatele nostru. Crezi că... e posibil... mă tot bate un gând. Crezi că ar putea fi acelaşi cerşetor de mai devreme? Şi e posibil... să ne urmărească pe noi?

Oricât de nebunesc părea ce-mi spusese, am simţit cum mă trece un fior pe şira spinării. Am aruncat o privire în urmă, dar strada era pustie.

— Nu, Gen, ţi-e ţie frică, i-am spus eu calm. Arată toţi la fel şi de-aia, nu, Kai?

În timpul ăsta, Kai se juca cu tirbuşonul de la briceag privindu-l nedumerit şi, când îşi auzi numele, se uită la noi cu un zâmbet întrebător.

— Uite, Gen îşi făcea griji din cauza cerşetorilor ăştia cu pelerine gri, i-am spus eu. Îi tot vedem ascunzându-se după colţuri şi nu ştiu de unde i-a venit ei ideea...

Kai a încremenit pe loc. Nu mai era relaxat şi prietenos, ci devenise brusc suspicios, neliniştit şi... speriat. N-a mai scos nicio vorbă, ci ne-a tras pe toţi într-o parte, sub porticul primei case.

— De câte ori i-aţi văzut de când aţi intrat în cetate? ne-a întrebat repede, în şoaptă.

Gen făcuse ochii mari şi se albise la faţă.

— Nu ştiu, zise ea, cred că... de vreo douăşpe ori? îi răspunse tremurând.

— *De douăşpe ori?!* Aţi intrat pe poarta principală? Pe poarta de la răsărit?

Am dat din cap că da.

— Iar paznicii cumva... au aruncat un bănuţ când aţi trecut?

Am dat iar din cap, fără să înţeleg ce voia să spună.

— Păi atunci înseamnă că vă urmăresc. Cei îmbrăcaţi cu pelerine gri nu sunt cerşetori. Ei sunt Urmăritorii — Cei-fără-chip. Şi — Zefirule mare! — înseamnă că au văzut tot, tot.

Deja părea că vorbeşte ca pentru el, abia şoptea şi se uita rătăcit spre strada pustie.

— Şi când am jucat ofensiva, apoi, când am mers la Hob — aparent, nimic compromiţător cu asta... şi

nici nu au fost suficient de aproape să ştie ce vorbeam. N-au cum să ştie de pergament. Mă rog din tot sufletul să nu ştie. Da, poate n-au aflat nimic până acum... dar cine ştie când or să ne încercuiască? Iar dacă-l găsesc...

Îmi îngheţase sângele-n vene.

— Nu putem să ne întoarcem din nou la poartă şi să mergem în pădure? şopti Kenta răvăşită.

— A, nu. Nu lasă pe nimeni să plece aşa. Probabil că se adună chiar acum şi se strâng în jurul nostru. Gata cu vorba! Să mă gândesc...

În clipa următoare, l-am auzit din nou, şoptindu-ne în grabă:

— Haideţi cu mine. Poate că n-au prins de veste că i-aţi văzut sau c-aţi aflat... ce sunt. Mergeţi încet şi vorbiţi între voi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Păstraţi-vă cumpătul, căci vă simt dacă vă e frică. Şi mai ales, fiţi pregătiţi. Când o rup eu la fugă, să vă ţineţi după mine, căci e în joc viaţa voastră.

Ne-am desprins de sub porticul casei cu un aer care să pară cât mai nevinovat. Am luat-o la dreapta, după Kai, adică în sens opus faţă de prăvălia lui Hob şi spre centrul, nu spre poarta cetăţii. Eu nu prea-mi făceam speranţe că am reuşi să păcălim pe careva, aşa cum mergeam noi, înghesuiţi unii într-alţii. Şi, oricât mă frământam, nu găseam nimic, dar nimic să le spun celorlalţi. Păşeam pur şi simplu într-o linişte apăsătoare, făcând eforturi să nu alergăm. Simţeam fiori reci pe şira spinării şi mă chinuiam din răsputeri

să nu mă uit în stânga şi-n dreapta, la fiecare străduţă, după vreun semn al prezenţei Celor-fără-chip.

După ceva vreme, am cotit pe o străduţă îngustă şi nepietruită, cufundată în umbră. De o parte şi de cealaltă se aflau nişte clădiri care aproape se uneau în partea de sus. Era mai întuneric şi umed şi mirosea a urină.

— *Acum, fugiţi!*

Într-o secundă am rupt-o la fugă spre colţul străzii cel mai îndepărtat; Kai era primul, iar eu încheiam şirul. Chiar în faţa mea, la un pas, Jamie abia se târa. Instinctul îmi urla să-l depăşesc, s-o iau înainte, dar vedeam cum picioarele lui durdulii băteau în pământ ca nişte pistoane. Făcea tot ce putea, n-aveam cum să-l abandonez. Când am ajuns la colţul străzii, cu sufletul la gură, am aruncat totuşi o privire în urmă. Două, ba nu, trei siluete cenuşii ne urmăreau fără cel mai mic zgomot, dar cu o viteză înfiorătoare. În clipa aceea l-am luat pe Jamie de mână şi, cu toate că abia aveam loc să alergăm unul lângă altul, m-am năpustit înainte, trăgându-l după mine.

— O, mamă, o, tată, vă rog, ajutaţi-mă, vă rog, nu se poate să fie adevărat, nu se poate...

— *Taci, Jamie. Ţine-ţi suflul pentru fugă!*

Ceilalţi erau la doar doi metri în faţa noastră şi... deodată am văzut cu groază că alergam spre o fundătură. Cum se poate?! A, nu, peretele din faţă nu ajungea până la acoperiş, ci rămânea un spaţiu îngust chiar pe sub ţigle. Kai a ajuns şi a sărit pe perete, căţărându-se până sus; apoi a întins o mână după Gen.

Rich a luat-o şi a împins-o în sus şi aşa a trecut dincolo. Mi-am înfipt tălpile în pământ când eram la un pas de perete, l-am luat pe Rich de mijloc şi l-am împins în sus. Parcă avea o tonă. Dar Kai îl apucase deja de încheieturile mâinilor şi îl trăgea cu toată puterea.

— Sări, Rich, *ajută-ne* şi tu!

Când şi-a luat avânt, l-am mai împins o dată şi-a trecut dincolo.

M-am întors spre Jamie. Era roşu ca racul şi lac de sudoare şi de plâns şi-l auzeam horcăind ca o pânză de bomfaier.

— Nu pot, nu pot! se tângui el.

— Ba trebuie să poţi, am scrâşnit cu fălcile încleştate. *Încearcă!*

Buzele îi tremurau, dar a ridicat imediat braţele dolofane spre Kai. L-am apucat şi eu cu amândouă mâinile de fundul imens şi l-am săltat în sus cu o forţă ce-ar fi lansat şi o rachetă în spaţiu. A sărit dincolo ca un dop de plută dintr-o sticlă agitată. După el, fără alte vorbe, am luat-o de mijloc pe Kenta şi am ridicat-o, uşoară ca un fulg de păpădie.

Nu m-am mai uitat în urmă, am sărit şi am simţit imediat cu mâinile muchia zidului. Kai sări şi el de partea cealaltă, iar eu mi-am făcut vânt şi-ntr-o clipă eram sus. Am mai aruncat o privire în urmă şi am îngheţat. Aşa de aproape ajunseseră, că le auzeam respiraţia. Încălecasem zidul şi tocmai aduceam şi piciorul celălalt pe deasupra... dar mi s-au agăţat pantalonii într-un cui şi când am sărit dincolo am simţit cum pârâie.

Ajunseserăm într-o curticică plină cu lemne şi ţigle sparte, dar, în zidul din faţă, vedeam printr-o fantă nişte raze de lumină.

— *Haide, să-i dăm drumul!*

Însă Kai înţepenise locului şi se uita la mine cu gura căscată. Mai exact, se holba la pantalonii mei rupţi.

— *Hai*, ce faci? Nu mai sta, *sunt chiar în spatele nostru!*

Instinctiv, m-am uitat şi eu în jos şi prin pantalonii sfâşiaţi mi se vedeau boxerii... cei vişinii, de satin.

Am simţit un gol în stomac. Dar nu era timp pentru aşa ceva, nu mai era timp pentru nimic. L-am împins cu putere pe Kai:

— Haide, Kai, *fugi!*

S-a întors în loc şi a zbughit-o după ceilalţi spre deschizătura din zidul de vizavi. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat iute la peretele din spate. I-am zărit gluga, i-am simţit privirea. A fost aşa de aproape, că, pentru o clipă, am avut senzaţia că văd ce era înăuntrul glugii întunecate, un gogoloi diform, bandajat în fâşii de pânză pătate — ceva roz-cenuşiu, oarecum umed sau îmbibat. Creatura a şuierat la mine în secunda în care ochii mi s-au oprit asupra ei şi atunci m-a fulgerat amintirea oii moarte, pline de viermi, pe care am găsit-o odată în tufişuri la Highgate. Aceeaşi duhoare. Am icnit, m-am întors şi m-am împiedicat, ţinând cu o mână de pantalonii sfâşiaţi şi, când am luat-o la fugă, am auzit un singur gâlgâit de furie.

Ne-am topit pe rând prin deschizătura aceea într-o stradă pustie, pe lângă case părăsite, apoi pe o altă străduţă, care dădea într-o piaţă. Carele mai mici şi mai mari stăteau îngrămădite pe stradă. Mărfurile erau întinse pe jos sau pe nişte măsuţe, iar oamenii forfoteau peste tot. Kai s-a oprit brusc şi s-a uitat să vadă dacă-l urmăm, apoi s-a pierdut prin mulţime, cât de repede putea, dar străduindu-se să nu atragă totuşi atenţia asupra lui. Cu respiraţia tăiată, ne-am strecurat şi noi printre oameni, încet, rugându-ne să trecem neobservaţi.

Kai a luat-o brusc pe o străduţă pietruită, aruncând încă o privire după noi. Ajunseserăm aproape de zidul cetăţii şi am văzut că începe să iuţească pasul. Jamie a gemut şi, ţinându-se de perete, înainta şchiopătând, cât putea el de repede. Kai a cotit iar şi a trecut printr-un intrând cu arcadă, ce dădea într-o curte unde erau paie şi balegă uscată peste tot, dar nici picior de om. Noi abia ne mai trăgeam sufletul. Kai a traversat curtea, a deschis una dintre uşile mari de lemn şi a intrat.

Am şovăit, nu puteam decât să sper că ştia ce face. Pentru că dacă ne urmărise cineva până aici, nu mai aveam unde fugi. A scos capul de după uşă, cu faţa transpirată, şi a şoptit nervos:

— *Haide*, ce-aşteptaţi?!

M-am uitat pieziş la Rich. A ridicat din umeri şi a dat din cap că mergem. O mişcare scurtă a capului şi la Gen, „da". Kenta, „da". Jamie trecuse pe pilot automat, a dat năvală imediat după Kai şi a dispărut

înăuntru. Am intrat şi noi. Eu am rămas iar la urmă şi simţeam cum îmi zvâcnesc urechile de parcă eram gata să explodez.

Mirosul dinăuntru m-a izbit ca un pumn, de am simţit că mi se înmoaie genunchii şi mă sufoc. Îi auzeam şi pe ceilalţi, în jur, cum tuşesc şi se îneacă. O duhoare înţepătoare de amoniac, aşa de puternică încât mă usturau nările, combinată cu izul sulfuros de ouă stricate, mi-a întors stomacul pe dos. Cu mâna la gură, ţinându-mi respiraţia, m-am împleticit prin întuneric după Kai.

Umbrele celorlalţi se adunaseră mai încolo, pe lângă perete, după o căpiţă răvăşită, ceva mai înaltă decât mine.

— Unde suntem? am şoptit eu spre umbra care-am socotit c-ar fi Kai.

Pentru o fracţiune de secundă, a sclipit ceva alb; da, numai Kai putea să zâmbească într-un loc ca ăsta.

— Suntem în grajdul de la hanul lui tata, şopti el. Urina şi balega animalelor or să vă acopere mirosul şi Cei-fără-chip or să vă piardă urma.

Începusem să mă obişnuiesc cu întunericul şi am observat că avea din nou o expresie gravă.

— Trebuie să plecaţi din cetate, Adam. După apusul soarelui, când se închid porţile, toţi Urmăritorii vor putea să scotocească după voi şi or să vă găsească, chiar şi aici. Şi încă un motiv pentru care v-am adus în locul ăsta. Sunteţi prietenii mei şi vreau să vă arăt ceva ce numai lui Hob i-am mai arătat. Hai după mine!

S-a întors cu spatele, s-a lăsat în genunchi pe podeaua murdară şi a început să scurme ca un iepure prin căpiţa de fân.

— Dar..., îngăimă Gen în chip de protest.

— Niciun „dar". Nu uitaţi de Cei-fără-chip. Repede, n-aveţi de ales.

Ne-am afundat unul câte unul în fân. Gen, Kenta şi Jamie, care ne-a aruncat mie şi lui Rich o privire de om sfârşit înainte de a se prăbuşi în genunchi, târându-se greoi şi scâncind. Rich a intrat după el.

Am tras aer în piept, cu tot mirosul împuţit de acolo, şi m-am afundat în fân. Era beznă. Ca să nu-mi intre paiele în ochi, îi ţineam strânşi şi bâjbâiam cu mâinile întinse. Tunelul era îngust doar cât să se strecoare un puşti, şi o lua încet la vale. Plămânii mă usturau. Fără aer şi deopotrivă fără nicio tragere de inimă, am inspirat. Dar acum mirosea a pământ umed şi... aer curat.

Imediat am deschis ochii. În faţă, dincolo de spinarea mare a lui Rich, se zărea lumina. Tunelul o lua iarăşi un pic în sus, dar, în loc de paie, simţeam pământul şi-n stânga şi-n dreapta. Deodată, Rich a mormăit ceva şi a dispărut. M-am strecurat şi eu după el, am ajuns în nişte tufe dese şi am văzut lumina soarelui.

Ajunseserăm de cealaltă parte a zidului cetăţii.

— Capul la fund şi staţi pitiţi în tufe să ne asigurăm că nu-i nimeni, şopti Kai. Apoi fugiţi în pădure. Spre miazănoapte, cetatea n-are porţi şi puţini vin pe-aici. Asta înseamnă că mai staţi o noapte în

pădure, dar sunteţi călători cu experienţă, aprindeţi un foc şi faceţi, cu rândul, de pază.

— Chiar e nevoie să mai stăm încă o noapte în pădure? chiţcăi Jamie, gata să plângă. E abia prânzul şi, dacă plecăm acum, ajungem acasă...

Se opri uitându-se lung la Kai, amintindu-şi care era povestea pe care i-o spuseserăm.

— Deci... ă... ajungem la Winterton chiar în seara asta.

Ne-am încruntat toţi la el.

— Vă întoarceţi la Winterton? se miră Kai. Doar nu vrei să zici că renunţaţi la rostul călătoriei voastre, Bujorel?

Jamie se strâmbă şi se înroşi mai tare ca oricând.

— Păi şi cu prietena voastră bolnavă cum rămâne? Şi cu aventurile care vă aşteaptă? Nu, nu, eu zic să cauţi mai bine spiritul de luptător care zace în fiecare dintre noi, chiar şi în tine, prietene. Până mâine-dimineaţă o să vi se piardă urma. Eu ştiu toate scurtăturile din Arakesh ca şi Cei-fără-chip, poate chiar mai bine ca ei. Vă aştept aici în zori şi o să vedem ce mistere vă dezleagă templul, dacă de acolo vreţi să începeţi căutarea poţiunii.

Ne-am petrecut după-amiaza în pădurea de la nord de cetate, mâncând prânzul după care tânjiserăm atâta şi alegându-ne un loc unde să ne petrecem noaptea. Am întins un cort mare, să ne ferească de ploaie şi de vânt.

Cât despre Tiger Lily, ea şi-a curăţat blăniţa pe îndelete, să uite de jignirea de a fi călătorit toată dimineaţa cu smucituri în rucsacul meu.

Gen mi-a cusut pantalonii cu ajutorul trusei pe care Bona insistase să o luăm cu noi. Ne-am jucat într-o doară de-a prinselea şi de-a v-aţi ascunselea... Asta până când Jamie a început să se întrebe cu voce tare ce ne-am face dacă, în jocul ăsta stupid, nu i-am mai găsi pe ceilalţi.

Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă despre Cei-fără-chip. Şi-n fond, dacă n-aveam de gând să ne dăm bătuţi, ce ar fi fost de spus? Şi deşi Jamie a fost mai puţin guraliv decât de obicei, nici măcar el n-a mai pomenit de întoarcerea acasă.

Dar cel mai important lucru pe care l-am făcut a fost citirea pergamentului. Din când în când, ne întorceam la el, ori fiecare în parte, ori cu ceilalţi, citindu-l şi recitindu-l şi străduindu-ne să înţelegem ce-ar putea însemna:

Sub 'nalţii pomi de piatră Balsamul Tămăduirii se află,
Străjerul Vocilor Lăuntrice în foşnet de frunze-şi are casă,
Puterea-ncinge ziduri de fier c-un brâu de mătasă
Şi Nevăzutul zace-n orbirea-i lăptoasă.
Frumuseţea Sublimă sclipeşte ca piatra preţioasă:
Vârsta Înfăţişării de Smarald în veci nu va fi ştearsă.

Cei ce cutează a urca cele cinci trepte,
Scăpare n-au — sortit le e în viaţă a nu rămâne
Decât dacă Soarele Şarpe urcă la zenit
Şi-un colţ de lumină străpunge al timpului şip.

— Fiecare dintre cele cinci poţiuni este menţionată, spuse Kenta, nesigură. *Balsamul Tămăduirii* este Poţiunea Tămăduirii, iar *Vocile Lăuntrice* cred c-ar putea fi Poţiunea Intuiţiei.

— Da, iar *Puterea* sigur înseamnă Poţiunea Puterii, aşa cum zice şi aici, interveni şi Richard.

— Asta înseamnă că *Nevăzutul* este Poţiunea Invizibilităţii, zise Gen căzând pe gânduri. *Nevăzut*, adică ce nu poate fi văzut de ceilalţi, nu?

— Adică şi următoarele două versuri se referă probabil la Poţiunea Frumuseţii şi... cum îi mai zicea? ne întrebă Kenta.

— Şi a Tinereţii Veşnice, completă Gen.

— Dar din restul nu-nţeleg o iotă, făcu Rich.

— Da, adică nimic în afară de ce e clar ca lumina zilei, consimţi Jamie, posac.

— Până aici, recunosc că ne-am descurcat, am zis şi eu. Dar trebuie să mergem mai departe. Mie mi se pare că la fiecare poţiune ne zice ceva despre locul unde se află. Cum e cu Poţiunea Tămăduirii, care e sub pomii de piatră...

— Da, poate-i chiar aici, în pădure, zise Rich holbându-se în jur de parcă un flacon cu poţiune ar fi putut sta aşa, la vedere, chiar pe lângă focul nostru de tabără.

— Păi, zice că-s *pomi de piatră*, îi atrase atenţia Gen. Cum adică pomi de piatră?!

— Şi *foşnetul frunzelor* pare să fie tot despre o pădure, spuse Kenta. Dar şi dacă sunt exact aşa, de unde o să începem să le căutăm?

Ne-am uitat toţi în jur, la copacii care se înşirau până departe, cât vedeai cu ochii. Chiar aşa, de unde să începi?

— Eu zic să rămânem la planul iniţial, am zis cu o voce care speram să sune la fel de încrezătoare ca a lui Kai. Mergem în zori la intrarea în tunel, unde ne aşteaptă Kai, ne ducem la templu şi vedem dacă nu putem să „împrumutăm" o sticluţă. Cine ştie? Poate că ne pierdem vremea încercând să desluşim poezia asta şi lucrurile se vor dovedi mai simple decât ne aşteptăm.

Dar deşi-mi pusesem în minte să nu-mi mai pierd timpul cu poezia, când am mers la culcare mi-am dat seama că o ştiam pe de rost. Mi se tot învârtea în cap în timp ce mă uitam la stele... mă urmărea în vis, iar eu mă foiam întruna în culcuşul de frunze.

Pomii de piatră

Nu se luminase de ziuă când ne-am trezit, înghe-ţaţi şi înţepeniţi. Am mâncat nişte batoane cu müsli şi am băut suc de fructe. Noaptea burniţase, nu cât să ne ude prin sacii de dormit, dar cât să ne stingă focul şi să ne luăm adio de la gândul c-am putea bea ceva cald dimineaţa. Jamie, care făcuse ultima tură de păzit focul, adormise lângă cenuşă strângând în pumn ambalajul de la o ciocolată.

Ceata care se îndrepta acum spre nord, către tunelul secret al lui Kai, era alcătuită din nişte puşti murdari şi morocănoşi. Cu excepţia mea.

Simţeam mireasma pământului reavăn şi a primăverii plutind în jurul nostru; fiecare miros, fiecare sunet era mai intens şi nespus de frumos. În timp ce

păşeam tăcut pe iarba moale, m-a năpădit un sentiment de fericire dureros de puternic.

Tiger Lily nu se arătase de când ne treziserăm noi, dar când am plecat, am văzut-o cum ne urmărea printre copaci, iar de mustăţi avea lipit un fulg cenuşiu. M-a privit pieziş, ca şi cum mi-ar fi spus că ştie ea foarte bine ce părere am.

Avuseserăm grijă să ne uităm după vreun semn distinctiv pentru locul unde era tunelul lui Kai; acolo crescuseră pe lângă zid nişte tufe sălbatice, care ascundeau chiar intrarea în tunel. Nici n-am apucat să-l vedem pe Kai, când deja-i adulmecaserăm prezenţa — mirosea aşa de tare a pâine caldă, că l-ar fi simţit de departe oricine ar fi trecut pe acolo, dar nu trecea nimeni. Ne-am strecurat printre tufe unul după altul, iar el ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi cu nişte pâinici mici şi rumene, proaspăt scoase din cuptor.

— *Prieteni pe viaţă?* ne-a spus, făcându-ne cu ochiul şi păstrând ultima pâine pentru el. Aţi avut noroc. Ploaia v-a şters urmele. Dar ei or să vă mai caute, mai ales pe tine, Adam. Făcu un semn din cap către pantalonii mei cârpiţi cu stângăcie. Se vede treaba că în Winterton aveţi obiceiuri foarte diferite. Aici n-ai voie să porţi roşu sau să ai numele cu Z, decât dacă eşti din familia regală.

I-am zâmbit şi am tras puţin în jos de pantaloni, cât să se vadă că n-am decât pielea goală. Socotisem că n-are rost să mă îmbrac cu lucruri din cauza cărora puteau să ne spânzure pe toţi în cetate.

Am ajuns iar în grajd, ne-am scuturat bine hainele şi ne-am furişat pe străduţa pustie.

— Noaptea v-au căutat în partea de miazănoapte, cum m-am gândit şi eu c-or să facă, ne zise Kai. Dacă avem grijă să umblăm numai prin partea veche a cetăţii, sunt şanse mari să trecem neobservaţi. Dar trebuie să fim foarte atenţi.

— Şi cu tine cum rămâne, Kai? întrebă Kenta cu jumătate de gură. Cred că te-au văzut cu noi, nu? Toată noaptea m-am gândit că ai putea să ai mari necazuri fiindcă ne-ai ajutat să fugim.

— De, făcu el zâmbind, nu e prima oară când nu dorm mândrele fiindcă stau cu gândul la mine, o tachină el şi Kenta roşi. Dar, continuă el mai serios, se spune că Cei-fără-chip îşi urmăresc prada după miros. Eu nu ştiu ce fel de făpturi or fi sub glugile alea întunecate, dar dacă au ochi, nu-i folosesc la urmărire. Eu miros a Arakesh, ei îi caută pe străini. Eu nu-s în pericol, cel puţin deocamdată.

Nu era nimeni pe stradă şi în lumina zorilor am început să mă simt mai încrezător că am putea să ajungem la templu fără să fim văzuţi. Treceam acum printr-o zonă a cetăţii care avea un aer de frumuseţe apusă. Străzile erau largi, însă pustii, iar casele, deşi mari şi impunătoare, păreau părăsite.

— Sunt sigur că aici trăieşte cineva foarte important, zise Jamie, arătându-ne pe partea stângă un zid înalt care se continua în faţă cât vedeam cu ochii.

— Da şi nu. Ăsta e Palatul de Vară, care le plăcea mult regelui Zane şi reginei Zaronel. Acum au rămas

doar ruinele lui. Se zice că pe vremuri grădinile erau pavate cu smaralde, iar fântânile de cristal cântau zi şi noapte o muzică mai măiastră decât trilurile păsărilor. Că înăuntru erau tapiserii aşa de frumos ţesute că păreau aievea; şi toate încăperile răsunau de voie bună şi de cântecele barzilor veniţi din ţinuturi îndepărtate. Şi tot aici, zise Kai mai încet, a zăcut regele Zane pe patul de moarte. Când sufletul lui şi-a luat zborul, i-a frânt inima reginei Zaronel. Între aceste ziduri s-a născut o legendă care este povestită şi repovestită la gura focului, când uşile-s zăvorâte, vorbele coboară în şoapte, şi-n inimile oamenilor se trezesc iarăşi visele de demult.

În zidul din faţa noastră s-a ivit o poartă metalică. Ne-am uitat curioşi printre barele ei. Nici urmă de minunile despre care ne vorbise Kai. De la poartă se zărea doar o curte mohorâtă, cu pământ uscat şi crăpat; singura fântână pe care am văzut-o era un bazin gol cu o statuie spartă şi acoperită cu pânze de păianjen. Poate cândva fusese frumoasă. Dar acum părea doar un loc fără viaţă, iar umbra tristeţii plutea deasupra sa ca praful peste pavajul plesnit.

— Se mai spune că prinţul Karazeel a înnebunit de durere când a aflat de moartea fratelui său şi în deznădejdea lui a distrus totul, a spart toate vasele şi dalele curţii, a sfâşiat în bucăţi toate draperiile scumpe. Iar acum... acum Karazeel a ajuns el însuşi rege. Vremurile se mai schimbă.

M-am uitat la chipul îndurerat al lui Kai. Am deschis gura să-l întreb ceva, dar Gen m-a privit insistent

şi a clătinat uşor din cap, semn că, după ea, prietenul nostru deja ne spusese prea mult. Am ridicat din umeri şi, când s-a depărtat de poartă, l-am urmat. Secretele neguroase legate de trecutul Karazanului nu ne priveau.

Mergeam tăcuţi şi drumul devenea mai abrupt pe măsură ce ne apropiam de inima cetăţii. Când am ajuns în sfârşit în piaţa din centru, întreaga cetate a Arakeshului ni s-a desfăşurat la picioare. Era o piaţă cum sunt cele din mijlocul oraşelor noastre, pavată cu pietre imense, de gresie trandafirie, ca şi cele din zidurile cetăţii. Templul Sfânt din Arakesh se înălţa în mijloc, rotund, ca un tort de nuntă imens, cu şase nivele. Cel de-al doilea nivel părea alcătuit numai din stâlpi, nu din ziduri, stâlpi înveşmântaţi cu iederă şi alte plante agăţătoare, care se revărsau în cascade de verdeaţă pe pământ. Fără să-mi dau seama, am ridicat privirea spre vârful lui, unde mă aşteptam parcă să văd un mire şi o mireasă. Am descoperit însă o cupolă aurie, strălucitoare.

— Se spune că domul este magic şi măsoară timpul, şi după el se bate clopotul de amiază, ne spuse Kai.

Pe chip i se citea un amestec de dezaprobare şi mândrie.

— Templul este una dintre minunile Karazanului, continuă el, dar tata zice că n-a fost decât o risipă de bani absolut ridicolă. Adam, fac pariu, îmi zise el zâmbind, că aşa ceva n-aţi văzut prin Winterton!

— Normal că n-am mai văzut aşa ceva, am recunoscut. Avem voie să intrăm?

— Da, după ce bate clopotul care anunţă începerea zilei, oricine poate intra în sala pentru audienţe. Hai să fim curajoşi până la capăt, doar cei care vă caută se uită prin cotloane şi ascunzişuri, nu se aşteaptă să umblaţi ţanţoşi chiar prin templu. Veniţi după mine!

Ne-am îndreptat spre treptele de piatră din faţa intrării principale. M-a trecut un fior când am păşit pe sub arcada înaltă şi am ajuns într-o încăpere imensă; m-am bucurat să simt prin pânza rucsacului căldura lui Tiger Lily, care dormea liniştită.

Când intrai, ajungeai direct în ceea ce nu putea fi, m-am gândit eu, decât sala pentru audienţe şi care părea să ocupe, de fapt, tot spaţiul de la parter al templului. Înaintea noastră era un pavaj mozaicat, cu pătrăţele albe şi trandafirii. Nişte ferestre înalte, cu arcadă, punctau din loc în loc pereţii curbi ai templului, dând senzaţia de spaţiu luminos şi aerisit. Peste tot erau coloane ceva mai groase decât un trunchi de om, care sprijineau greutatea etajelor superioare. Era un singur loc fără asemenea coloane, chiar pe mijloc, în capătul celălalt al încăperii.

— Ce grozav ar fi să te joci de-a prinselea aici, şopti Jamie. După stâlpii ăştia te ascunzi mai bine decât printre copaci.

Şi adevărul e că, instinctiv, noi ne ascunseserăm cumva de spaţiul acela deschis şi ne retrăsesem la adăpostul coloanelor. Ne strecuram uşor prin spatele lor, apropiindu-ne de platforma din capătul sălii. De undeva se auzea susurul unei ape.

Pe platforma aceea erau cinci jilţuri împodobite aproape ca nişte tronuri, aşezate în semicerc. În faţa fiecăruia, pe câte o măsuţă joasă, se aflau nişte balanţe uriaşe şi un şir de greutăţi de bronz. Cea mai mică era cât un degetar, iar cea mai mare cât un popic.

Pe fiecare tron şedea câte un bărbat în robă, care ţinea un fel de baston lung şi subţire, bifurcat la vârf.

— Dregătorii, şopti Kai.

Fiecare dintre ei avea roba de altă culoare: gri-metalic, maro cu un model complicat, negru ca pana corbului, alb ca zăpada şi, respectiv, un verde-intens.

— Cred că e concurenţă mare pentru slujba tipului cu haină verde, zise Richard. E prima oară când văd pe cineva purtând haine colorate, de când am pus piciorul aici.

— Dregătorii sunt printre cei mai privilegiaţi din regat, numai regele şi sfătuitorii săi de taină sunt mai presus ca ei. Sst! Vine un jălbaş la dregători.

Un bătrânel se apropia cu o roabă rablagită. N-am reuşit să văd ce avea în roabă, fiindcă era acoperită cu un pled maroniu. Încărcată şi hârbuită, roaba se tot lăsa într-o parte. Cei cinci dregători îl priviră apatici pe bătrânel cum vine şi lasă jos mânerele roabei. Aprodul îi ieşi înainte şi urmă o scurtă discuţie în şoaptă. Bătrânul apucă din nou roaba şi o trase după el până în faţa dregătorului cu robă gri.

— Dregătorul sănătăţii, ne suflă Kai.

Bătrânul a îngenuncheat, şi-a plecat capul şi-a rămas aşa, aşteptând.

Cu un aer îngâmfat, dregătorul s-a ridicat şi s-a apropiat de roabă. A ridicat pledul cu vârful bastonului, ca şi cum ar fi putut fi infectat, şi s-a uitat dedesubt. Atunci am văzut şi noi că de fapt era o păturică ponosită, iar sub ea, un copilaş ghemuit. Dregătorul a ridicat o sprânceană şi a dat drumul la loc pledului maroniu. Tot cu bastonul l-a atins pe umăr pe bătrânul care rămăsese în genunchi. Cu o voce dură şi rece i-a spus:

— Vino şi spune ce-ai de spus.

Bătrânul s-a târât, în genunchi, mai în faţă. Aprodul i-a zis aspru ceva, iar omul s-a întors spre roabă, a scotocit puţin prin ea şi a scos doi săculeţi de piele, pe care i-a pus pe masa dregătorului. Cu mâinile tremurânde, bătrânul a tras de şiretul unui săculeţ şi a scos zece bani de aur, pe care i-a numărat atent.

— E preţul pentru audienţă, şopti Kai oftând. Zece galbeni. Munceşti un solar întreg ca să faci atâta. *Şi-i dai numai ca să fii ascultat…*

— Ia fiţi atenţi! suflă Kenta.

Bătrânul începuse să vorbească, dar cu o voce tare firavă şi tremurând de cât se sforţa să articuleze cuvintele.

— Preaînţeleptule domn al nostru, bun şi drept, venim la Domnia Ta, care diriguieşti în numele regelui Karazeel, cel preaputernic şi nesfârşit de milostiv.

Kai pufni. I-am dat un ghiont să tacă.

— Înaintea Domniei Tale stă un biet tâmplar, pe numele său Danon din Drakendale. Din zori şi până-n seară muncesc la meşteşugul meu şi adun 12 galbeni

într-un solar. Jumătate din ei am mândria să-i dăruiesc regelui Karazeel, după cum se poate verifica.

Dregătorul a dat din cap imperceptibil şi a pus în balanţă o greutate cât o cutie de chibrituri (avea una singură mai mică decât ea).

— Preamărite domn, am bătut un drum lung de trei zile cu copilaşul bolnav numai să ajung azi în audienţă, continuă omul, uitându-se la greutăţile aliniate pe masa dregătorului.

Dregătorul rămase neclintit.

— Fetiţa mea... mai spuse el şi glasul i se înecă.

Îşi acoperi chipul cu palmele preţ de câteva clipe.

— Preamărite domn, fetiţa mea este singurul nostru copil. Acum o lună, strălucea ca o floare, lumina vieţilor noastre şi nădejdea noastră pentru viitor...

— Continuă, îi tăie vorba glacial dregătorul. Asta nu are de-a face cu cererea ta.

— Fetiţa noastră s-a îmbolnăvit, continuă bătrânul. O durere cumplită i-a cuprins şi capul şi grumazul şi nu le-a mai putut mişca. Am fost siguri că o să se prăpădească, zise el oftând. Dar n-a fost aşa. Şi iată că nici bine nu s-a făcut. Zace ca un strigoi între două lumi, nici vie, nici moartă. Ne-am îndatorat, zise el cu privirea-n pământ, la toate neamurile mai apropiate şi mai îndepărtate, am vândut tot ce-am avut şi-am rămas doar cu acoperişul deasupra capetelor, numai ca să strângem bani pentru poţiunea care să o tămăduiască, zise el încet. Vă încredinţez pricina noastră, preamilostive domn.

Mâna albă a dregătorului a ezitat puţin deasupra şirului de greutăţi, şi-n cele din urmă a ales una cât o solniţă şi a pus-o lângă cea dinainte pe talerul ridicat. I-a făcut un semn aprodului să aducă primul săculeţ cu bani de aur şi l-a pus pe talerul celălalt. Balanţa nici n-a tresărit. Aprodul a luat şi celălalt săculeţ, cântărindu-l puţin în palmă. Până şi eu puteam să-mi fac o idee despre cât cântărea. Cu respiraţia tăiată, l-am urmărit punând săculeţul pe taler. O clipă am crezut că balanţa o să se încline. Dar braţul s-a lăsat puţin, când a pus săculeţul şi talerul de alături s-a ridicat şi a rămas suspendat doar o clipă, înainte de a se întoarce exact în poziţia dinainte.

A urmat o tăcere lungă şi grea. Apoi bătrânul a început să îngaime ceva disperat, dar vorbele nu se desluşeau.

— Preamărite domn, vă rugăm să aveţi milă, îl imploră el. E tot ce avem şi mai mult nu putem strânge! N-am putea socoti şi cei zece galbeni pentru audienţă? Ar mişca balanţa. Este ultima noastră şansă, ultima noastră speranţă! E copilaşul nostru, preamărite domn, e singurul nostru odor!

Plângea. N-am putut să mă mai uit, mi s-a făcut rău.

— Vă rog, ca părinte, dacă aveţi copii, preamărite domn, atunci ştiţi...

— Destul! tună vocea nemiloasă a dregătorului. Luaţi-l pe omul ăsta. Şi cer să reţineţi încă cinci galbeni drept pedeapsă că mi-a irosit timpul şi a încercat să încline balanţa impresionându-ne sentimental. Să fii mulţumit că asta-i tot. Pleacă.

O vreme, niciunul dintre noi n-a spus nimic. Simţeam mirosul acru şi metalic al corupţiei. Îmi şiroiau lacrimile şi clocotea furia-n mine.

Un luptător înalt, îmbrăcat cu o armură argintie, s-a oprit semeţ în faţa dregătorilor. În urma lui venea pajul, târând cu greu de un sac. Când aprodul a făcut un pas spre ei, luptătorul l-a dat la o parte. Cu paşi mari, s-a îndreptat spre dregătorul sănătăţii, a aruncat pe jos un pumn de galbeni şi a rămas cu braţul întins. Pajul i-a desfăcut platoşa de pe umăr şi atunci am zărit toţi un bandaj însângerat.

— Braţul cu care ţin sabia mi-a fost rănit când luptam în numele măritului rege Karazeel!

Vocea lui răsună ca o trompetă în sala mare. Dregătorul a luat o greutate cât un borcan de dulceaţă şi a pus-o pe taler.

— Două duzini de galbeni am câştigat în bătălia din ultima lună, mai zise el şi, ascultându-l, dregătorul puse pe taler încă o greutate mare. I-am dăruit regelui jumătatea cuvenită. Sunt dintre urmaşii direcţi ai marelui rege Zilion, după cum o arată şi panglica purpurie pe care o port.

Pajul îi ridică platoşa şi, pentru o clipă, roşul-aprins de pe pieptul lui a strălucit ca o flacără în lumina palidă a dimineţii.

Încă o greutate a poposit lângă celelalte două, pe taler.

Pajul a scos o pungă cu băieri de piele din sacul cel mare. I-a dat-o aprodului, care a pus-o pe talerul celălalt al balanței. Luptătorul i-a făcut un semn pajului, cu bărbia, și încă o punguță, mai mică, s-a adăugat la cea dintâi. Balanța s-a înclinat și talerul a coborât.

Într-unul dintre brațele jilțului era sculptat un suport, cam ca suportul pentru eprubete de la școală, mai pe înțelesul tuturor. Dregătorul a ales din el un flacon, s-a ridicat în picioare și i l-a întins luptătorului. Acesta l-a luat și a făcut o plecăciune. I-a șoptit apoi ceva pajului și s-a dus în capătul celălalt al mesei, unde s-a oprit la dregătorul îmbrăcat în negru.

— Eu nu pot să mă mai uit, ne șopti Kenta. Atâta cruzime și atâta nedreptate... și bietul om, of, bietul om, spuse ea și se înecă.

Am văzut-o cum închide ochii și printre gene-i țâșnește o lacrimă. I-am prins mâna și am strâns-o. I-am bătut ușor pe spate și pe ceilalți și le-am făcut semn să ne strecurăm din nou îndărătul coloanelor.

Orice umbră de speranță am fi avut noi să-l înduplecăm pe dregător să ne dea pentru Hannah câteva picături din Poțiunea Tămăduirii dispăruse. Asta era partea proastă. Dar exista și o parte bună: eu, unul, nu mai aveam scrupule legate de furatul poțiunii. M-am dat un pas înapoi și m-am rezemat de un stâlp, întrebându-mă dacă ar putea exista niște rezerve de

poţiune magică şi unde s-ar afla. M-am gândit şi la poezie şi la înţelesurile ei în lumina proaspetei noastre experienţe. Încercam să-mi păstrez mintea limpede şi să-mi închipui că-s în pădure, rezemat de un trunchi de copac, că se aude ciripitul păsărilor, iar eu sunt senin şi optimist.

Şi deodată s-a întors ecoul vorbelor lui Jamie: *„Ce grozav ar fi să te joci de-a prinselea aici. După stâlpii ăştia te ascunzi mai bine decât printre copaci."*

Brusc mi s-au limpezit gândurile. În faţă, stâlpii se înşirau cât vedeai cu ochii. Exact ca-n...

— Kenta, dă-mi puţin pergamentul!

L-am luat şi l-am desfăcut, cu mâinile tremurânde.

— Tocmai mă gândeam la *„pomii de piatră"*. Crezi că stâlpii ăştia...

Kenta s-a luminat la faţă. Am deschis şi harta şi m-am uitat să mă asigur că lucrurile se leagă, aşa cum bănuiam. Şi aşa era.

În spaţiul liber de deasupra poeziei era ceva ce nu mai observaserăm până atunci. Scria ceva, tot cu litere mari şi groase. Dar apăruse ca din senin, ca prin farmec. Şi n-avea niciun sens:

C
a
s
staaða

Camera secretă

Kai s-a uitat şi el peste umărul meu şi a încuviinţat îngândurat:

— Da, Hob ne-a zis că e magic, spuse el satisfăcut. El e om cu scaun la cap, asta-i clar.

— Bine, bine, dar cum rezolvăm o ghicitoare din-asta, cum apare alta, se tângui Richard. Dacă pergamentul ăsta ar trebui să ne fie de ajutor, atunci de ce nu ne zice unde să mergem şi ce să căutăm, mai exact?

— Ehe, Rich, se vede că nu eşti obişnuit cu cele magice, observă Kai. Ce e magic are o logică, dar e o logică tainică, trebuie să-i urmăreşti firul. Deci, dacă ăsta-i firul, acum trebuie doar să-l urmăreşti.

— Pare simplu cum pui tu problema, se văicări Gen.

— Dacă prietenul Kai are dreptate şi e vorba de logică simplă, atunci hai să abordăm problema cât mai simplu, am sugerat eu. Hai să uităm câteva clipe de ceea ce am găsit nou şi să o luăm de la început. *„Sub 'nalţii pomi de piatră Balsamul Tămăduirii se află".* Credeţi că aceşti stâlpi *ar putea fi* pomii? Credeţi că Poţiunea Tămăduirii e undeva pe-aici, în sala cea mare? Dar nu doar cele câteva flacoane pe care le are dregătorul, ci adevăratele rezerve cu poţiune. În vreun dulap, după vreo uşă secretă, ascunse într-un stâlp sau în altă parte, dar pe-aproape?

Toţi mă priveau uluiţi. Într-un final, Kai a fost cel care mi-a răspuns:

— Aşa te vreau, simplu şi logic. Ascultă-ţi instinctul şi o să înaintezi pas cu pas. Iar acum, dragi prieteni, trebuie să vă spun la revedere, cel puţin pentru o vreme.

— Haide, Kai, zău! protestă Kenta. Păi ce ne facem fără tine?

Kai se uită necăjit cum încremeniserăm de groază.

— Tata mi-a zis că o să vină mai mulţi oameni din Shakesh înainte de amiază. Trebuie să-l ajut. Dar fiţi încrezători, zise el şi-i reveniră gropiţele în obraji. Acum aţi prins firul. Sunt sigur că Adam are dreptate şi între pereţii templului veţi găsi răspunsul. Da, dac-ar trebui, aş ridica sabia să vă sar în apărare... dar magia înseamnă logică, iar logica înseamnă să vedeţi ce se repetă, care-s regulile şi simetria. Citiţi din nou pergamentul şi veţi găsi regulile. Unele o să

se mai ivească pe neaşteptate, cum s-a întâmplat adineauri; altele sunt deja acolo şi aşteaptă să fie descoperite. Iar eu am observat până acum ceva ce se repetă: cifra cinci. Sunt *cinci* poţiuni, *cinci* trepte, iar voi sunteţi tot *cinci*, ne-a spus şi ne-a privit în ochi pe fiecare. Acum, asta e, trebuie să mă întorc la han, încheie el pe un ton liniştitor.

— Nu observasem, recunoscu Jamie. Dar dacă tu zici aşa... tu eşti mai obişnuit cu lucrurile astea magice decât noi.

De parcă începea comparaţie.

— Oare ar mai fi şi altceva ce tu ai văzut şi nouă ne-a scăpat? Ceva bătător la ochi, pe care să ni-l spui înainte de a pleca?

Kai ezită. Îmi dădeam seama că se gândea la ceva anume, dar din cine ştie ce motiv nu-i venea să ne spună.

— Haide, Kai, orice, l-am îndemnat. Oricât de ciudat ţi s-ar părea... Ştii, suntem cam disperaţi.

— Ar mai fi ceva, şovăi el. Poate că nu-i nimic, de fapt, dar... E ceva ce şi pruncii din Karazan învaţă din leagăn, dar poate că drumeţii din Winterton n-au auzit de asta. O poveste din bătrâni, o legendă. În sfârşit... se spune că există paznici ai poţiunilor.

Apoi coborî tonul şi vorbele lui mi-au făcut pielea găinii pe mâini şi pe ceafă.

— Se spune că paznicii ăştia ar fi nişte şerpi şi aici trăiesc ei, în templu. Aşa îi şi spun oamenii de aici, în taină, nu Templul Sfânt din Arakesh, ci Templul Şerpilor, al Şerpilor din Arakesh.

Şi-am rămas uitându-ne cum Kai dispare printre stâlpi şi, trebuie să recunosc, aveam nevoie de scaunul ăla pe care l-o fi avut Hob la cap. În urma sa rămăseseră mai multă linişte, mai multă răcoare şi mai puţină speranţă. Ne răsunau în minte vorbele lui şi cred că toţi ne simţeam ca pe buza prăpastiei.

Conveniserăm că trebuie să ne găsim cât mai repede drumul spre „Drojdia Berarului" „cu traistele pline de poţiune şi cu o poveste straşnică de povestit, fac prinsoare", cum profeţise Kai voios, în timp ce se îndepărta. Dar, până una alta, acum ne simţeam tare singuri, doar noi cinci.

— Hai să ne mai uităm o dată pe pergament, ne sugeră Gen. Poate o fi apărut un mesaj nou fiindcă a văzut că suntem pe drumul cel bun, să ne spună să ne pregătim şi să ne dea un indiciu încotro s-o apucăm.

Ne-am strâns din nou în jurul pergamentului. Rămăsese acelaşi mesaj, pe care-l priveam deznădăjduiţi.

— Bun, hai să începem cu ce e bătător la ochi, am zis eu, rugându-mă să nu mă fac de râs. Deci eu văd cuvântul *„casa"*.

— Da, şi de ce e scris de sus în jos? întrebă Rich.

— Păi, nu asta ne tot spunea Kai? interveni Kenta, răbdătoare. Oricum ar fi lucrurile, e un rost ca ele să fie aşa şi nu altfel.

— Păi dacă există o casă sau o cameră, nu poate fi decât în spate. Chiar pe lângă dregători, în capătul sălii.

Richard sări în picioare.

— Hai să mergem să vedem ce-i acolo, zise el. Tot e mai bine decât să stăm aici şi să ne jelim pe lângă un pergament jerpelit.

În scurt timp, am găsit o altă încăpere. Zidul curbat din spatele dregătorilor nu era peretele propriu-zis al templului, pe care îl vedeai de afară, aşa cum crezuserăm. Era un zid curb, paralel cu peretele exterior, dar la vreo doi metri mai înăuntru, ceea ce explica de ce în partea asta nu existau ferestre. La capătul din stânga, zidul interior era unit cu cel exterior de un perete perpendicular. Şi pe peretele acesta de umplutură, în stânga de tot, cădea o apă ca o perdea mare, într-un bazin dreptunghiular şi nu foarte adânc, de la bază. Abia reuşeam să văd peretele despărţitor din spatele pânzei de apă. Dar mai în dreapta, peretele continua dincolo de marginea cascadei, până la zidul interior, pe-o distanţă cât lăţimea unei uşi.

— Pariez că e o cameră sau ceva de genul ăsta în spatele dregătorilor, zise Jamie, ciocănind uşor în perete.

— Ce cascadă! zise Kenta. Oare o fi încă una la capătul celălalt al arcului, pentru simetrie?

— *Cascadă*..., repetă Gen îngândurată. O *casă* care să *cadă*, spuse ea luminându-se la faţă. Asta e! De-aia era scris de sus în jos. Cuvântul *casă cade. Cascadă!* zise râzând.

Era încântată şi ochii îi străluceau.

— Cum? făcu Rich.

— Ei, da! croncăni Jamie. *Cascadă!* Bravo, Gen!

— Deci acum ştim că suntem pe drumul cel bun, am zis. Grozavă treabă, Gen. Şi are şi logică, dacă stai să te gândeşti. Sunt sigur că şi restul va fi la fel.

— *Staada*, zise Rich numai să vadă cum sună. Asta da? Stă Ada? Stă Ada. Poate e cineva acolo? se aventură el.

— De, ai încercat şi tu, îi zise Jamie cu prefăcută îngăduinţă. Cum să stea numita Ada acolo numai să ne ajute pe noi?

— Adaa-st, mormăi Gen încruntată.

— Poate-i o anagramă! sugeră Kenta.

— Ce-i aia? întrebă Richard.

— Când rearanjezi literele ca să faci un alt cuvânt, îi explică Jamie. Ca la puzzle sau la scrabble.

— Aha, da, zise Rich, fără să priceapă.

— O fi ceva despre sat? încercă şi Kenta.

— Sau despre a sta? E şi cuvântul *sta* acolo. Poate ne zice ca unii să stea şi alţii să aducă ceva, *adă*...

— Stai aşa! sări Gen.

Cu ochii la ea, am încremenit toţi, nici nu mai respiram de frică. Dar am văzut că zâmbea încântată.

— Bun, stăm, şi? bombăni Rich supărat. De ce *tot* stăm?

— Păi, nu vedeţi? pufni Gen, nerăbdătoare. *Adă* lângă *sta*. Ăsta e mesajul: să aşteptăm, să *adăstăm*.

— Sigur că da, mustăci Rich ironic. *Adăstăm sub cascadă*, nu?

O clipă de tăcere. Apoi Gen sări la gâtul lui şi-l pupă aşa straşnic, că s-o fi auzit şi-n îndepărtatul Winterton.

— Mi-ar plăcea să nu *adăstăm* prea mult, mormăi Jamie. Dac-aş fi băut un ceai fierbinte în dimineaţa asta, aş mai fi zis.

Stăteam unul lângă altul în spaţiul îngust din spatele cascadei, lipiţi de zidul rece. Nu prea ne-am udat când am intrat acolo, perdeaua de apă era subţire. Prin ea vedeam sala ca printr-un geam cu feţe granulate, cum se pune la baie. Totul se zărea ca prin ceaţă, neclar şi nu puteam decât să sper că pentru cineva de dincolo nici noi nu ne vedeam prea bine.

Şi uite-aşa au trecut vreo zece minute, până a apărut o siluetă cenuşie. Din cauza zgomotului apei, nu auzeam nimic, dar probabil că nici pe noi nu ne-ar fi auzit, dacă vorbeam normal. Totuşi, Kenta doar mi-a şoptit, întorcându-se spre mine:

— *E dregătorul sănătăţii.*

Împietriţi ca nişte statui, ne uitam la dregătorul care a scotocit prin buzunarele robei sale lungi şi a scos ceva agăţat de o sfoară lungă. În clipa următoare, peretele din spatele nostru a început să se mişte, ridicându-se spre tavan fără nici cel mai mic zgomot. Astfel, am descoperit că ne aflam între două perdele de apă. Dincolo de una era sala mare cu stâlpi... dincolo de cealaltă era camera secretă din spatele dregătorilor.

Din instinct, ne-am întors toţi cu faţa spre camera secretă. Am făcut un pas înainte, ca atunci când peretele

va coborî la loc, şi eram sigur că va coborî, să fiu de partea cealaltă, ascuns după cea de-a doua perdea de apă de la interior. Ceilalţi au făcut şi ei un pas. Îmi simţeam bătăile inimii. În spatele nostru, la fel de silenţios cum se şi ridicase, peretele se lăsă în jos.

Dregătorul se îndreptă către fundul camerei secrete. Era cu spatele la noi, aşa că nu puteam vedea ce face. Părea să fie un soi de dulap fixat de perete. Ridică o trapă grea, ca un capac cu ramă de lemn, şi o rezemă cu grijă de perete. Se dădu un pas înapoi şi, cu mare îndemânare, a început să umble cu bastonul bifurcat pe deasupra cufărului deschis, îngânând o incantaţie sau poate o vrajă. Bastonul se cufundă ca o baghetă magică în cutie. Oare invoca pe cineva? Tare-aş fi vrut să pot vedea mai bine. Cu un gest grăbit, scoase ceva din dulap, cu spatele la noi, şi luă un pahar gradat de pe raftul de sus. A rămas aşa, aplecat, nemişcat. Era ceva aproape ritualic în mişcările sale când a băgat iar mâna în cufăr, apoi a pus capacul la loc, deasupra; după care tot măsura şi turna ceva, iar măsura şi iar turna.

În cele din urmă, s-a întors cu faţa către cascadă şi toţi am văzut că are în mână un suport cu flacoane, vreo zece sau douăsprezece, aliniate. Şi mai multe erau pe raftul din spate, cel cu paharul de măsură, probabil goale.

Am simţit un val de triumf. În scrinul acela ţineau ei rezervele de poţiune! Şi nu folosise nicio cheie. Nu mai rămânea decât să luăm poţiunea după ce se întorcea în sala de audienţe.

A trecut la un pas de noi, aşa de aproape că pe sub pleoapele lăsate i-am zărit privirea rece. Când a ajuns la ieşire, a murmurat ceva, şi peretele s-a ridicat din nou. Într-o linişte perfectă, a păşit dincolo, iar peretele s-a lăsat la loc.

Rămăseserăm înăuntru, în camera secretă, în jocul de lumini din spatele cascadei, uitându-ne unii la alţii, rânjind fericiţi şi nevenindu-ne a crede.

Izbutiserăm! Eram înăuntru!

Balsamul Tămăduirii

Gen a fost prima care s-a mişcat. A trecut prin vălul apei şi s-a dus ţintă-n colţul celălalt al camerei, cu chipul luminat la gândul bucuriei ce avea să urmeze. În momentul acela am avut o presimţire şi am deschis gura să-i spun să nu atingă nimic, până nu venim şi noi.

Când s-a ridicat pe vârfuri să vadă ce e în cufăr, a început să urle; un urlet de groază atât de sfâşietor, că toţi ne-am cutremurat şi eu am simţit cum mi se scurge sângele din vene. S-a dat înapoi şi s-a lipit de peretele de vizavi, de parcă încerca să intre cu spatele în el şi să se ascundă. Era albă ca varul la faţă şi nu-şi lua ochii de la cufăr.

Iar noi o priveam hipnotizaţi, la fel de îngroziţi. Ce putuse să vadă în cutie? Îmi treceau prin minte tot

felul de lucruri: vreun monstru, nişte oase de mort, un blestem, un semn că ne aşteaptă moartea?

Richard rânjea mânzeşte, intimidat:

— Hei, Gen, dă sonorul mai încet, zise el pe un ton cât mai normal, ca să o liniştească. Vrei să se întoarcă tipul ăla în gri să vadă care-i treaba? Ce s-a întâmplat? Ce-i în cutie?

Dar Gen deschidea şi închidea gura ca un peşte şi dădea din mâini, fără vlagă, de parcă ar fi vrut să alunge ceva. Dar nu-şi dezlipea ochii de pe cufăr. Kenta s-a dus la ea şi a luat-o uşor pe după umeri, şoptindu-i ceva la ureche. Jamie se prelinsese spre uşa de piatră. Eu m-am uitat la Rich şi el la mine. Ne-am dus amândoi odată spre cufăr şi am aruncat o privire înăuntru.

Peste cutia masivă de lemn era un geam transparent, înclinat, cu o ramă de lemn cât braţul meu de groasă. Prin geam se vedea un fel de deşert în miniatură: un strat de nisip fin, nişte cioturi de crenguţe şi câteva pietre cenuşii, cât pumnul meu, aşezate în formă de piramidă. Într-un colţ era şi un ochi de apă. Un şoricel încremenise ghemuit pe lângă pietre, de parcă se juca de-a v-aţi ascunselea pe viaţă şi pe moarte. Începusem să zâmbesc. Adică, Gen se speriase de-un şoarece? Fetele astea...

Abia atunci i-am văzut.

Aşa de bine camuflaţi, că puteai să te tot uiţi şi să nu-i vezi. Unul era lungit pe lângă crenguţa din faţă. Celuilalt i se zărea doar capul, dincolo de pietre.

Şerpi.

Mi-a zvâcnit inima-n piept dureros, ca şi cum s-ar fi oprit o clipă şi apoi a început anevoie să bată din nou. M-am uitat cu coada ochiului spre Rich. Şi-a umezit buzele şi mi-a zâmbit destul de neconvingător.

De lângă uşă, Jamie ne întrebă tremurând:

— Deci *ce* e?

Şi eu şi Richard am tresărit.

— Şerpi, i-am răspuns c-o voce răguşită, pe care nici eu nu mi-am recunoscut-o. Şerpi, am repetat după ce mi-am dres vocea. Doi. Paznicii poţiunii, bănuiesc.

Ne-am strâns toţi în jurul cutiei şi ne uitam înăuntru. De fapt, nu eram chiar toţi. Gen rămăsese ghemuită într-un colţ şi nu dădea semne c-ar vrea să se apropie.

— Lăsaţi-o în pace, şopti Kenta. Ştiţi că ne-a spus la început că i-e frică de viermi? Trebuie să recunoaştem că ăştia arată de o mie de ori mai rău. E prea mult pentru ea.

Jamie şi Kenta se ridicaseră pe vârfuri şi geamul se aburea uşor sub respiraţia lor. Judecând după şarpele care se vedea mai bine, erau lungi cât o riglă şi ceva mai groşi de un deget. Capul lăţit ca o lopăţică se continua cu trupul zvelt, cu o piele gri-argintie, şi se termina cu o coadă ascuţită la vârf. Stăteau nemişcaţi, iar ochii lor negri ne priveau fără să clipească.

Eu nu mai văzusem niciodată un şarpe. Oare erau veninoşi? Păi da, m-am gândit, că altfel n-avea niciun rost să-i facă paznicii poţiunii.

Jamie a fost primul care a vorbit:

— Şi poţiunea pe care o păzesc unde-i? Nu văd decât un ochi de apă şi tare mă tem că nu-i decât apă obişnuită.

Era adevărat. Cât era cutia de mare, înăuntru nu se vedeau decât şerpii, şoarecele, pietrele, nisipul, crenguţa şi mica baltă, în care aproape sigur era apă chioară. Atunci, poţiunea unde era?

Poate pe raftul de deasupra cufărului? Dar acolo nu erau decât trei suporturi de lemn pentru flacoane, iar în fiecare dintre ele, nu mai mari decât degetul meu mic, câte zece flacoane cu dop. Toate goale. Mai era şi paharul gradat, acoperit cu o membrană ca de plastic, bine întinsă pe gura lui şi legată cu un fir argintiu. Avea şi cioc pe unde să torni. Dar era gol.

Abia atunci am observat unul dintre beţele bifurcate care stăteau rezemate de perete şi am tresărit. Dar ce puteam să facem cu ele, chiar vrăjite să fi fost, dacă nu ştiam să le folosim?

M-am uitat deznădăjduit prin cameră. În colţul celălalt, am observat o scăriţă îngustă; dar dregătorul nici nu se apropiase de ea. Stătuse doar aici, exact în locul unde eram şi noi. Deschisese cutia, mişcase bastonul pe deasupra, apoi măsurase şi turnase, şi iar măsurase şi turnase. Ceva scosese din cutie, într-adevăr. Dar ce? Şi unde dispăruse între timp acel ceva?

— Poate că a luat pur şi simplu toată poţiunea, zise Richard întristat. Poate că a fost ceva aici pe care îl păzeau şerpii, dar acum nu mai e. Sau poate că o mai fi acolo sus, pe scări.

Deodată am simţit o mână ca gheaţa încleştându-se de braţul meu. Era Gen, cu părul răvăşit, cu ochii înroşiţi de plâns şi albă ca varul la faţă.

— Tare proşti mai sunteţi! Rostul şerpilor nu e să păzească poţiunea, zise ea. Se uită prin geamul cutiei, tresări şi îşi mută privirile, adăugând: Ei înşişi sunt poţiunea.

Am încremenit toţi cu ochii la ea.

— Asta făcea dregătorul, zise ea pe un ton sfârşit. De la şerpi lua poţiunea. Poţiunea Tămăduirii este chiar veninul lor. Şi asta va trebui să facem şi noi dacă vrem să o salvăm pe Hannah.

Acum toate se legau: şi paharul gradat, învelit cu o membrană bine întinsă, şi bastoanele bifurcate la capăt. Chiar şi mişcările lente ale dregătorului îşi găsiseră explicaţia. El pur şi simplu se mişcase foarte, foarte atent.

— Eu am văzut la televizor cum extrag oamenii veninul de la şerpi, zise Jamie. Nu e aşa complicat, serios. E important să apuci şarpele chiar de lângă cap, să nu poată să se răsucească şi să te muşte. Iar beţele bifurcate îţi trebuie ca să-l imobilizezi, ţintuindu-i capul la pământ.

Vorbea ca un om curajos şi sigur pe el, dar am observat că se dăduse puţin mai în spate, depărtându-se de cutie. Gen şi Kenta se ţineau de mână. Rich rămăsese pe loc, cu braţele încrucişate la piept, uitându-se neîncrezător.

M-am uitat din nou la şerpi. Măcar ei mă priveau în ochi, spre deosebire de ceilalţi. Am oftat şi am luat un baston bifurcat.

— Rich, ridică tu geamul. Hai să terminăm şi cu asta.

Odată ridicat geamul, m-am dat încet într-o parte, gândindu-mă la o strategie. Dregătorul colectase deja venin de la unul dintre şerpi şi probabil acela nu mai avea acum. Că doar nu se uita numai Jamie la documentare despre animale. Întrebarea era care să fi fost şarpele dregătorului. Dacă eu aş fi un şarpe, ce-aş face după ce am scăpat din mâinile unui om? M-aş duce şi m-aş ascunde în spatele unei pietre. Aşa că nu-mi rămânea decât să pariez pe şarpele celălalt, de lângă crenguţă.

„Şerpii nu-s decât nişte reptile", mi-am zis. *„Iar ăştia sunt şerpi care te vindecă, deci sunt de treabă. Dacă aş avea de ales ce să-mi iasă-n cale noaptea, Cei-fără-chip sau un şarpe din ăsta, n-aş sta mult pe gânduri."*

Simţeam cum reflecţiile mele ajung la el, îl alină şi-l liniştesc, aşa cum vorbeam în gând cu animalele mereu.

„Ce mai faci, prietene? Hai să rezolvăm problema cât mai simplu pentru amândoi, vrei?"

Atent, cu mişcări line, cum făcuse şi dregătorul, am ridicat băţul deasupra cutiei, coborând lent partea bifurcată pe deasupra capului lui. Am văzut cum într-o fracţiune de secundă limba şarpelui a apărut şi-a dispărut. Am tras aer în piept încet de tot şi am înfipt în nisip vârful bifurcat, imobilizându-i capul.

În clipa aceea, corpul a început să i se zvârcolească şi lovea cu vârful cozii în toate părţile. Instinctiv, am întins mâna stângă după el şi l-am apucat de deasupra cozii.

— Rich, dă-mi o mână de ajutor şi ţine băţul ăsta, i-am şoptit repede.

Am simţit cum apucă băţul de undeva de mai sus de mâna mea şi îl ţine neclintit. Atunci eu i-am dat drumul şi am băgat mâna dreaptă în cutie. Am strecurat uşor degetul arătător pe sub gâtul şarpelui, ca să zic aşa, mai exact unde i se termina capul, şi l-am prins ca într-un cleşte cu degetul mare deasupra. I-am făcut un semn din bărbie lui Richard şi, cu gesturi la fel de line, a luat băţul bifurcat.

Am ridicat şarpele din cutie, încolăcit strâns în jurul încheieturii mele ca o sfoară elastică. Simţeam cum se încordează şi mă încearcă să vadă cât de bine-l ţin. Dar îl prinsesem bine. Era rece şi uscat şi am avut impresia că-i simt pulsul cu degetul arătător. Rich mă aştepta cu paharul gradat pregătit, pus pe marginea cutiei.

Am aşezat uşor capul şarpelui chiar deasupra membranei subţiri a paharului. Şi gata. Am început să eliberez uşor, uşor strânsoarea şi fulgerător de repede şarpele a muşcat. Când botul lui turtit a atins membrana de piele întinsă ca o tobă pe gura paharului gradat, am auzit un puternic *bang*, apoi un ţârâit de lichid sub presiune lovind sticla paharului. Rămăsese înfipt în partea de sus a paharului; îi vedeam prin sticlă colţii curbaţi şi ucigători. Ca dintr-o seringă ţâşneau din ei două şiroaie subţiri de venin.

L-am ţinut aşa până s-a golit. Apoi, cu mişcări blânde, i-am prins capul între degete, fără să-l strâng prea tare, şi i-am dat drumul încet în cutie, unde s-a ascuns din câteva mişcări sub o piatră.

Richard a acoperit cutia şi a ridicat victorios paharul. Pe fundul lui se vedea veninul care strălucea fosforescent, argintiu şi sidefat. Era nespus de frumos.

— Adam, eşti bine? auzii că-mi şopteşte Kenta, dar parcă de departe, de pe altă lume.

Mâinile mele, atât de sigure cu câteva clipe mai înainte, acum tremurau incontrolabil. Şi aveam un ciudat nod în gât. Am dat din cap, cu o încercare de zâmbet. Dar pe Kenta n-o vedeam... Nu vedeam nici măcar poţiunea. În faţa ochilor o aveam pe Hannah, cu peruca ei de prinţesă, zâmbindu-mi fericită.

Kenta turnă veninul până la ultima picătură într-un flacon subţire de cristal. A încăput perfect.

Am scos imediat şalul din rucsac şi i l-am dat.

— Cred că ar fi bine să-l învelim, să fie protejat. Ca să nu se spargă.

Jamie se tot uita când la mine, când la şal.

— Ce-i ăsta, Adam? mă întrebă rânjind. Ce chestie, să aibă un tip aşa ceva în rucsac...

Am simţit cum obrajii îmi iau foc.

— A, nu-i nimic... e ceva ce... pur şi simplu...

— Las-o baltă, Jamie, i-a tăiat-o Rich. E grozav, Adam. Hai să îl învelim în el. Bună idee.

— Mulţumesc, îmi zise Kenta zâmbind.

A aşezat cu grijă în rucsac flaconul nepreţuit, îmbrobodit protector cu şalul meu.

Richard îşi frecă mâinile cu un zâmbet lăţit pe toată faţa.

— Şi acum ce urmează? întrebă el. Gata, acasă?

— Păi, da, zise Kenta cam nesigură. Dar... cum aveţi de gând să trecem de zidul ăla?

Foşnetul frunzelor

L-am ciocănit, l-am lovit cu pumnii, l-am împuns cu băţul, am încercat să-l împingem, să-l ridicăm. Nimic. Peretele era de neclintit şi-n adâncul sufletului simţeam că singurul lucru care-l putea deschide era parola magică a dregătorului şi că acesta luase cu el secretul la plecare.

— Ce-ar fi să ne ascundem din nou sub cascadă şi să aşteptăm să se întoarcă? sugeră Jamie. Şi atunci ne putem strecura afară aşa cum am venit.

— Nu ştiu ce să zic, zise Rich neîncrezător. A luat zece flacoane şi, la cât de repede le dădea el, poate să dureze şi toată dimineaţa. Iar la prânz ştim că se închide templul. Nu mi-ar surâde să stau încuiat aici toată noaptea.

A urmat o tăcere apăsătoare, apoi Gen ne-a spus:

— Pe scara de colo pare să vină lumină de sus. Credeţi c-ar putea fi o ieşire?

— Nu strică să ne uităm, zise Rich. Şi dacă nu duce nicăieri, putem oricum să ne întoarcem aici.

Cu Gen în frunte şi Jamie la coadă, am luat-o pe scări. Erau destul de abrupte, dar conduceau la un palier mic, apoi urma un alt şir de trepte, în direcţie opusă celui de jos, până la un alt palier. Deja, urcând al doilea rând de trepte, vedeam deasupra noastră un dreptunghi de lumină, în capul scărilor. Gen urcă în fugă ultimele trepte şi scoase o exclamaţie de încântare.

— Hei, veniţi şi să vedeţi! Aici sunt grădinile, e al doilea nivel al templului!

Al doilea etaj era o splendidă junglă tropicală. O vegetaţie luxuriantă prin care şerpuia un drum pavat cu pietre albe şi roz, cu fântânele ici şi colo şi un pârâu sclipitor, cel care, m-am gândit eu, se scurgea în sală, formând cascada unde ne ascunseserăm noi.

Un zid scund, care abia dacă trecea de pieptul nostru, înconjura tot etajul, iar peste el se revărsau iedera şi alte plante agăţătoare. Din loc în loc, la intervale neregulate, de pe balustradă se înălţau nişte coloane, care susţineau, se pare, imensa greutate a etajelor superioare ale templului. Şi chiar în mijloc se vedea un stâlp mult mai gros decât restul. Mi-am amintit că văzusem unul la fel şi la parter. Şi mi-am spus că rostul lui era de suport al construcţiei pe care o traversa probabil de sus până jos, ca un ax.

De sus atârnau nişte pânze ca nişte văluri fine, iar în jurul nostru păsări de toate mărimile, formele şi culorile ţâşneau, fâlfâiau, se opreau şi ţopăiau prin tufişuri.

— Parcă suntem într-o colivie uriaşă! şopti Kenta.

Aşa de fericiţi eram că am scăpat din cămăruţa sufocantă cu şerpi, că şi uitaserăm ce mai căutam aici. Fetele săreau de colo-colo, exclamând de uimire şi încântare în preajma feluritelor păsări şi contemplând florile. Jamie s-a trântit pe o bancă şi şi-a desfăcut o pungă cu alune. Richard mergea pe aleea pavată, cu un aer studios, de vizitator la un centru de horticultură, dar vedeam că trage cu ochiul mai mult la zidul de pe margine decât la păsări. Bănuiam că şi el, ca şi mine, se gândea numai la cum să coborâm. Cât despre mine, mă întorsesem discret lângă scară. La venire, mi se păruse că văd o mică anticameră în capul scării şi voiam să verific despre ce era vorba.

Era o cămăruţă cubică, unde am găsit un raft identic cu cel de jos, până şi cu băţul bifurcat alături, rezemat de perete. Pe lângă paharul gradat şi suporturile pentru flacoane, mai avea şi nişte coşuri împletite, care arătau ca nişte igluuri, şi un colac de sfoară.

Şi, aşa cum mă aşteptam, o altă scară ducea în sus, la fel cu aceea de la nivelul anterior. Numai că în locul unde cu numai câteva minute înainte erau treptele care coborau, acum am găsit un zid în toată regula.

— E, baremi acum nu mai avem de ales între prea multe soluţii, zise Richard, pe un ton vesel.

Sau poate vesel mi s-a părut mie; nu puteai fi prea sigur, fiindcă vorbea cu gura plină de chipsuri.

— Eu am senzaţia că am fost puşi frumos pe o linie prestabilită, ca un tren, spuse Jamie. Şi acum urmăm un traseu hotărât dinainte, ceva de genul ăsta. Adică, eu am impresia că totul e... inevitabil.

Stătea pe spate, cu braţele aşezate peste ochi, aşa că nu-i vedeam expresia feţei. În orice caz, vorbea ca un om curajos şi, după mine, făcea tot ce-i stătea-n puteri să-şi mascheze uşorul tremur din glas.

— Kenta, hai să ne mai uităm o dată la pergament, am propus eu.

Kenta l-a scos din rucsac. În clipa când l-a desfăcut, a scos un strigăt.

— Vraja... a funcţionat din nou! A dispărut primul mesaj şi acum zice...

După ce am aruncat o privire peste umărul ei, m-am lămurit de ce se poticnise când încercase să citească mesajul cu voce tare. M-am sforţat să-l citesc în gând.

cappasarecana›poзm

— Păi aşa zi, acum înţeleg, făcu Rich sarcastic.

M-am uitat la el pe furiş. Cumva, aveam sentimentul că nici el nu se simţea prea grozav la chestiile de genul ăsta.

Cineva, şi eu aş fi pariat că Jamie, a căscat de să-i pârâie fălcile. Apoi Gen a spart liniştea:

— Hei, băieţi, m-am gândit la ceva, zise ea cu însufleţire. Să lăsăm la o parte, pentru început, treaba asta cu *cappasarecana*. Ia uitaţi-vă la poezie, mai ales la cum e scrisă. Kai ne-a spus că fiecare lucru are rostul lui exact aşa cum e. Bun, şi vedeţi cum sunt versurile dispuse în cercuri din ce în ce mai mici? Cu ce seamănă?

— Cu o gogoaşă? lansă Jamie.

Dar Gen avea surâsul cuiva care deţine un mare secret.

— Nu-i rău. Mai încearcă!

— Cu un labirint? spuse Kenta.

Gen clătină din cap.

Cu bărbia-n pumni, mă uitam posomorât la poezie. După mine, toată chestia semăna tare bine cu lecţiile de la şcoală: de fiecare dată când mă zbăteam să găsesc un răspuns, aveam creierul golit de orice idee. Nimic. Dacă era să mă întrebi, versurile poeziei nici nu arătau a cuvinte. La cât sens aveau, puteau foarte bine să fie şi ziduri...

Deodată m-am luminat şi am văzut încotro bate Gen. Am zâmbit şi ea m-a privit cu subînţeles.

— Hai odată, zâmbăreţilor, nu vă mai hliziţi atâta şi spuneţi-ne şi nouă care-i misterul, mormăi Richard.

— Versurile sunt dispuse în cercuri ca şi zidurile templului, explică Gen. Primul vers ne spune ceva despre primul nivel al templului, cu stâlpii ca nişte pomi de piatră, unde se află Şerpii Tămăduirii. Şi aşa cum al doilea nivel al templului este mai mic decât primul, şi al doilea vers este mai scurt. Şi spune aşa...

— *„Străjerul Vocilor Lăuntrice în foşnet de frunze-şi are casă,"*, completă Kenta, gânditoare. Fiecare vers ne spune ce poţiune am putea găsi pe fiecare dintre nivelele templului. Adică toate cele cinci poţiuni se află aici! Şi putem să luăm din toate şi să-i ducem lui Q flacoanele!

— Iar eu pot să pun pariu că la fiecare nivel va apărea un alt mesaj, cu indicii, care să ne spună ce trebuie să facem pentru a pune mâna pe poţiunea respectivă! am încheiat eu triumfător.

— Aha, mormăi Rich, deci nu mai trebuie decât să găsim indiciul, de fiecare dată! Mai simplu nici că se putea!

M-am uitat la el pieziş.

— Haide, zău, până acum i-am dat noi de cap. De ce-ar fi altfel de-acum înainte?

Ne-am strâns în jurul pergamentului şi ne uitam la mesaj de parcă literele puteau să plutească şi să se rearanjeze singure, să scoată la iveală sensul mesajului.

— Poate o fi ca la primul, zise Gen într-un sfârşit. Poate că zice: pasăre *în* capcană.

— Şi mai e şi săgeata, zise Kenta meditativ. Oare ne-o fi arătând *direcţia*?

— Stai puţin, semnul ăla are şi o semnificaţie în matematică, zise Jamie. Înseamnă *„mai mare decât"*. Adică să zicem că ai cifra cinci, apoi semnul ăla şi dup-aia cifra trei. Asta se citeşte „cinci e mai mare decât trei".

— Deci, ce-avem până acum? întrebă Gen, încruntându-se foarte tare. *O pasăre în capcană e mai mare decât...*

— Decât 3 *din* pom, zise Richard pe neaşteptate, înroşindu-se la faţă.

Gen îi aruncă o privire victorioasă.

— Bravo, Rich! *O pasăre în capcană e mai mare decât trei păsări din pom.*

— Chestia asta-mi sună cunoscut, spuse Jamie.

Apoi se opri, închise strâns ochii, iar noi rămaserăm cu privirile la el, aşteptând. În cele din urmă, deschise ochii şi clatină din cap.

— E şi o vorbă... ca *„îmi stă pe limbă"*. Dar trebuie să fie ceva cu *păsări*...

— Nu da vrabia din mână..., articulă Kenta încet.

— Pe cioara de pe gard, strigă Jamie triumfător. Asta e!

— Păi, nu e asta! obiectă Richard. Mesajul nu zice aşa.

— Da, bine, dar aici e Karazan. Gândeşte-te la Kai şi la zicalele lui ciudate. Pe spada mea, spuse Jamie privindu-l pe Richard cu subînţeles, dacă ar fi aici, Kai ar zice: „O pasăre din capcană face cât trei păsări din pom".

Cuvintele lui Jamie mai plutiră o vreme în aer, până când unul dintre noi deschise iarăşi gura.

— Cred că ai dezlegat misterul, Jamie, îi zise Gen admirativ.

Jamie îşi plecă ochii, modest, iar Gen sări în picioare:

— E, ce mai aşteptăm? Hai să prindem o pasăre!

Richard şi-a adus aminte de coşuleţele conice, ca nişte igluuri, atârnate în tufişuri, şi s-a dus cu Gen după ele. Noi, ceilalţi, am luat nişte coşuleţe împletite din magazie. Dar mai înainte ne-am dat jos rucsacurile şi le-am pus grămadă, lângă trepte. Dinspre al meu se auzea un mieunat: Tiger Lily trăgea de el în toate părţile, să iasă afară.

— Bănuiesc că aude ciripit de păsări, i-am zis Kentei rânjind. Bafta ta, Tiger Lily, uite că nu ne permitem să ni le sperii tu pe toate.

Dar prinsul unei păsări s-a dovedit a fi o treabă mai grea decât crezuserăm noi. Gen şi Rich puseseră coş lângă coş în toată grădina, dar, deşi păreau bine aşezate, nu se prindea nimic.

Coşuri-capcană erau gârlă, dar n-aveam nici cea mai vagă idee cum se folosesc. În cele din urmă, Jamie a venit cu o propunere: un coş cu gura în jos, proptit cu un băţ într-o parte. Băţul legat cu sfoară, firimituri de la sendvici împrăştiate ademenitor pe sub el. Iar Jamie însuşi, ascuns bine după o tufă cu frunze mari, gata să tragă de sfoară şi să prindă pasărea în capcană înainte să-şi dea ea seama.

Ne-am aşezat şi noi ceva mai încolo să urmărim demonstraţia. Aşteptând noi să vadă vreo pasăre firimiturile, Gen mă întrebă şoptit:

— Adam, tu crezi că de data asta poţiunea va fi de la o pasăre? Adică o pană fermecată sau ceva de genul ăsta?

Păi, nu prea credeam. Că doar văzusem paharul gradat, bățul bifurcat și raftul cu flacoane. Și bănuiala mea era că prinsul păsării nu însemna decât primul pas.

A mai trecut jumătate de oră și eram toți încinși, transpirați și cam dezumflați. Capcana lui Jamie nu dădea niciun semn că ar merge. O văzuseră păsările, veniseră împrejur de peste tot și ciripiseră vesele, dar cam atât.

Așa că am înșfăcat câte un coș fiecare și am început s-o luăm rara, rara prin grădină, trăgând nădejde că vom prinde vreo pasăre dacă ne furișăm bine și ne mișcăm iute. Eram disperați. Dar tot fără niciun rezultat. Jamie a fost primul care s-a dat bătut, roșu ca racul la față și transpirat leoarcă. În cele din urmă, și eu a trebuit să recunosc că ne pierdeam timpul și, toropit de căldură și de oboseală, am desfăcut rucsacul ca să nu-l sfâșie Tiger Lily de tot.

Nici cinci minute nu cred c-au trecut când s-a auzit un piuit ascuțit, de alarmă... și un stol de păsări a țâșnit în sus ca niște confetti... Tiger Lily apăru agale, mândră foarte, cu botul pe sus și-n fălci cu o pasăre mică, de un verde-strălucitor. Apoi s-a ghemuit ceva mai încolo și ne-a privit cu mulțumire de sine prin ochii întredeschiși.

M-am ridicat încet în picioare și m-am apropiat de ea. Tiger Lily a scos un mârâit, nemulțumită, dar n-a fugit. Disperată, pasărea a mai scos un *cirip* sugrumat și a amuțit.

M-am aplecat încet, încet... şi-am înşfăcat-o fulgerător pe Tiger Lily de ceafă. Mârâitul se înteţi. Am pus o palmă încet sub falca pisicii, i-am strecurat degetele în bot, dincolo de pasăre, şi am strâns-o uşor. Botul s-a deschis ca prin farmec. Am luat pasărea, am mângâiat-o pe Tiger Lily în chip de scuză şi m-am dus către ceilalţi, cu pasărea în pumn. Pisica mi-a aruncat o privire piezişă şi s-a îndepărtat indignată.

Pasărea era micuţă, cam cât un ou de găină. Avea penajul verde-intens cu turcoaz, capul stacojiu şi ciocul portocaliu. Rămăsese cu ciocul deschis un pic, ca şi cum abia mai respira, şi ochii întredeschişi. Îi simţeam inima bătând repede, repede în palma mea.

Şi atunci am auzit un foşnet — unul delicat, ca o părere, dar care mi-a îngheţat sângele în vene — din tufişul de lângă cărarea pietruită.

O celulă capitonată

Şarpele care ieşi, strecurându-se dintre tufele de pe marginea potecii, era foarte diferit de Şerpii Tămăduirii, gri-argintii. Era mai gros, cu corpul turtit nefiresc. Pe piele avea un desen regulat, geometric, cu negru, muştar şi un brun-noroios, de parcă îl călcase un tractor şi-i lăsase urme de la cap la coadă. Şerpii argintii aveau o frumuseţe stranie. Pe când ăsta îţi făcea scârbă. Şi frică.

S-a uitat în sus, la pasărea din mâna mea. Limba bifurcată ţâşnea în aer, adulmecând.

— Aşa deci, murmură Kenta, chiar lângă mine. Păsările sunt momeala pentru şerpi. Şi ei vin..., şopti ea şi se înfioră, ei vin să fie hrăniţi.

Am prins cu coada ochiului o mişcare. Nu voiam să-mi scape din ochi şarpele, dar nici nu vedeam cum aş mai putea să jonglez şi cu bastonul bifurcat, şi cu paharul gradat şi cu pasărea, că n-aveam decât două mâini.

Şi atunci a ieşit în faţă Jamie. Zâmbea şi avea într-o mână bastonul şi în cealaltă paharul. Când a început să vorbească, avea glasul ceva mai subţire decât de obicei:

— Adam, tu te-ai ocupat de celălalt. Acum e rândul meu.

L-am urmărit în tăcere cum aşază, cu mişcări lente, paharul gradat la îndemână, apoi ocoleşte şarpele ajungându-i în spate şi, rapid şi eficace, îi imobilizează capul la pământ cu băţul bifurcat. Fără niciun ajutor, a ridicat ditamai şarpele în mâinile lui dolofane, care tremurau uşor. Şi tot fără niciun ajutor, a dirijat capul şarpelui până la paharul gradat şi l-a stors de venin.

Avea în ochi o strălucire stranie când l-a lăsat încet la pământ şi apoi şi-a îndreptat spatele şi mi-a spus pe un ton sec:

— Cred că acum ar trebui să-i dăm pasărea, dar eu aş cam prefera să n-o facem. Dă-i drumul.

Am desfăcut pumnul. Pasărea, cu aripile strânse, a mai stat în palma mea o clipă, ca şi cum nu-i venea să creadă că e liberă. Apoi, cu o bătaie rapidă de aripi, dus-a fost.

Cu mare atenţie, am turnat Poţiunea Intuiţiei într-un flacon de cristal, pe care Jamie l-a luat şi l-a pus cu grijă într-un buzunar.

După aceea, ne-am îndreptat spre scări, urmaţi de Tiger Lily.

De data asta, casa scărilor arăta altfel. De sus nu se mai vedea nicio rază de soare. Iar de la palierul de la mijloc, porneau două şiruri de trepte care urcau. Unul forma un z cu şirul dinainte, ca şi la etajul de mai jos, dar nu se vedea nicio uşă la capătul lui.

— Se pare că nu mai e decât un palier şi apoi scara ajunge direct deasupra, zise Rich, mijind ochii în întuneric. Oare de ce?

Cealaltă ramură a scării cotea la stânga, spre stâlpul din centru, şi apoi în sus, probabil către mijlocul etajului superior. Fără alte cuvinte, pe aici am ales s-o luăm.

Aşa cum bănuisem, scara asta ne-a scos chiar lângă stâlpul din mijloc al încăperii de deasupra. Era întuneric şi am clipit câteva secunde până m-am obişnuit; sus, foarte sus, era tavanul dinspre care venea o lumină slabă şi cenuşie.

Când mi s-au mai obişnuit ochii, primul lucru pe care am reuşit să-l desluşesc a fost faţa încruntată a lui Richard, care se chinuia să vadă în jur, prin întuneric.

— Ce-i asta, să intri prin mijlocul podelei? Şi raftul cu flacoane unde e?

— Dar, mai ales, unde e... *ştiţi voi ce*, şopti Gen. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Tare nu-mi place să fiu

luată prin surprindere... şi să mă gândesc că ar putea să-mi sară-n faţă, sau să-mi cadă-n cap sau să mi se împleticească printre picioare...

După voce, mi s-a părut că era la un pas de a izbucni în plâns. Am întins mâna spre ea şi am tras-o aproape.

Avea dreptate: nici urmă de şarpe. Podeaua închisă la culoare şi netedă era goală, complet goală. Pereţii erau şi ei închişi la culoare. Cu braţul petrecut încă pe după mijlocul lui Gen, am întins mâna şi i-am pipăit. Nu erau de piatră, ci căptuşiţi cu un material foarte fin, moale şi răcoros. Căptuşeala era lipită în fâşii concentrice, mai înguste în partea de jos a peretelui, şi apoi din ce în ce mai late, de aproape doi metri la nivelul ochilor, continuând până sus, atât cât reuşeam să văd din cauza întunericului.

— *„Puterea-ncinge ziduri de fier c-un brâu de mătasă"*, şopti încet de tot Kenta. Ia uitaţi-vă ce satinat e! Dar are ceva care mă îngrijorează. E ca o celulă capitonată şi n-ai cum să nu te întrebi *de ce*.

— Eu n-am cum să nu mă întreb *unde*, zise Gen cu umor negru. Şi văd că nici lui Tiger Lily nu-i place!

Tiger Lily se oprise pe ultima treaptă, cu coada zburlită şi cu ochii mari. Am întins mâna spre ea, dar n-a vrut să vină.

— E, haide, nu vă mai speriaţi singuri cu poveşti de-astea, ne învioră Richard.

Dar, cumva, deşi vocea lui ne păruse încurajatoare în casa scărilor, în camera capitonată suna slab şi înfundat.

— Eu zic să ne aruncăm o privire la pergament, vedem care-i mesajul şi trecem mai departe.

Kenta desfăşură pergamentul şi aprinse lanterna. Am citit fiecare în gând cuvintele asupra cărora se oprise raza de lumină.

nevazutD

— Mda, nu-mi vine nimic în minte, recunoscu Jamie, după câteva momente.

Gen se rezemă cu spatele de perete şi închise ochii.

— Nevăzut, şopti ea, concentrându-se. Păi, dacă-i nevăzut, noi cum să-l vedem?

— E *de* nevăzut, murmură Kenta. Şi unde poate fi, aşa nevăzut?

Richard dispăru în întuneric după stâlpul din mijloc. Apoi a strigat către noi, dar pereţii parcă absorbeau sunetele:

— Aici e ceva, o tobă.

După stâlp era într-adevăr o tobă mare, care îmi ajungea până la piept. Sub membrana bine întinsă de deasupra ei, era ascuns un suport de flacoane, dar nici urmă de pahar gradat.

— Poate că trebuie să batem toba sau ceva de genul ăsta, zise Richard. Ca să chemăm şarpele.

— Hmm, făcu Jamie. Şi care ar fi legătura cu indiciul din pergament? *Nevăzut*... cam greu de presupus că-nseamnă *„trage una-n tobă"*.

— Dar eu nu înţeleg ce caută *d*-ul ăla acolo, insistă Kenta. Celelalte mesaje nu aveau semne inutile.

Richard a luat lanterna şi a început să meargă pe lângă pereţi, luminându-i de aproape.

— Dar că nu se vede, ne-am lămurit? Poate nu se vede cu ochiul liber, fără lanternă.

— De nevăzut, de nevăzut, nevăzut, de, nevăzut, de, murmură Kenta. Hai, Gen, ajută-mă! Nevăzut şi un *d*. Nevăzut şi un *D* mare.

Rich ajunsese iar în mijlocul încăperii şi pe chip i se citea frustrarea.

— Eu tot o să trag una-n tobă, să văd ce se întâmplă.

S-a aşezat pe jos şi a lovit uşor membrana tobei. Zgomotul surprinzător de tare avea un timbru sălbatic în întuneric. Şi mi-am dat seama în clipa aceea că unul dintre lucrurile care nu-mi plăceau aici era mirosul ciudat: cumva fetid, moscat, îngreţoşător. M-am întrebat dacă pe Tiger Lily nu o deranja.

Şi deodată s-a produs declicul:

— *Nevăzut de mare! Nevăzut de mare!* E prea mare ca să-l vedem!

Peretele de care se rezema Gen s-a mişcat şi a părut să alunece. Şi-un cap imens s-a coborât prin întuneric şi a rămas suspendat deasupra noastră, fixându-ne cu ochii ca nişte cărbuni încinşi.

Gen se prăbuşi pe podea. Leşinase.

Ne-am înfiorat descoperind brusc motivul simplu pentru care nu exista nicio uşă în perete. Iar sensul

versului era aşa de limpede încât nu-mi venea să cred cum de nu l-am înţeles de la început.

Toate gândurile astea-mi treceau fulgerător prin minte, în timp ce mă uitam la şarpele imens şi pulsul îmi duduia-n urechi. Înainte să-mi dau seama ce vrea să facă, Richard a apucat toba şi a pornit-o încet, împleticindu-se, spre capul şarpelui.

— Rich, nu! strigă Jamie.

— Cineva trebuie s-o facă, mârâi el. Şi eu sunt singurul suficient de puternic să o ţin când...

Capul şarpelui s-a năpustit ca un fulger. S-a repezit cu botul în membrana tobei, care a plesnit ca un foc de armă. Richard s-a clătinat mai-mai să cadă sub greutatea lui imensă. Cu un zgomot de mătase sfâşiată, veninul a început să ţâşnească înăuntrul tobei.

Apoi şarpele s-a smucit să-şi elibereze colţii veninoşi, aruncându-l pe Richard în partea cealaltă a camerei şi ricoşând din pereţii capitonaţi chiar cu trupul şarpelui încolăcit. Iar capul fiarei a dispărut în sus, spre lumina ceţoasă a tavanului, cum pier coşmarurile în zori. Şi toată camera capitonată se mişcă şi îşi refăcu forma, în timp ce şarpele uriaş se reîntorcea la repaus.

Şi gata.

Richard, livid, a lăsat uşor toba jos în care se auzi clipocitul şi clinchetul ca de sticlă al licorii.

Poțiunea Invizibilității

Richard întinse mâna să ia un flacon, dar tremura aşa de tare, că era cât pe ce să răstoarne suportul. Kenta îi sări în ajutor şi turnă lichidul din tobă într-un flacon, cu mişcări sigure şi iuţi. Apoi l-a pus tot în faldurile şalului pe care i-l dădusem eu şi s-a întors spre noi, arătându-ne în sus, cu o întrebare nerostită. Ne-am furişat cât am putut noi de repede şi în linişte spre casa scărilor, fără să ne apropiem de „pereţi" şi-am coborât. Eu o duceam în braţe pe Gen, care nu dădea semne că şi-ar reveni; speram să rămână aşa până când ieşeam din camera aceea sinistră.

Am cotit pe ramura din stânga a scărilor ce porneau de la palier în sus şi am urcat trei şiruri de

trepte până am ajuns la încăperea de deasupra: al patrulea nivel al templului.

Tiger Lily ne aştepta tolănită la soare, cu coada înfăşurată cumineţel în jurul lăbuţelor. Am aşezat-o pe Gen alături de pisică şi am răsuflat uşurat că scăpasem de treptele care mi se păruseră fără sfârşit. Tiger Lily a mirosit-o curioasă pe Gen şi a lins-o de vreo două ori pe nas, cu un aer absent. Iar Gen a deschis ochii şi a clipit de câteva ori. Toţi o priveam îngrijoraţi. Dar ea părea că nu-şi mai aminteşte nimic din ce se petrecuse în încăperea anterioară; a surâs ca un copil abia trezit din somnul de după-amiază şi a şoptit:

— Lumina soarelui! Şi uite — cerul albastru!

Într-adevăr, geamurile înalte şi înguste dădeau spre cetate, oferind nişte privelişti superbe. Camera micuţă şi circulară era inundată de soare, tot atât de luminoasă şi de aerisită pe cât fusese de întunecată şi sufocantă de cea de dinainte. Nu lipsea stâlpul de piatră din mijloc, cu care ne obişnuiserăm de acum, şi într-un raft de lângă casa scărilor erau şi flacoanele, şi paharul, într-o ordine desăvârşită.

Dar şi mai grozavă era chiar nişa din perete în care era amenajat un fel de acvariu. Nu avea apă înăuntru, iar geamul acoperea numai trei sferturi din dreptunghiul nişei, lăsând liber un spaţiu suficient cât să bagi o mână înăuntru. Pe fundul „acvariului" era un şarpe cât un creion, alb ca neaua. Părea că doarme dus.

— E, asta-i misia cea mai uşoară, ne zise Rich zâmbind. Cred că n-avem nevoie nici de indiciile pergamentului, nici de băţul bifurcat.

— Numai bine, îi atrase atenţia Jamie, fiindcă nu există aşa ceva aici.

Şi eu observasem asta. Şi-am mai observat şi că, fără niciun zgomot, în timp ce noi ne uitam la şarpe, un perete închisese intrarea în încăpere. Ce-i drept, niciunul dintre noi nu ardea de nerăbdare s-o ia înapoi pe scări, pe lângă încăperea aceea sinistră, dar nici prin altă parte nu mai puteam ieşi.

Şi mai observasem ceva. Celorlalţi nu le-am spus. Acolo unde ar fi trebuit să fie continuarea scării, în sus, nu era decât un zid compact. Aşa plăcută şi luminoasă, încăperea asta era o închisoare fără portiţă de scăpare.

Cel puţin deocamdată, eram prinşi înăuntru.

— Ei, bine, spuse Kenta, a sosit momentul ca voi, băieţii, să staţi deoparte şi să le lăsaţi pe fete să iasă la rampă.

A coborât uşor mâna în nişă şi a scos şarpele, apucându-l bine din spatele capului, cum făcuserăm şi eu, şi Jamie.

Dar de data asta şarpele nu s-a zvârcolit şi nu s-a răsucit. Atârna pur şi simplu în mâna Kentei ca o jucărioară. Şi nici n-a tresărit când Kenta a scos paharul gradat, de membrana căruia trebuia să muşte.

— O fi mort? întrebă Jamie, cu o voce răguşită.

Kenta îl privea îngândurată, mângâind uşor botul turtit al şarpelui de membrana de pe marginea paharului, doar-doar o muşca.

— Nu, ştiu că nu e mort. Îi simt pulsul la gât, zise ea încet. Dar ceva... ceva nu e în regulă.

— Cum zicea versul ăla? am întrebat încruntat, încercând să-mi aduc aminte. *„Şi Nevăzutul zace-n orbirea-i lăptoasă"*. Poate asta-i explicaţia! O fi şarpele orb şi nu vede paharul.

Kenta nu răspunse. Şerpişorul se bălăbănea în mâna ei ca o bucată de sfoară.

— Dacă-i pe-aşa, ştim ce-avem de făcut, zise Jamie oftând şi se duse agale către rucsacul Kentei. Ne întoarcem la pergament. Trebuia să fi fost mai bănuitori, că prea părea totul floare la ureche!

Kenta aşează cu blândeţe şarpele la loc, după geam, şi veni lângă noi, să vedem ce spune pergamentul.

VINS
FRICA

— *Frică?* Ăsta s-ar fi potrivit mai bine la celălalt, mormăi Jamie.

— Eu nu-nţeleg, zise Rich. *Vins frica*? Ce-o fi vrut să spună, *te învinge frica*? Păi, şarpele ăsta n-arată deloc fioros.

— Asta sigur e o anagramă, spuse Kenta. Ce rău îmi pare că n-am o hârtie şi-un creion. Gen, tu te pricepi la anagrame?

Dar Gen nu-i răspunse. Privea pergamentul cu un aer distrat.

— Frişcă! Poţi să formezi cuvântul „frişcă" din literele astea, vezi? exclamă Kenta entuziasmată. Şi se leagă şi cu *„lăptoasă"*. Poate ar trebui să-i dăm nişte lapte. Ce ziceţi, asta o fi însemnând?

— Kenta, nu ştiu cum să-ţi dau vestea, îi răspunse Jamie zâmbind, dar n-avem niciun strop.

Un sunet, mai mult o părere, m-a făcut să mă întorc spre Gen. Era albă ca varul de parcă urma iar să leşine sau să vomite. Kenta a sărit imediat spre ea:

— Gen, ce-ai păţit? Ce-i cu tine? De ce ai pălit aşa? Ţi-e rău?

Gen clătină din cap. Şi-o vreme — multă vreme — n-a zis nimic. Într-un sfârşit, a deschis gura, dar sunetele care ieşeau erau aşa de slabe, că mai mult îi citeam cuvintele de pe buze.

— Păi, e cel mai simplu lucru de până acum. *Vins frica.* Trebuie să *învingfrica.* E un mesaj pentru mine. Trebuie să-mi depăşesc frica.

Făcu o pauză şi ne privi speriată, cu ochii în lacrimi.

— Cinci, vă amintiţi. Mai ştiţi ce ne spunea Kai? Fiecare are un rol de jucat. Şi numai eu sunt cea pentru care şarpele ăsta îşi va ceda veninul.

— Ia stai să ne gândim puţin, zise Richard, matur şi liniştitor. Suntem siguri că asta e semnificaţia corectă?

Tăcere. După câte se vedea, eram siguri.

Oftă şi continuă:

— Dar la urma urmelor cine zice că avem nevoie şi de poţiunea asta? Până acum le-am adunat pe toate, fiindcă... mă rog, fiindcă aşa ni s-a părut logic. Dar nu avem cu adevărat nevoie de Poţiunea

Invizibilității. La drept vorbind, nu avem nevoie decât de Poțiunea Tămăduirii.

Gen păru să se învioreze un pic.

— Bravo, Rich, zise Jamie zâmbind. Și eu sunt pentru făcutul bagajelor și s-o ștergem de-aici...

Dar când făcu semn spre locul unde-ar fi trebuit să fie scările, rămase cu mâna în aer.

S-a așternut o lungă tăcere.

— Bun, și cum *știm* că e valabil doar pentru Gen? întrebă Jamie, într-un sfârșit. Nu ești singura căreia nu-i plac șerpii. Șerpii sunt șerpi, chiar și blegosul ăsta. Și mie mi-e frică de el!

În clipa aia am simțit că mi-e simpatic Jamie, cum stătea așa, cu mâinile încrucișate pe pieptul grăsun.

Am sărit în picioare.

— Că bine zici, Jamie. Ia hai să încercăm fiecare.

Dar Gen clătină din cap, fără să mai spună nimic. Nici măcar nu s-a uitat la noi cum am băgat mâna după șerpișorul leneș și l-am ținut, pe rând, deasupra paharului gradat, dar degeaba. Nici n-a durat prea mult. Rich a pus șarpele la loc și nimeni n-a mai spus nimic. Gen s-a ridicat încet de jos.

— O s-o fac eu. N-am de ales.

Când se apropie de nișa cu geam, părea mică și fragilă și era foarte palidă la față. A ajuns lângă geam și a rămas pe loc, cu ochii închiși; pentru o clipă, am crezut că o să leșine din nou.

— OK, Gen, e-n regulă... e chiar..., se bâlbâi Jamie. Să știi că e un șerpișor foarte cuminte, abia dacă poți să-i spui șarpe. Mai degrabă vierme... au,

iartă-mă, n-am vrut. Dar e chiar drăguţ, când te uiţi aşa la el...

— Jamie, taci puţin, se auzi vocea lui Gen.

Dar glasul ei parcă venea de departe, căci avea toată atenţia concentrată asupra şarpelui, care stătea nemişcat. Cu gesturi foarte, foarte lente, a întins mâna spre geam. Dar a încremenit. Pe obraji îi şiroiau lacrimile.

— Nu pot, şopti ea. Îmi pare rău, dar nu pot. Şi din cauza asta o să rămânem închişi aici pentru totdeauna. Tot ce-aţi făcut până acum a fost degeaba, din cauza mea.

Spre surprinderea noastră, Jamie s-a apropiat de ea şi i-a prins timid mâna tremurătoare în mâna lui.

— Te ajut eu, Gen. Poate că, dacă încercăm împreună...

— Pot să mă duc înapoi să stau puţin jos, lângă perete? şopti Gen ruşinată.

Ne-a evitat privirile şi s-a dus în capătul cel mai îndepărtat de locul unde era şarpele. S-a aşezat pe jos, cu braţele petrecute în jurul genunchilor şi faţa ascunsă.

Nimeni nu îndrăznea să spună nimic.

— Bun, zise Rich, deci asta e. Totuşi, Gen, ştii cum îmi zicea bunica? *„Nu există nu pot"*. Dacă erai numai tu, poate era altceva. Dar ne priveşte pe toţi... chiar şi pe afurisita aia de pisică... şi pe Hannah.

La început părea doar necăjit, dar acum aveam impresia că s-a înfuriat şi eu ştiam bine că furia ascunde un sentiment şi mai puternic: frica.

— Nu vreau să par rău sau neînţelegător. Dar nu mă văd stând aici cine ştie cât, fiindcă tu „nu poţi", că bate clopotul şi se închide templul şi se face întuneric..., iar noi o să tot aşteptăm să apară careva şi, când o apărea, să vedem ce-o să ni se mai întâmple. Şi asta numai fiindcă tu „nu poţi".

Aproape că scuipase ultimele două cuvinte.

Umerii slăbuţi ai lui Gen se zgâlţâiau. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. Apoi încet şi oarecum mecanic, s-a ridicat în picioare. Avea faţa roşie şi umflată de plâns.

— Credeţi că..., începu ea, uitându-se implorator la Jamie, credeţi că ar merge... dacă mi l-ar da altcineva? Poate voi fi în stare să-l ţin în mână o secundă. Încerc.

Şi se cutremură, inspirând adânc.

Ne-am repezit cu toţii spre ea, până nu se răzgândea. Kenta apucă paharul gradat, în vreme ce Jamie pescui şerpişorul. Eu m-am aplecat spre Gen într-o atitudine protectoare, care speram să-i dea curaj, gata s-o prind dacă leşina. Rich rămase mai deoparte, cu mâinile pe lângă corp, urmărind scena din priviri.

— Uite, Gen, întinde mâna dreaptă, îi zise Jamie. Îl apuci aşa, uşor, de lângă cap. N-o să te muşte, îţi promit eu.

Ea a întins mâna, cât pe ce să atingă şarpele. Dar brusc au lăsat-o puterile şi a retras repede mâna.

Richard pufni.

— Încearcă şi tu cu ochii închişi, îi sugeră Kenta.

Gen închise ochii şi se clătină puţin. Apoi îi deschise din nou.

— Nu pot. E mai rău dacă nu-l văd.

— Ştii ce? izbucni Rich, sarcastic. Am eu o idee. Ia nu te mai fandosi atât. *Fă-o şi gata!*

Gen se uită la el. Pentru o secundă, privirea ei parcă aruncă flăcări. Îşi strânse buzele, întinse mâna şi apucă repede şarpele din mâinile lui Jamie. Instantaneu, şarpele se învioră şi se zvârcoli, sâsâind.

Gen a început să ţipe sacadat şi isteric. Se uita fix la şarpe, iar mâinile îi înţepeniseră pe mica reptilă care se răsucea în faţa ei.

Cu o mişcare fulgerătoare, Kenta puse paharul gradat sub capul şarpelui şi-n aceeaşi clipă el a muşcat membrana şi veninul a ţâşnit. I-am luat lui Gen, cât am putut de blând, şarpele din mâini — nişte mâini reci ca gheaţa şi împietrite — şi l-am pus la loc, în cuşca lui. Cu mişcări de somnambul, Gen s-a dat înapoi. Avea ochii holbaţi şi se uita în gol, continuând să ţipe înfiorător.

— Crezi c-ar trebui să-i trag una, aşa, mai cu milă? întrebă Rich, arzând de poftă.

Dar eu mă uitam la peretele unde tocmai apăruse, fără niciun zgomot, o ieşire. Însă nu era cea care ne-ar fi dus în sus, la etajul următor. Ci aceea pe unde veniserăm — şi parcă de atunci trecuseră ore întregi.

Iar dinspre uşă am auzit pe cineva tuşind.

Baba-oarba

Am încremenit toţi. Până şi Gen a tăcut.

— Ascundeţi-vă repede! şopti Jamie.

Dar n-aveam unde să ne ascundem. Singurul loc ar fi fost în spatele stâlpului din mijloc, dar era imposibil să ne ascundem toţi acolo. În timp ce ascultam zgomotul paşilor care se apropiau pe scară, îmi treceau prin minte toate variantele.

— Poţiunea, am şuierat eu.

Am smuls membrana de pe paharul gradat şi i-am dat Kentei să bea. L-a dus la gură fără nicio ezitare. În clipa următoare dispăruse, cu pahar cu tot. Am bâjbâit cu mâinile după ea şi am simţit că ating cu degetele o sticlă fină. Am luat-o şi i-am dat-o lui

Jamie. A băut puţin şi a dispărut. Rich. O picătură, s-a mistuit şi el. În sfârşit, Gen.

— Bea, nu te mai gândi, *hai!*

S-a topit şi ea.

Nu mai rămăsese decât o picătură. Am dat paharul peste cap şi am sorbit. M-a trecut un fior rece. Am ridicat palma în dreptul ochilor. Nu se vedea. M-am dus uşurel ca o umbră şi am pus paharul pe raft.

Izbutiserăm! M-am uitat prin cameră şi-am îngheţat. Tiger Lily stătea bine mersi la soare şi-şi curăţa mustăţile. M-am repezit la ea şi am înşfăcat-o tocmai când intra dregătorul înalt, îmbrăcat în robă albă.

Tiger Lily nu s-a arătat prea deranjată de faptul că i-a întrerupt cineva obişnuitul tratament de înfrumuseţare. A întins lăbuţa catifelată spre faţa mea, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram acolo. Şi apoi m-a lins de vreo două ori pe bărbie.

În spatele dregătorului, peretele s-a închis. Iar el s-a dus spre raft, de unde a luat paharul gradat. A pufnit nemulţumit şi, scotocind prin roba lui largă, a scos altă membrană şi altă sfoară cu care să o fixeze. A întins membrana pe gura paharului cu gesturi îndemânatice şi apoi s-a dus la nişa separată doar de un geam. A scos şarpele care sâsâia şi se încolăcea în mâna lui. L-a pus deasupra paharului şi imediat şarpele a muşcat din membrană.

Numai că, bineînţeles, nu a curs nicio picătură de venin. În orice altă împrejurare, ar fi fost haios să vezi cum dregătorul tot ridica paharul în lumină, nevenindu-i să creadă că-i gol.

Dar n-a mai fost deloc haios când a înţeles. Am văzut cum a înţeles, s-a înfuriat şi tot chipul i s-a schimonosit ca o mască grotescă.

Undeva, chiar lângă mine, una dintre fete a scâncit aproape de neauzit. Aproape.

Dregătorul a surâs. Veni spre noi cu mâinile întinse, bâjbâind prin aer şi apucând în gol, ca într-un coşmar în care joci baba-oarba.

Tiger Lily a început să se zbată. Se foia şi se sucea, iar eu încercam disperat să o ţin la piept, dar s-a răsucit brusc şi mi-a scăpat din braţe. M-am năpustit după ea s-o prind, dar nevăzând unde e, n-am reuşit.

Deci n-am văzut-o când am încercat s-o prind.

Înseamnă că o fi fost o urmă de poţiune pe bărbie când m-a lins. Destul cât să îşi facă efectul asupra unei pisici precum Tiger Lily. Era în siguranţă!

Lip... lipa-lip... lip... Dregătorul se întorsese şi venea spre mine cu mâinile întinse, şi ochii îi sticleau de furie, ori de câte ori mai încerca să apuce prin aer, fără să găsească nimic. Dar de jos, din spate, s-a auzit un mieunat de pisică speriată şi întârâtată.

Dregătorul s-a oprit pe loc, dezorientat. *Miiiaouuu. Sssss!* O şi vedeam cu ochii minţii: lipită cu burta la podea, cu urechile ciulite şi coada zbârlită ca o perie de spălat sticle, ţintuindu-l cu privirea pe dregător. Dar în realitate nu puteam să o văd... cum nu putea nici dregătorul. Pentru o clipă, păru nedumerit.

Miiiaouuu! Mieunatul înspăimântător şi sălbatic răsună sfâşietor, la început mai slab, apoi tot mai tare, după care se stinse treptat.

De sub gluga robei, ochii dregătorului scrutau podeaua. Iar buzele subţiri şi vineţii au dezvelit dinţii gălbui, scoţând un mârâit şi-un şuierat drept răspuns la ameninţarea creaturii invizibile de pe podea.

Apoi s-a dat înapoi, s-a clătinat, ducând fulgerător mâinile încleştate spre piept, ferindu-şi faţa cu palmele de un duşman invizibil. Pe obraji i-au apărut nişte dâre subţiri, paralele, ca şi cum o peniţă nevăzută ar fi zgâriat o foaie. Am văzut cum din zgârieturi ţâşnesc picături de sânge. S-a încovoiat, a mai făcut doi paşi înapoi... şi-a pierdut echilibrul... s-a împleticit şi a căzut. Când s-a lovit cu capul de lespezile podelei, s-a auzit un pocnet ca de puşcă descărcată.

Şi s-a făcut linişte, o bucată de vreme.

— *Crezi că a...*

— *Nu ştiu. Sper.*

— *Poate şi-a spart capul. Ar trebui să-l ajutăm... cred.*

— *Kenta, fii serioasă! Întrebarea e dacă-l mai legăm sau o rupem la fugă şi gata.*

— *Eu zic să-l legăm. Ştiu eu să fac nişte noduri meseriaşe, am învăţat la cercetaşi.*

Deodată, mi-am dat seama că vocile nu mai pluteau, venind de nicăieri. Încet, încet, mai întâi ca nişte fantome, apoi din ce în ce mai bine conturaţi au început să reapară toţi în jurul meu.

Tiger Lily s-a materializat într-un colţ, lângă dregătorul căzut cu faţa-n jos. Îşi curăţa minuţios lăbuţele.

— Dar n-a durat prea mult, nu? zise Rich. Probabil fiindcă n-am băut decât foarte puţin fiecare.

— Bine c-a durat şi-atât, am spus scotocind prin rucsac după colacul de sfoară pe care ni-l dăduse Q. Hai, Jamie, i-am zis dându-i sfoara, ia să vedem cât de meseriaşe sunt nodurile alea!

Şi cât ai bate din palme dregătorul era legat fedeleş.

Jamie s-a dat un pas înapoi, contemplându-şi opera şi ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Nu i-ar sta bine şi c-un căluş? întrebă Gen, veselă.

Am simţit cum gâlgâie râsul în mine.

— Aha! Acum, că mi-ai adus aminte, cred că am ceva numai bun de asta! am zis băgând iarăşi mâna în rucsac.

O Înfățișare de Smarald

L-am lăsat pe dregător sforăind pe jos, o scenă căreia boxerii mei vişinii îi dădeau un delicios aer festiv. Jamie ne-a luat prin surprindere pe toţi când a scos din buzunarul dregătorului jetonul magic cu care acesta deschidea uşile secrete. Şi de data asta i-am iertat prietenului nostru rânjetul lui înfumurat, mai ales că peretele s-a deschis în faţa noastră din prima.

— Patru încheiate, mai e una, zise Rich bine-dispus în timp ce noi urcam frânţi de oboseală şi ultimele trepte. Şi uite că nici n-arată rău ultima cameră, cel puţin la prima vedere.

La urma urmelor, lucrurile nu merseseră ca-n planurile noastre şi cred că toţi aveam inima strânsă

când ne întrebam ce ne-o mai aştepta la capătul scărilor. Dar, şi de data asta, camera era luminoasă şi aerisită. M-am uitat de jur împrejur. Raft, da. Flacoane, da. Pahar gradat, da. Băţ bifurcat, da.

Numai că în locul unde fusese firida şarpelui în camera anterioară, aici era un perete gol. De fapt, nu chiar gol, ci acoperit cu nişte semne care arătau, după mine, ca nişte litere dintr-un alfabet ciudat. Începeau cam de la înălţimea pieptului meu şi continuau în sus până unde reuşeam eu să ajung cu mâna, dacă mă ridicam pe vârfuri.

— Ce grozav! strigă Jamie din spatele meu. Rune!

— Nicio „rună", îl contrazise Gen. Sunt litere. Uite un *s*, mai e şi un *q*... şi încă un *s* mai încolo.

— Păi da, dar *asta* nu-i o literă din alfabetul nostru, nu? protestă Jamie.

— Cred că unele dintre ele ar putea fi din alfabetele altor limbi, interveni Kenta. Uite, semnul ăla de acolo, un cerc tăiat de o linie, ăla cred că-i grecesc.

— Da, ai dreptate, Kenta. Şi pe ăla l-aţi văzut? E *pi*, litera grecească *pi* pe care o folosim când calculăm aria cercului sau chestii de genul ăsta. Matematica-i cea mai tare!

— Eu văd un *e*. Uite, colo! zise Rich ca să nu rămână mai prejos.

Iar eu, cu cât mă uitam mai mult la peretele din faţa mea, descopeream că nu mai părea totul o mâzgăleală aiuristică. Din când în când, mai observam o literă cunoscută, unele repetate, însă majoritatea

rămâneau nişte semne încârligate şi ciudate, pe care nu le mai văzusem în viaţa mea.

Dar, oricât de atent examinam peretele, nu reuşeam să găsesc ceea ce căutam: semnul care să ne dea un indiciu despre locul unde era ascuns şarpele. Şi deşi aveam litere — sau rune, sau simboluri, sau ce-or mai fi fost — cât să umplem un dicţionar, Şarpele Frumuseţii şi al Tinereţii Veşnice nu se zărea.

Îi auzeam pe ceilalţi strigând şi contrazicându-se, dar mă simţeam din ce în ce mai neliniştit. Euforia victorioasă care mă cuprinsese când îl văzusem pe dregător căzut pe jos se destrăma încet şi începeam să gândesc iarăşi logic. Iar logica-mi spunea că, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să se întrebe de ce întârzia dregătorul şi avea să vină să vadă ce se-ntâmplă. Şi-atunci avea să-l găsească legat fedeleş şi cu nobiliarii mei boxeri de satin îndesaţi în gură.

La momentul ăla, mi se păruse o idee bună. Dar acum tare mi-aş fi dorit să-l fi lăsat noi acolo pur şi simplu, că oricum era scos din joc şi nu părea să-şi revină prea curând. La drept vorbind, el doar o *auzise* pe Tiger Lily, nu o şi văzuse... Fără sfoară şi boxeri n-ar fi avut nicio dovadă că noi existam. Dar acum era prea târziu. Mult prea târziu.

Şi oricine l-ar fi găsit nu avea nevoie de multă minte ca să-şi dea seama că e ceva neobişnuit la mijloc şi... să se prindă şi pe unde ar fi vinovaţii. Poţiunea Invizibilităţii ne salvase o dată, dar acum se terminase, nu mai aveam nici măcar o picătură.

Ca şi mai înainte, puteam să fac pariu că singura ieşire era tot în sus, nu în jos, dar asta după ce decriptam codul care să ne spună unde se aflau şarpele şi uşa secretă. Şi nu puteam să nu fiu conştient că urcaserăm mereu, iar pământul rămăsese jos, din ce în ce mai jos. Nu era exclus ca noi, urmând indiciile şi urcând de la un etaj la altul, să ne fi afundat într-o capcană din care, cum zicea şi poezia, nu aveam scăpare.

— Ştiţi ce, m-am băgat şi eu în discuţie, e tare interesant şi educativ, nimic de zis, dar cred că ar trebui să căutăm mai bine indiciul şi să găsim şarpele. Pentru că, dacă nu cumva-şi închipuie ceilalţi că-şi prelungeşte pauza de dimineaţă, dregătorul în alb o să fie dat dispărut şi or să vină după el, destul de curând.

Kenta a început să cotrobăie prin rucsac după pergament şi l-a scos, fără să mai zică nimic. De data asta, mesajul era ceva mai lung:

cu mine începe infinitul
şi-n timp şi-n spaţiu eu sunt
începutul celui infim
şi sfârşitul celor imensi.

— E o ghicitoare, sări Gen.

— Şi e criptică, întări Kenta.

— Ce înseamnă criptic? a întrebat Rich.

— Adică nu are un înţeles evident, ci ascuns, îi explică Jamie.

Rich bombăni nemulţumit.

— Oare se leagă cumva de poezia cea mare? sugeră Kenta şi recită:

Frumuseţea Sublimă sclipeşte ca piatra preţioasă,
Vârsta Înfăţişării de Smarald în veci nu va fi ştearsă.

— În veci, infinit..., murmură Gen.

— Poate ar trebui să ne gândim logic, ca înainte, sugeră Jamie. Hai să vedem la ce se referă poezia. Care e începutul infinitului? Care e începutul infimului? Mie asta mi se pare o contradicţie.

— Dacă nu cumva e un cerc, spuse Rich încet. Cercurile nu au nici început, nici sfârşit.

— Bravo, Rich. E desenat vreun cerc pe perete? întrebă Jamie.

Ei bine, nu era.

— M-am prins! strigă deodată Kenta. Zice de început şi sfârşit de două ori. Înseamnă că au un înţeles aparte. Probabil că e vorba de prima şi de ultima literă a alfabetului: *a* şi *z*!

Dar, oricât de atent ne-am uitat noi, n-am găsit niciun *a* şi niciun *z*.

— Că doar n-or fi prima şi ultima literă din vreun alt alfabet? făcu Rich disperat. Adică rusesc sau mai ştiu eu care.

Buimăciţi, ne-am holbat la perete. Clar că şansele ca noi să ştim cum or fi arătând *a* rusesc şi *z* rusesc erau nule.

— Eu ştiu cum e *a* în *greceşte*, spuse Jamie. Alfa. Chiar seamănă puţin cu *a*. Uite, e unul acolo!

— Suntem pe drumul cel bun, comentă Gen încântată. Alfa, beta, gama...

— Delta..., completă Kenta.

A urmat o pauză. Am schimbat o privire cu Rich. Pentru un moment, ni se păruse că am dat de un fir, dar nu prea credeam că trei copii vor şti tot alfabetul grecesc.

— *Pi*? adăugă Jamie, cu un licăr de speranţă.

Gen se chinuia să se concentreze.

— N-avem timp de aşa ceva! Trebuie să ne grăbim! Of, de ce nu reuşesc să gândesc limpede! *Ştiu că ştiu*... ştiu sigur! Nu pot să... alfa şi... alfa şi...

— Omega, se auzi vocea piţigăiată a Kentei.

— Exact! Omega! Şi arată ca o... ca o potcoavă întoarsă în sus, parcă. Nu avem aşa ceva? Of, ce bine-ar fi s-o găsim pe perete! strigă Gen încântată, ţopăind de colo-colo.

— Tocmai văzusem ceva de genul ăsta, sunt sigur! zise Jamie. A, da, uite-o aici!

Rich veni cu paşi mari spre perete.

— Şi acum? Apăsăm pe ele sau ce?

A apăsat cu arătătorul pe alfa, apoi pe omega, dar nu se întâmplă nimic.

— Poate că trebuie să le atingi în acelaşi timp, sugeră Gen.

Rich se conformă. Tot nimic.

Şi atunci mi-a venit ideea.

— Jamie, foloseşte *jetonul de trecere*!

Cum de nu mă gândisem mai devreme?

— Chiar aşa! Jetonul magic cu care a trecut dregătorul! Hai să lăsăm indiciile, cui îi trebuie poţiunea asta nenorocită?

Jamie s-a repezit spre perete şi a plimbat jetonul de sus în jos aproape de locul pe unde intraserăm. De sus în jos, apoi de jos în sus. L-a întors invers şi a mai încercat o dată. Nimic. Vedeam cum i se şterge zâmbetul de pe faţă şi, odată cu el, şi umbra ultimei speranţe. A clătinat din cap, dezolat.

— Dincolo s-a deschis uşor şi de prima dată. Îmi pare rău, nu merge. Poate că nu-s bune decât pentru un anumit etaj.

— Atunci, înapoi la mesaj şi la indicii, zise Kenta îmbufnată. Dacă celelalte nu presupuneau să ştii cine ştie ce, au fost chestii de bun-simţ, pur şi simplu, de ce ar fi ăsta altfel?

— Nu prea văd cum ar fi ceva *simplu*, bombăni Gen. Cheia stă în simboluri şi ele n-au cum să fie simple. Ceva ne scapă. Unele simboluri nu au... ăăă, o semnificaţie filosofică sau aşa ceva, concentrată într-un singur semn? Poate e vreunul dintre astea aici.

— Sigur, păi atunci nu trebuie decât să ne dăm seama care o fi acela, mormăi Rich, uitându-se încruntat la perete. Nimic mai simplu, nu?

Gen dădu ochii peste cap, enervată.

— Sunt sigură că răspunsul e în faţa noastră. De exemplu...

Se opri şi citi repede poezia, mişcându-şi buzele fără să mai scoată vreun sunet. Apoi se lumină la faţă.

— De exemplu, infinitul?

— Uite aici semnul pentru infinit! strigă Jamie, cu o voce ascuţită. Aici, aici, e un opt culcat!

Dar nici semnul pentru infinit nu ne-a deschis drumul.

— Adam, eşti foarte tăcut, zise Kenta, întorcându-se spre mine. Ai vreo idee?

Am ridicat din umeri, stânjenit.

— Păi, nu prea, am recunoscut eu. Îmi pare rău. Mă simt complet inutil. Nu mă pricep absolut deloc la aşa ceva. Adică ar trebui să fie simplu ca „bună ziua" ca să-l văd până şi eu. Ceva simplu, simplu de tot, am repetat *eu*, uitându-mă în jos, spre pergament. Simplu ca litera *i*.

— Bine, lasă, tu contribui altfel, îmi spuse Kenta, zâmbind şi bătându-mă cu palma pe umăr.

Dar Gen se uita la mine ca la o stafie.

— Poţi să repeţi? făcu ea, cu vocea sugrumată.

— Nu mai ştiu ce-am zis, am uitat, i-am răspuns dând din umeri.

— Ai zis „ca litera *i*". Şi ăsta e răspunsul! Este prima literă a cuvântului „infinit", e cuprinsă în interiorul cuvintelor „timp" şi „spaţiu", e prima literă a lui „infim" şi ultima din „imenşi"!

— Dar *care i*? întrebă Rich. Că sunt doi.

— Ba nu, sunt trei.

— Ba *patru*. Uite, mai e unul în partea aia.

Eu puteam să pun pariu că-s cinci. Şi, bineînţeles, Kenta l-a găsit şi pe al cincilea, ascuns pe deasupra capetelor noastre.

Am simţit că mă fură un sentiment de uşurare, ca o apă care te ia pe sus. *„Dă, Doamne, să meargă!"* Şi fiecare dintre noi a acoperit cu palma dreaptă un *i*.

Într-o liniște desăvârșită, două lucruri s-au întâmplat.

Peretele care acoperea ieșirea s-a dat la o parte... în același timp cu lespedea de sub piciorul stâng al Kentei. Cu un strigăt de uimire, ea a sărit un pas înapoi; în câteva secunde, am tăbărât toți în jurul găurii din podea, chiar și Gen.

Acolo era cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem vreodată. Un șarpe, bineînțeles, dar, în timp ce aluneca grațios prin mica văgăună, lumina soarelui se reflecta în solzii lui ca-ntr-un smarald. Abia mă abțineam să nu-l ating. După ce se rotea de două ori pe lângă pereți se ridica și își umfla gluga ca o cobră, și atunci ieșeau în evidență nuanțele irizate de albastru și verde și-un turcoaz ca-n adâncurile apelor, cum numai la păuni mai vezi.

De data asta, Kenta a insistat că e rândul ei să ia veninul. Dar eu și Rich stăteam pe-aproape. În ciuda splendorii lui, șarpele avea ceva ce mă neliniștea. Era mult mai mare decât ceilalți, cu excepția uriașului negru. Ceva din privirea lui nu-mi plăcea deloc și aveam senzația că este mult mai agresiv.

Dar lucrurile au decurs normal, și n-a trecut mult până când Kenta mi-a dat flaconul cu poțiunea strălucitoare, de culoarea smaraldului, și s-a lăsat încet pe vine să pună șarpele la loc, în văgăuna lui. Dar, cum i-a dat drumul, șarpele s-a ridicat cu gluga desfășurată, sâsâind furios. Se legăna în față și în spate ca un foc verde. Ochii lui sclipeau și limba bifurcată țâșnea afară fulgerător.

Gen, care stătea chiar pe marginea găurii din podea, s-a dat cu spatele înapoi. Dar în aceeaşi clipă, fiindcă mişcarea îi atrăsese atenţia, şarpele a atacat. Cu viteza luminii, şi-a înfipt dinţii în mâna lui Gen, lipită pe podea.

M-am repezit la el, i-am desfăcut fălcile cu forţa şi l-am aruncat cu toată puterea în groapă, regretând că nu pot să trag un capac deasupra.

Palidă la faţă, Gen se clătina uitându-se fix la cele două bobiţe sângerii de pe dosul mâinii. Rich o privea înspăimântat, incapabil să se mişte, ca într-o stare de şoc. Jamie a fost cel care a luat-o de subsuori şi a tras-o mai încolo de marginea gropii, în afara pericolului.

Kenta îngenunche lângă ea şi se uită în ochii ei îngrijorată.

— Gen... Gen, eşti bine? Simţi cumva că ţi se taie respiraţia? Te furnică mâna? Ai palpitaţii? Of, ce rău îmi pare că nu ştiu mai multe despre muşcăturile de şarpe!

În mod surprinzător, cea mai calmă dintre toţi era chiar Gen. Cu respiraţia întretăiată, a tras aer în piept şi i-a răspuns cu o voce destul de normală, chiar puţin iritată.

— Kenta, nu mai intra aşa în panică. Mă doare puţin, ca după injecţii. Mă simt... amorţită.

— *Amorţită?!* repetă Kenta, alarmată. Lasă-mă să-ţi iau pulsul, repede!

— Nu, nu e genul ăla de amorţeală, ci e ca atunci când încremeneşti de frică. Simt muşcătura de pe

mână, mă doare şi asta-i cea mai cumplită zi din viaţa mea şi încă nu s-a terminat şi... tare aş vrea să fiu acasă. Asta-i tot.

— Ei, dacă stai să te gândeşti, poate că nici n-avem de ce să ne îngrijorăm, interveni încurajator Rich. Din fericire, tocmai extrăsesem veninul. Şi să nu uităm care şarpe e ăsta. În loc să ne aşteptăm ca Gen să cadă lată şi să moară pe-aici, mai degrabă... ar trebui să se întâmple... *cu totul* altceva.

După o pauză în care i-am cântărit în gând cuvintele, ne-am întors spre Gen. Ea s-a îmbujorat, cu un val de roşeaţă care a pornit parcă din vârful nasului şi s-a propagat până-n vârfurile urechilor ei mari, aprinse ca luminile semaforului. Ne-a aruncat o privire timidă, în care se citea speranţa.

— Hm, sunt cumva...

— Nu, încă nu se observă, recunoscu Richard. Dar cine ştie? Poate e nevoie de puţin mai mult ca să-şi facă efectul... mai ales dacă, mă rog, e câte ceva de schimbat.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Apoi Jamie a sărit primul în picioare.

— Hai! N-avem timp de chestii de-astea! Sunt sigur că Richard are dreptate şi muşcătura şarpelui n-a fost periculoasă. Dar acum prioritatea numărul unu e să plecăm de aici şi încă foarte repede. Uite flaconul, Gen, pune-l bine. Trebuie să spun că ai câştigat onoarea de a duce tu flaconul ăsta! Uite, podeaua s-a astupat şi uşa e deschisă. Să sperăm că treptele o iau în jos, şi s-o ştergem de-aici!

Până la apus

Din cine ştie ce ungher al minţii, mi-a răsărit un gând pe care aş fi dorit să-l alung cât mai repede. Ceva ce aflasem de la un profesor c-ar fi spus un alpinist care urca Everestul: „Să nu uiţi niciodată că atunci când ai ajuns în vârf eşti doar la jumătatea drumului".

M-am uitat spre deschizătura din zid, sperând din toată inima, ca şi Jamie, că treptele care ne aşteptau vor coborî, nu vor urca şi mai sus, în templu.

Dar n-a fost să fie.

Şi de data asta, scara o lua în sus; şi nu erau doar două paliere, ca de obicei, ci patru, care duceau chiar în domul din vârful templului.

Era o cămăruţă mică, fără niciun geam. Singurele raze de lumină veneau de sus, dintr-o tăietură în acoperişul de deasupra; o tăietură atât de îngustă, că ziceai că-i lăsată de lama unui cuţit. Era zăpuşeală. Am simţit deodată cum îmi apar broboane de sudoare pe frunte şi pe buza de sus.

— Dacă s-ar fi putut vedea de aici, peisajul ar fi fost superb, şopti Kenta.

Vocea ei avea un ecou bizar, cu o intensitate aproape metalică.

— Suntem toţi? am întrebat. Rich? Jamie? Gen — sper că te simţi mai bine.

Toţi mi-au răspuns.

— Pe Tiger Lily a văzut-o careva?

Tăcere.

Şi deodată mi-a revenit în faţa ochilor imaginea lui Tiger Lily stând pe marginea găurii din podeaua unde sâsâia şarpele de smarald. Ochii ei aurii îl urmăreau hipnotizată cum unduieşte în circuitul lui nesfârşit. Şi apoi Tiger Lily, încolăcită în acelaşi loc, după ce podeaua se închisese, uitându-se fix către locul unde fusese şarpele.

— Fir-ar să fie, am mormăit, sunt sigur că pisica e tot acolo. Aşteptaţi-mă, vin imediat.

Dar când m-am întors spre scară, intrarea dispăruse şi eram iarăşi în faţa unui zid.

De la un minut la altul, dogorea din ce în ce mai tare.

— Kenta, scoate pergamentul, zise Rich. Poate ne spune cum să ieşim de-aici.

— Da, da, grăbeşte-te, zise Jamie, abia respirând. Simt că dau în clocot.

Obişnuindu-mă cu întunericul din încăpere, am văzut că această cămăruţă era diferită de celelalte.

Dintr-un capăt în celălalt nu făceai decât opt paşi mari. Era tot circulară, dar nu avea niciun stâlp în mijloc. În locul lui era un piedestal, înalt cam până la pieptul meu, cu ceva proeminent în capăt.

Din acoperişul de metal căldura iradia în valuri aproape tangibile. Deasupra noastră, nevăzut din cauza întunericului, era suspendat un disc uriaş de metal. Când am întins mâna, aproape că am reuşit să-l ating. Era rece şi inert, dar atât de greu că nici nu s-a clintit când am încercat să-l împing în sus.

— Adam, opreşte-te! şopti Gen speriată. Dacă pică peste noi?

Kenta aprinse lanterna şi o îndreptă spre podea. Cam pe toată suprafaţa era din lespezi, ca şi la etajele anterioare. Numai că aici erau aşezate în jurul unor plăci mari de metal, între care era o fâşie ce trecea pe sub piedestal.

— Pe podea, modelul e ca o balanţă, cred, şopti Kenta. Iar piedestalul e ca piciorul balanţei. Credeţi c-ar putea simboliza balanţa din sala audienţelor? Aţi băgat de seamă că unul dintre talere era rotund, iar celălalt pătrat?

— Hai, nu mai aiura, scoate pergamentul până nu ne prăjim aici, zise Rich nerăbdător.

Dar când am desfăcut pergamentul şi ne-am uitat la el cu lanterna, nu avea niciun mesaj nou. Poezia scrisă în cercuri era la locul ei, la fel şi celelalte patru versuri de sub ea, dar în partea de sus, nimic.

— Poate informaţia de care avem nevoie este în ultima parte a poeziei şi nu ne mai trebuie alte indicii, spuse Kenta.

— Întinde pergamentul pe masă, îi sugeră Jamie. Aşa putem să ne uităm toţi mai bine.

Ne-am mutat în jurul piedestalului şi iarăşi Kenta a desfăcut cu grijă pergamentul.

Eu am întins mâna şi am atins cu degetul partea ieşită în relief din mijlocul piedestalului. Era din sticlă sau cristal, ca flacoanele pe care le adunaserăm noi, doar că ceva mai mare. Mă întrebam dacă ar putea avea vreo semnificaţie ritualică. Poate aici veneau dregătorii şi turnau câte puţin venin înăuntru, ca o formă de sacrificiu sau ceva de genul ăsta. Poate şi noi trebuia să turnăm puţin acolo şi atunci avea să iasă la iveală uşa secretă prin care să coborâm. În cazul ăsta, nu puteam decât să sper că era aceeaşi scară pe care veniserăm. Voiam cu tot dinadinsul s-o găsesc pe Tiger Lily.

Oftatul Kentei m-a readus în prezent. M-am uitat peste umărul ei la pergament. Acolo unde până mai adineauri nu era decât un spaţiu gol, acum apăruseră câteva litere care se conturau, din ce în ce mai groase, chiar sub ochii noştri.

s apun

Gen începu să plângă.

O picătură de năduşeală mă furnică de-a lungul şirei spinării, ca un deget de gheaţă.

— Până şi eu pot să-mi dau seama ce scrie, făcu Rich. Săpun. Că frânghie aveam.

Îmi dădeam seama că voia să ne înveselească, dar cuvintele lui sunau disperat.

— Dar *s* e scris separat, şopti Kenta. Poate e vorba de apus; soarele apune, de exemplu.

— Dar nu se acordă, interveni Jamie. Adică ar fi „soarele apun" şi nu se acordă.

— Şi ce? Că doar nu-i test la ortografie, făcu Rich rânjind.

— Să stăm aici până la apusul soarelui?! Dacă nu leşinăm de cald şi dacă nu ne sufocăm, vor veni oricum dregătorii după noi, spuse Gen cu vocea pierită.

Ardea ca-ntr-un cuptor. Deodată m-a luat ameţeala şi simţeam iarăşi uruitul ăla infernal în urechi. Lângă mine, Gen s-a lăsat pe podea. Trebuia să găsim ceva şi încă repede. Însă creierul meu parcă se topise. Nu vedeam nicio ieşire. Oare mai apucam apusul soarelui aici? Ştiam că nu mai e timp şi că era probabil chestie de minute până veneau după noi.

Mai aveam o variantă. Ultima, de criză, că alta nici nu mai vedeam. Era biletul nostru de întoarcere; prin pânza rucsacului, îi simţeam în spate muchia şi asta mă liniştea.

Am încercat să-mi aduc aminte exact cuvintele lui Q: *„Când te întorci, încearcă să pleci exact din punctul pe*

unde ai intrat. Logica spune că acolo comunicarea dintre cele două lumi este cea mai puternică."

Poate nici nu mergea din locul ăsta. Şi ar fi însemnat şi s-o lăsăm pe Tiger Lily aici.

— Băieţi, ar mai fi o posibilitate, le-am zis.

Kenta a pus pergamentul la loc, în rucsac. Ne-am înghesuit toţi în spatele piedestalului. Toţi ceilalţi se ţineau de mână. Iar eu îi simţeam mâna lui Rich, mare şi transpirată, încleştată pe ceafa mea.

Jamie tot repeta ultimele patru versuri ale poeziei, iar şi iar, întrerupându-se numai ca să spună, cu vocea tremurată, de parcă stătea să plângă:

— Rich, să ştii că ortografia contează.

Aveam în faţă, pe piedestal, minicomputerul. Îl pornisem şi, în întunericul din jur, ecranul verzui părea fosforescent. Arăta cam bizar un obiect cu o asemenea tehnologie, extrem de avansată, pe postamentul simplu de piatră; părea nelalocul lui, ca într-un film SF. Şi m-a cuprins subit îndoiala că făceam bine ce făceam.

Aş fi dat orice să simt în spinare greutatea plăcută a pisicii toropite de somn.

M-am încruntat să văd mai bine tastatura, să dibuiesc cumva, în bezna aceea, tastele magice. Pe pipăite, am adus computerul atât de aproape, că mai aveam puţin şi-l atingeam cu nasul. M-am uitat din nou să

mă asigur că sunt tastele care trebuie şi am închis ochii, gata să le apăs.

Brusc, Jamie a urlat:

— *Un pas înapoi*! Nu e săpun! E un *pas* scris de la coadă la cap. N-avea cum să fie cu dezacorduri, Richard! Hai, repede, să încercăm toţi odată! Faceţi un pas înapoi... *acum*!

Richard a încleştat mai tare mâna pe grumazul meu. ţinându-ne în continuare unii de alţii, am făcut toţi odată un pas înapoi, în mijlocul pătratului din metal de pe podea.

Şi-n clipa aceea, dinspre fanta îngustă de pe acoperiş, o rază de lumină a traversat ca un laser camera cufundată în întuneric, reflectându-se chiar în flaconul de cristal. Lumina albă s-a descompus în evantaiul culorilor curcubeului şi încăperea s-a umplut de nişte raze strălucitoare de-ţi luau ochii.

Jamie a strigat victorios:

— *Decât dacă Soarele Şarpe urcă la zenit*

Şi-un colţ de lumină străpunge al timpului şip!

În aceeaşi fracţiune de secundă, podeaua s-a înclinat sub tălpile noastre şi am început să ne prăbuşim în gol. În cădere, am văzut cum cealaltă margine a balanţei s-a basculat lovind discul uriaş de deasupra.

Sorbiţi de vidul întunecat, am auzit din urmă zgomotul asurzitor al clopotului din templu, care vestea amiaza. Chiar şi căzând am tresărit, ca şi cum aş fi vrut să mă feresc de unda sonoră. Instinctiv, am strâns pumnii... apăsând cu degetele pe tastele minicomputerului.

Îngerul cenușiu

Mă prăbuşeam lovit din toate părţile de sunete, de fâşii de lumină şi întuneric. Cădeam, cădeam în gol, aproape imaterial, ca-ntr-un vis, cu senzaţia înfiorătoare că inima mi-a rămas în urmă, undeva deasupra mea. Mă zbăteam şi încercam să dau cu picioarele în nişte pereţi invizibili, simţind cum toţi neuronii îmi răpăiau în craniu.

Unda asurzitoare a clopotului mă purta ca un val de apă, împingându-mă, luându-mă pe sus şi rostogolindu-mă, rănindu-mă pe tot corpul şi pârjolindu-mi plămânii. Apoi am început să mă ridic din ce în ce mai repede la suprafaţă într-o mare neguroasă, iar vibraţiile gongului îmi intraseră în sânge şi creieru-mi zvâcnea gata să explodeze.

Şi-ntr-un sfârşit, m-a azvârlit ca pe o păpuşă de cârpă pe ţărmul lumii noastre, unde lumina soarelui m-a lovit în cap ca o sabie, iar eu icneam şi mă înecam, fără să reuşesc să-mi trag răsuflarea.

— Adam? Adam, eşti bine?

Am recunoscut vocea Kentei de departe, ca din altă lume.

Aveam senzaţia că am apă în urechi şi plumb în tot corpul. Încă mai simţeam valuri mici venind după mine, pe mal, să mă cuprindă şi să mă redea îmbrăţişării dulci a oceanului. Dar nu reuşeam să mă rostogolesc spre ele, să le ating, ca atunci să mă ia înapoi, ca pe un fulg, şi să mă ducă, să mă tot ducă...

— Adam! a mai strigat cineva şi m-a scuturat cu putere, trăgându-mă iarăşi spre mal.

Am gemut şi am încercat să mă smulg, să mă întorc.

— *Adam!* Deschide ochii, le sperii pe fete!

Cu greu mi-am dezlipit pleoapele. Toată faţa mi-era udă... de apă, sau lacrimi, sau sudoare. Aveam obrazul lipit de ceva aspru, oarecum familiar, iar ceva greu şi dur îmi împungea fruntea.

Am dat să ridic capul. Parcă avea o tonă.

Când mi s-a limpezit privirea, am recunoscut camera cu calculatoare de la Quested Court. Eram întins pe covor, chiar sub biroul meu, cu fruntea apăsată de piciorul lui. M-am ridicat în capul oaselor.

Mi-era greaţă şi mă simţeam aşa de greoi, de parcă gravitaţia devenise de două ori mai puternică. Respiram anevoie, de parcă trăgeam miere în plămâni, nu aer. Toate lucrurile din jur se vedeau neclar şi ceţos, de parcă aveam o peliculă de ulei pe ochi.

Ceilalţi patru mă priveau cu nişte figuri îngrijorate.

— Eşti bine? mă întrebă Gen cu vocea tremurândă.

— Da, aşa cred.

Aveam limba umflată, ca de vată.

— Pentru mine a fost uşor de data asta, zise Jamie înveselit. Ce-i drept, m-am lovit puţin şi m-am ales şi c-un cucui. Dar, ce mai contează, ne-am întors acasă! Nu-i grozav?

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă.

— Aţi văzut-o cumva... am dat să întreb, cu vocea sugrumată.

Richard dădu din cap, negând.

Deci gata. Tiger Lily dispăruse.

Deodată, Jamie s-a apucat cu mâinile de turul pantalonilor, cuprins parcă de groază. S-a înroşit ca racul şi-a şoptit fără glas:

— Cred c-am făcut pe mine.

M-am uitat la el. Avea într-adevăr o pată închisă la culoare, dar...

— Stai liniştit, Jamie, nu cred c-ai făcut pe tine, am articulat cu greu. Cred că poţiunea e de vină. Probabil s-a spart flaconul.

— Tu ce poţiune aveai? Sper că nu era..., şopti Gen din ce în ce mai încet.

— Era cea din grădină. Şarpele maro. Al Şoaptelor Lăuntrice.

— Eu am Frumuseţea, spuse Gen înroşindu-se puţin în timp ce căuta în buzunarul tunicii. Sau mai precis aveam...

Ne-a arătat palma. Degetele erau pline de un amestec nisipos şi ud, din cioburile mici ale flaconului în care fusese poţiunea de culoarea smaraldului.

— E de la călătoria între două lumi, spuse Jamie. Poate că nu ai voie să aduci lucruri dintr-o lume în alta, sau, cel puţin, nu lucruri aşa fragile. O fi vreo — cum să-i zic? — o forţă sonică sau ceva care le distruge.

Ne-am uitat unul la altul, cu aceeaşi întrebare nerostită.

Albă ca varul, Kenta a dat jos bretelele rucsacului şi l-a aşezat pe unul dintre birouri. A desfăcut şireturile şi a scos pergamentul, desfăşurându-l cu grijă din învelitoarea care-l proteja.

Tot scrisul dispăruse.

Kenta a căutat iar în rucsac şi a scos şalul meu. Cu mâinile tremurânde, l-a despăturit încet.

Bine ascunse între cutele lui, au ieşit la iveală, intacte, două flacoane: Poţiunea Puterii şi... Poţiunea Tămăduirii.

Dat fiind că atunci când mă întorsesem din prima călătorie îl găsisem pe Q aici, în cameră, mă aşteptam

să fie şi acum în faţa calculatorului, uitându-se la ceas şi aşteptând să ne întoarcem. Dar nu era.

Unul după altul, am ieşit pe coridor. Nimic. Pe scări era întuneric şi linişte — atmosfera aceea pustie care se lasă în orice casă noaptea, după ce toată lumea s-a dus la culcare. În tăcerea care domnea, ticăitul ceasului din perete se auzea la fel de puternic ca paşii noştri. Tocmai când treceam pe lângă el a bătut o dată. Zece şi jumătate.

— Ce facem? şopti Jamie. Se pare că toţi sunt la culcare. Deşi nu e chiar aşa de târziu şi... şi mi-e *foame*.

Şi eu simţeam un fel de gol în stomac, dar nu pentru că aş fi fost flămând, ci dezamăgit. Mi se părea puţin probabil să nu ne aştepte Q. Mi se părea ciudat să se fi dus la culcare şi să ne lase să orbecăim la întoarcere printr-o casă goală şi neprimitoare. Ceasul ticăia în continuare, măsurând secundele.

Deodată, am înţeles.

— Hai, repede, e la Hannah. *Grăbiţi-vă!*

M-am întors şi am rupt-o la fugă pe scări, urmat de ceilalţi. Când am ajuns sus, am luat-o la stânga, pe culoarul întunecat unde era camera lui Hannah. Îmi auzeam bătăile inimii. M-am oprit şi am deschis încetişor uşa. Din spate, cineva m-a apucat uşor de mâna cealaltă. Era Kenta. Mi-a strecurat în palmă un obiect rece, tare şi lucios.

În colţul celălalt al camerei, Q stătea aplecat deasupra patului. În lumina blândă a lămpii, i-am văzut chipul. Părea bătrân, tare bătrân. Am simţit mâna lui

Richard împingându-mă uşor înainte. Şovăind, am intrat.

Toate păreau neschimbate: poza clovnului, pe perete, căluţul de lemn din colţ, căsuţa păpuşilor, jucăriile de pluş aranjate pe fotoliul din celălalt colţ. Era mai curat decât te-ai fi aşteptat de la camera unei fetiţe de cinci ani.

Cu paşi mărunţi, m-am dus spre pat. Q m-a privit, deloc surprins, ca-ntr-un vis. A schiţat un zâmbet, dar era cel mai trist zâmbet din lume.

— Bine-ai venit, Adam. Ai ajuns la timp să-ţi iei adio.

M-am uitat la ghemuşorul de om din pat. Perfuziile dispăruseră. Ursuleţul stătea pe pernă, lângă ea. În cameră se simţea prezenţa îngerului cenuşiu.

— Ia-o de mână, Adam.

I-am cuprins pumnişorul mic în palma mea mare şi brună. Era rece. A deschis ochii, a clipit de câteva ori şi a rămas cu ochii la mine. Nu-mi dădeam seama nici dacă mă recunoaşte. Apoi, pleoapele i s-au închis.

— Q, am spus încet. Am adus. Uite!

În liniştea camerei, îmi auzeam şoaptele hârşâind ca nisipul. Am desfăcut palma şi i-am arătat flaconul.

— Încă mai... mai e timp, nu? am întrebat, plimbându-mi privirea peste noptiera plină de sticluţe şi medicamente.

Am luat o linguriţă de plastic, specială pentru medicamente. Am scos dopul flaconului şi am turnat cu grijă în linguriţă. Mai rămăsese încă jumătate din

poţiune. I-am pus dopul, să nu se verse. Habar n-aveam cât ne trebuia. Habar n-aveam dacă o să aibă efect.

Pentru o clipă, mi s-a strâns inima amintindu-mi de şerpii argintii, dar i-am alungat din gândurile mele. În minte îmi răsunau doar câteva cuvinte necruţătoare: *„Oricum e pe moarte. Pentru asta v-aţi dus acolo. Nu mai sta pe gânduri!"*

M-am uitat cu coada ochiului la Q, care a făcut un gest neajutorat cu mâna.

Cu toată blândeţea, ca atunci când ai grijă de un pisoi de-o zi, am strecurat o mână pe după umerii lui Hannah şi am ridicat-o puţin. Parcă ridicam o grămadă de beţişoare învelite în catifea. Capul i-a căzut într-o parte. I-am dus linguriţa aproape de buzele uscate şi crăpate.

— Hannah, deschide gura, i-am poruncit eu în şoaptă. Este un medicament. O să te facă bine. Trebuie neapărat să-l iei.

Mi s-a părut că se încruntă uşor şi am văzut cum strânge din buze. Am înţeles că era sătulă de medicamente. Dar am tresărit de bucurie. În faţa mea o aveam tot pe Hannah cea năbădăioasă, chiar dacă stinsă ca o umbră.

— *Trebuie* neapărat! *Haide!*

Dar buzele s-au încăpăţânat să rămână strânse. M-a cuprins panica. Păi, dacă ea refuza...

— *Haide,* Hannah!

I-am pus mâna căuş sub bărbie şi, cum făcusem cu Tiger Lily ca să-i iau pasărea, i-am pipăit obrajii,

simţind cele două rânduri de dinţişori şi am strâns-o de sub urechi, unde se îmbinau maxilarele. A scâncit încet, ca un pisoi, dar gura s-a deschis un pic.

Am strecurat repede linguriţa şi am înclinat-o, lăsându-i în acelaşi timp capul mai pe spate, să nu o scuipe.

A sughiţat şi a tuşit. A gâlgâit ca la gargară şi... am văzut că nu mai respiră. Mi-a îngheţat inima. Se înecase. Am vrut s-o scutur puţin, să strig la ea şi s-o zgâlţâi şi s-o fac să fie bine. Voiam s-o iau în braţe, şi s-o strâng la piept, şi forţa mea de a trăi să treacă în trupuşorul ei mic şi fragil. Voiam să dau timpul înapoi şi măcar s-o las să se stingă în pace, în loc să o înec cu veninul unui şarpe de pe altă lume.

Am culcat-o încetişor pe pernă şi, ţinându-i mâna între palmele mele, am început să mă rog.

A tuşit din nou, abia auzit. Pe buza de jos i-a apărut o băşicuţă de lichid translucid şi sidefat. Sub ochii mei, buza crăpată s-a netezit. Parcă vedeam o picătură de rouă pe o petală.

Hannah a deschis puţin gura, apoi a oftat adânc. Pleoapele s-au ridicat.

— Q, şopti ea, mi-e sete. Nu mai avem limonadă?

A încercat să se ridice, dar de slăbită ce era, s-a clătinat puţin, şi a căzut la loc, pe pernă. Ca un mânz.

— Mi-e poftă de nişte filé de peşte, crocant şi cu mult sos de roşii. Şi de jeleu, ne-a mai zis ea de pe pernă, c-un aer visător. Dar să fie jeleu de căpşuni.

Epilog

A doua zi, după micul dejun, eram ameţit de atâtea napolitane dulci şi sirop de arţar. În cameră se revărsau căldura şi lumina soarelui.

Stăteam la birou, în camera calculatoarelor. Cu mâinile deasupra capului, m-am întins de mi-au trosnit toate oasele.

Îi auzeam pe ceilalţi strigând şi râzând pe-afară, în grădină; din când în când, fetele mai ţipau. Îmi aduceam aminte de alte vremuri, tare îndepărtate. Am zâmbit în barbă. O parte din mine ar fi vrut să li se alăture, dar puteam să ies şi mai târziu. Acum aveam ceva mai important de făcut.

Am despăturit cu grijă biletul pe care Cameron îşi trecuse adresa de e-mail. Se cam mototolise, dar încă

reuşeam să-mi dau seama ce scrie. Am tastat, verificând de două ori fiecare literă. Apoi, încruntându-mă, ca să mă concentrez mai bine, am scris: *„Ce m-ai faci, Camarun? Nai să crezi, am reuşit!"*

Pentru o clipă, am închis ochii şi mi-a apărut în gând, cu zâmbetul lui stângaci şi lentilele groase cât fundul sticlei de sifon. Era prietenul meu. *Unul dintre prietenii mei.*

Când m-am aplecat iar deasupra tastaturii să împuşc încă o literă, privirea mi-a rămas pe trei taste.

Alt. Control. Q.

Deja îmi venea greu să cred că fusese aievea. Şi că puteam să mă întorc acolo, dacă apăsam cele trei taste.

Atât de simplu.

Mă atrăgeau ca un magnet.

Am tras aer în piept şi m-am scuturat, să-mi revin. Gata cu aventura. Şi totuşi, de ce aveam sentimentul ciudat că, pentru mine, era doar începutul ei?

Cuprins

Prolog / 5
O autobiografie / 11
O dorinţă şi o rugă / 20
Cameron şi semnul de carte / 26
Culcuşul de frunze / 35
O scrisoare / 40
Misiunea mea secretă / 48
Directoarea contraatacă / 56
Houdini / 64
Quested Court / 72
Un oaspete neaşteptat / 79
Q / 88
Cei zece finalişti / 96

Testul Explorări / 104
Spirit de inițiativă / 111
Cei cinci câștigători / 125
Secretul Karazanului / 133
Călătoria / 140
ALT CONTROL Q / 146
Prin pădure / 153
Argos și Ronel / 162
Sub cerul liber / 177
Ofensiva / 186
Cată bine / 198
Pergamentul / 211
Pomii de piatră / 228
Camera secretă / 241
Balsamul Tămăduirii / 250
Foșnetul frunzelor / 259
O celulă capitonată / 269
Poțiunea Invizibilității / 276
Baba-oarba / 285
O Înfățișare de Smarald / 290
Până la apus / 301
Îngerul cenușiu / 308
Epilog / 316

V.M. JONES locuiește în Christchurch, Noua Zeelandă, cu soțul și cei doi băieți ai săi. Dintre romanele pe care le-a scris, vom aminti *Buddy,* care a câștigat premiile Junior Fiction și Best First Book Awards de la 2003 New Zeeland Post Children's Book Awards, și *Juggling with Mandarins* (2003). *Șerpii din Arakesh* este prima carte din seria *Karazan.*

În curând:

TEMNIȚELE ÎNTUNERICULUI

KARAZAN
Cartea a doua

PRINȚUL PIERDUT

KARAZAN
Cartea a treia

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN
Cartea a patra

ABANDONAT ÎNCĂ DE LA NAȘTERE,
ADAM EQUINOX A CRESCUT
ÎN POSOMORÂTA ȘI ÎNTUNECATA
CASĂ DE COPII HIGHGATE,
UNDE NICIODATĂ
NU I S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC BUN.
PÂNĂ ACUM.

Adam participă la un concurs organizat de misteriosul milionar producător de jocuri pe calculator Quentin Quested.

Premiul este o șansă unică în viață de a testa noul joc ultrasecret al lui Q – iar c[illegible] câștigători vor porni într-o expediție foarte [illegible] într-o lume paralelă.

Depozitul de Carte Distribuție
Bucureștii Noi Nr 25 Tel 4083053
KARAZAN VOL I - SERPII DIN AR
DIVERSE [illegible]-16 ANI
04/02/2009

ȘI [illegible]H

îi așteaptă...

CORINT JUN
www.corint
10,00
ISBN 978-973-1
9 789731 280776
Cover illustration by Puffin Books UK